உ

சிவமயம்.

ஸ்ரீ குருப்யோநம:

அறிவு விளக்கம்.

இது
திருவண்ணாமலையில் எழுந்தருளியிருக்கும்
ஸ்ரீ சற்குருஸ்வாமிகளவர்களால்
இயற்றப்பட்டு

ஷை ஸ்வாமிகளின் மாணாக்கர்
நாகப்பட்டணத்திலிருக்கும் தஞ்சை
நா. கதிரைவேற்பிள்ளையவர்களாலும்
திருவீழிமிழலைக்கடுத்த நல்லிச்சேரி
மாணிக்கஸ்வாமியவர்களாலும்
பொருளுதவி செய்யப்பட்டு

சிதம்பரம்
ஸ்ரீ குஞ்சிதசரண அச்சுக்கூடத்தில்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

இதன் விலை] 20–6–21. [அணா 10.

உ

சிவமயம்.

ஸ்ரீ குருப்யோநம:

அறிவு விளக்கம்.

இது

திருவண்ணாமலையில் எழுந்தருளியிருக்கும்

ஸ்ரீசற்குருஸ்வாமிகளவர்களால்

இயற்றப்பட்டு

ஷெ ஸ்வாமிகளின் மாணாக்கர்

நாகப்பட்டணத்திலிருக்கும் தஞ்சை

நா. கதிரைவேற்பிள்ளையவர்களாலும்

திருவீழிமிழலைக்கடுத்த நல்லிச்சேரி

மாணிக்கஸ்வாமியவர்களாலும்

பொருளுதவி செய்யப்பட்டு

சிதம்பரம்

ஸ்ரீ குஞ்சிதசரண அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

இதன் விலை] 20-6-21. [அணா 10.

திருவண்ணாமலை ஸ்ரீசற்குருஸ்வாமிகள்.

உ

ஸ்ரீசற்குருவேநம:

அறிவு விளக்கம்.

விநாயகர் துதி.

ஆனைமுக பாலன் காப்பு
ஆறுமுக வேலன் காப்பு
ஆனந்தமாம் வாணி காப்பு
ஆதிகுரு நாதன் காப்பாம்.

குருவணக்கம்.

ஆரண முடிவாய் நின்றபூரண பரமே போற்றி
காரண குருவாய் வந்த கருணைஎன் மனமே போற்றி
நாரணனரனுந் தாயும் நான்முகன் குகனும் போற்றி
சாரண சராசரமும் சரணமே போற்றி போற்றி.

பங்கமற்று பயமற்று பவசாகரமு மற்று
சங்கையற்று சலனமற்று மன சங்கற்ப மற்று
அங்கமற்றக மற்றருள் பெற்றமலா நந்தமாம்
தங்க மலத்தன் சற்குருவை அஞ்சலி செய்குவாம்.

வசனம்.

பூர்வ புண்ணிய விசேஷ பாக்கியத்தினால் ஒருநாள் மனம் ஏகாந்தத்தில் அன்பாய் அறிவையடுத்து அநேக வணக்கத்துடன் அடிபணிந்து ஓ ஆண்டவனே! எனையாட்க்கொள்ளும் ஐயனே! மெஞ்ஞானதேசிகனே! அடியேனுடைய சம்சார துன்பம் தொலையும் மார்க்கம் யாதென்று கேட்க அறிவு கூறியது.

ஓ மனமே கேள்! உலகத்தின்கண் சம்சாரமானது அனைவருக்கும் பேரின்பமாய் இருக்க, உனக்கு வந்த துன்பமென்ன? மனம் ஓ சுவாமி! அடியேனுடைய துன்பம் முதலாவதுகெற்பவாச துன்பம், இரண்டாவது ஜெனன துன்பம், மூன்றாவது பால்ய துன்பம், நான்காவது கௌமார துன்பம், ஐந்தாவது யௌவன துன்பம், ஆறாவது வயோதிக துன்பம். ஏழாவது மரண துன்பம், இன்னும் மண்ணாசை துன்பம், பெண்ணாசை துன்பம், பொன்னாசைதுன்பம், பொல்லாத துன்பம், அகங்கார துன்பம், அபிமான துன்பம், ராகத்துவேஷாதி சமஸ்தமும் துன்பம், மரணசமயத்தில் எமதண்டனை துன்பம், மரணசேஷம் நரகதுன்பம் அநேகமுண்டு. ஆதலால், உலகத்தின்கண்ணுள்ள சுகமெல்லாந் துன்பமாயிருக்கிறதேயல்லாமல், இன்பம் அணுவளவுங் கிடையாது. இதற்கு நாமென்னசெய்வோமென்று அடிபணிந்து மனங்கேட்க அறிவு கூறியது.

ஓ மனமே கேள்! இந்தப்படி துன்பமனேகமிருந்தாலும் துன்பத்திற்குக் காரணம் உன்னுடைய ஆசையுடைய மனம் ஒன்றுதான். ஆதலால் ஆசையையும் மனதையுமடக்கி, அருள் பெற்றுப் பரிபூரணனந்தப் பொருளை யடைந்தால் துன்பமெல்லாம் நீங்கி பேரின்பமாயும், சிரஞ்சீவியாயுமிருக்கலாம். சந்தேகம் வேண்டாம். மனம் ஓ ஆண்டவனே! பூரண நிலையாவது யாது?

ஓ மனமே! கேள், சராசரத்துக்கும் அந்தர்யாமியாயும், சர்வ சாக்ஷியாயும், ஏகமாயும், ஆகாசம்போல் எங்கும் பரிபூரணமாயும், சச்சிதானந்த சொரூபமாயுமுள்ள பரமாத்வாமென்று மறிக. இதைக்கேட்ட மனம் ஓ சுவாமி! இது எனக்குத் தெரியும். இதை நான் இதற்குமுன்னமே கேட்டுமிருக்கிறேன். சுருதி முதலான பல நூல்களிலும் பார்த்திருக்கிறேன். பல பேர்களும் சொல்லக் கேள்வியுமுண்டு. பூரணம் பூரணமென்று சொல்லுமாத்திரமல்லாமல் பூரணவஸ்துவானது அணுவளவானாலும் என் கண்ணுக்குப் புலப்படவில்லை. ஓ ஐயனே! அடியேனுடைய சந்தேகமாவது

சுருதிப் பிரமாணங்களும் பெரியோர் வாக்கியங்களும் பொய்யா. அல்லது பொய்யானல் எங்கும் வெய்யல்போல் பூரணமான வஸ்து ஒன்று இருந்தால் என்கண்ணுக்கும் புலப்படுமே. ஏ! ஏ! இதுஎன்ன விபரீதம். எங்கும் ஆகாசம்போல பூரணமான வஸ்து உண்மையா யிருந்தால் அதை மறைக்கப்பட்ட வஸ்து உலகத்தில் எதுவென்று மனங்கேட்க அறிவு கூறியது.

ஓ மனமே கேள்! எல்லாம் கண்டறிந்த நீ உன் முகத்தில் இரண்டு கண்களிருப்பதை நீ கண்டாயா ஆனாலும் விளங்கிய கண்ணாடியில்ப் பார்த்தால்ப் பார்க்கலாம். அதுபோல பூரணானந்த வஸ்துவானது ஊனக்கண்ணுக்குப் புலப்படத்தகுந்ததல்ல. அது ஞானக்கண்ணுக்குப் புலப்படும் வஸ்துவாமென்றறிக.

ஓ மனமே இன்னுங்கேள்! உபநிஷத்தாதி பிரபலசுருதிப்பிரமாணங்களும் பெரியோர் மகாவாக்கியங்களும் பொய்யாமென்றெண்ணுவோர்களுக்கு கோடி கோடி கற்பகாலமானாலும் ரௌரவாதி நரகமாமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. பிறவிக்குருடனுக்கு சூரியன் இருளாமென்பதுபோல பூரணப்பொருளை மறைக்கப்பட்டதுயாதென்றால், உன்மனதினால் உன்னை நீமறந்துவிட்டதுதான், மறப்பு வேறேகிடையாது. அதைத்தவிற வேறே மறைக்கப்பட்ட வஸ்து ஒன்றுமில்லையென்பதுநிச்சயம். அதானது ஆத்மாவைஎப்படிமறைக்குமென்றால் அனாதியான அசுத்தவாசனையோடுகூடி நானெனதென்கிற அபிமானவிருத்தியினால் தன்னைத்தான் மறந்துவிட்டதுவேயொன்றுதான் ஆத்மாவை மறைக்கப்பட்டதாமென்றறிக. அசுத்த வாசனையாவது யாதென்று மனங்கேட்க அறிவு கூறியது.

ஓ மனமே கேள்! அசுத்த வாசனையாவது அனாதியாயுள்ள சங்கற்பத்தோடு கூடிய மூலமாயாவாசனையான ஆணவாதி மும்மலங்களுமாம். அதானது ஆணவம் மாயை கர்மம் இந்தமும்மலங்களுமற்றால் அருள்பெற்று பூரணானந்தம் விளங்குமென்றறிக. அந்த மும்மலங்களும் அறுமுபாயமெப்படியென்று மனங்கேட்க அறிவு கூறியது.

ஓ மனமேகேள்! ஞானசாதனங்கள் நான்கும் அடைந்தருள் பெற்ற ஞானசாரியரையடுத்து அடிமைகொடுத்து உடல், பொருள், ஆவி மூன்றுந் தாரைவார்த்து கபடமில்லாமல் அநேகநாள் பாது கார்த்துப்பணிவிடைசெய்து பழகிவருவதானல்மும்மலங்களுமறும். மும்மலங்களுமற்றால் உண்மையாய் நிர்மலமாயுள்ள அருள்பெற லாம். அருள்பெற்றால் பூரணனந்த தெரிசனமடையலாம். இத ற்குச் சந்தேகம் வேண்டாம். இந்தமுறைப்படி ஸ்ரீசற்குருவிடத் தில் சிரத்தாபக்தி விஸ்வாசமில்லாமலும் அருள்பெறாமலும் அநேக ஞான நூல்களைப் படிப்பதாலும் தலைகீழாய் நின்று, கொடிய தவங் களைச்செய்தலாலும் பூரணனந்தப்பொருளைக் காணமுடியாது என் பது சத்தியம். ஸ்ரீசற்குருவின் திருவருள்பெற்றால் பூரணனந்தப் பொருளை யடையலாமென்றும் மகத்துக்கள் கூறி இருப்பதும் சத் தியம். ஸ்ரீமகானுபவரான தாயுமானசுவாமிகள் திருவாய்மலர்ந் தருளியதில் ஒருஅணுமாத்திரமுனக்குச் சொல்லுகிறேன். இதை நீ உண்மையாக நம்புவாயானல் உன்னுடைய சகல சந்தேகங்களும் தீரும். அதாவது,

அங்கிங்கெனாதபடி யெங்கும் பிரகாசமாய் யாநந்த பூர்த்தியாகி
யருளொடு நிறைந்ததெது தன்னருள் வெளிக்குளே யகி
[லாண்டகோடி யெல்லாந்
தங்கும்படிக்கிச்சை வைத்துயிர்க்குயிராய்த் தழைத்ததெது மன
[வாக்கினிற்
றட்டாமல் நின்றதெது சமயகோடிகளெல்லாம் தந்தெய்வ
[மெந்தெய்வமென்
றெங்குந்தொடர்ந் தெதிர் வழக்கிடவு நின்றதெது வெங்கணும்
[பெருவழக்கா யாதினும்
வல்லவொரு சித்தாகி யின்பமா யென்றைக்குமுள்ளதெதுமேற்
கங்குல்பகலறநின்றவெல்லையுளதெதுவது கருத்திற்கிசைந்ததுவே
கண்டனவெலா மோனவுரு வெளியதாகவுங் கருதி யஞ்சலி
[செய்குவாம்.

ஓ மனமே கேள்! இந்த மகானுபாவர் அருள்செய்த இப்பாட்டில் தன்னருள் வெளிக்குளே அகிலாண்டகோடியெல்லாம் என்பதினுடைய தாத்பர்யத்தை விசாரித்துப்பாரும். உன்னுடைய சந்தேகமெல்லாந்தீரும். அதாவது ஸ்ரீசற்குருவின் திருவருள்குளே அகிலாண்டகோடி சராசரத்தையும் பார்த்தால் அதற்குள்ளே உன்னையும் பார்க்கலாம், இதைக்கேட்ட மனம் ஓ ஆண்டவனே! அருளானது எங்கே இருக்கிறது யென்று மனங்கேட்க அறிவு கூறியது.

ஓ மனமே கேள்! அருளான பரம்பொருளிருக்குமிடம் ஆலமரத்தின் ஒருவிதைக்குள் அதிசூக்ஷமமாயும் ஊனக்கண்ணுக்குப் புலப்படாததாயும் ஒரு ஆலமரமிருப்பதுபோல் ஞானக்கண்ணினல் பார்த்தால் சராசரபூதகோடிகளுக்குள்ளிலும் அந்த அருள்நிறைந்து மறைந்து பழுத்திருக்குமென்றறிக. ஆனல் இந்தப்படி சராசரத்துக்குள் அருள்பழுத்து அமிர்தானந்தமிருக்க அதைஎடுத்தனுபவியாமல் கேவலம் நாய், கழுதை முதலான ஜெந்துக்களைப்போல் அலைவானேன் ஜீவர்கள் என்று மனங்கேட்க அறிவுகூறியது.

ஓ மனமே கேள்! மோக்ஷமடைவதற்கு அதிகாரபேதமுண்டு. அதானது இந்த பூதலத்திலுள்ள பிராணிகளில் பிரதானம்மானிடஜாதி மானிடஜாதிகளெல்லாம் மோக்ஷத்திற்கு அதிகாரிகள்தான் ஆனலும்அதுகளிலும் அனேகசாதிகளுண்டு அதுகளில்சிறந்தவாள் பிராமணாள்தான் மோக்ஷத்திற்கு பூரணஅதிகாரிகளாம்என்று, வேதங்கள் முறையிடுகிறது பிராமணனவன் யார்? எதினல் பிராமணனுகுமென்றும் மனங்கேட்க அறிவுகூறியது,

ஓ மனமே கேள்! பிராமணாள் யாரென்றல் சாத்வீகமுடையவாளே பிராமணாள் என்றும் பிராமணாளே சாத்வீகமுடையவாளென்றுமறிக, அதுவுமல்ல பிர்மக்கியானனேனப் பிராம்மண: என்கிற சுருதிப்பிரமாணங்களுமுண்டு, அதாவது ஈனஜாதியாயிருந்தும் கொலை, களவு முதலான பஞ்சமாபாதகியான வால்மீகரைப்போலேயும் நீசகுலத்திற்பிறந்தநந்தனரைப்போலேயும் தாமசராஜசகுணகர்மங்களை அடியோடு தள்ளிவிட்டு நல்ல சாந்தமாய் ஆத்மபக்தி விஸ்வாசத்துடனிருப்பவனே பிராமணனுமென்றறிக. இத

ற்குச்சந்தேகம்வேண்டாம். இழிகுலத்திற் பிறந்தவனானாலும் ஈச்சு வரபக்தி விசுவாசமுடையவன் பிராம்மணனும். தொழுகுலத்திற் பிறந்தவனானாலும் பகவத்பக்தி விஸ்வாசமில்லாதவன் சண்டாளனு மென்றும் வேதங்களிற் கூறியிருக்கிறது. சாத்வீகமுடையவாள் தான் சைவாள் என்றும் சாத்வீகமுடையவாள்தான் வைஷ்ணவாள் என்றும் அறிக. சாத்வீகம், ராஜசம், தாமசம் இந்த மூன்றுகுண காரியமாமிந்த உலகம். இதில் திரிவிதகர்மிகளாம். மனுஷ்யர்கள் சதுர்வர்ணங்களுமென்றறிக. ஆதலால் திருவிதகரணங்களினுலும் கடவுளை உபாசித்தால் திரிவிதகரணங்களுமடங்கும். திரிவிதகரணங் களுமடங்கிவிட்டால் திரிவிதகுணகர்மங்களும்கிடையாது. திரிவி தகுணகர்மங்களுமடங்கிவிட்டால் சதுர்வர்ணுசிரமுங்கிடையாது. அது பரிசுத்தமாயுள்ள வீரசைவமாமென்றறிக. இப்படிக்கொ த்த பரிசுத்தகுணமுடைய வீரசைவத்திற்கும் பரிசுத்த பரமசிவத் திற்கும் தம்மில் அணுவளவும் பேதங்கிடையாது. அதாவது எல்லாம் பரமசிவமாயும் பரமசிவத்தைத் தவிர வேறு இல்லை என்பது வீரசைவமத சித்தாந்தமாம். ஆதலால் சாரசரத்துக்குங் குருவானதும் அருள்செய்வதும் வீரசைவமதசித்தாந்தமாம். ஆத லால் சராசரத்துக்குங்குருவானதும் அருள்செய்வதும் வீரசைவகுரு வாமென்றறிக. வீரசைவமாவது சதாசிவம். இப்படிக்கொத்த வீரசைவ பரமசற்குருவையடுத்து பாதுகாத்துப் பணிவிடைசெய்து அருள்பெற்று எதார்த்தமான பொருள் சம்பாதித்து சிற்பதபிரகாச மடைந்தால் மனங்குளிர்ந்து துக்கங்களெல்லாம் நீங்கி தற்பரமாயு ள்ள பிர்ம்மாநந்தமாயிருக்கலாம். இதற்கு நிஷ்காமியமாய் சாத்வீக குணமுடையவர்களாய் நான்கு சாதனங்களு மடைந்தவர்களாம் மோக்ஷத்திற்கு அதிகாரி என்று முன்கூறியதின் தாத்பர்யம், ஆனு லும் ஸ்ரீசற்குருவை ஒருமனுஷியனுக நினைக்கலாகாது. சதாசிவ மாய் நினைக்கவேண்டும். அதாவது ஒருகுருவையடுத்து பரமேஸ் வரபுத்தியுடன் பாதுகாத்துப்பணிவிடைசெய்யவேண்டும். அதைத் தவிர குருவை ஒருமானிடனுக நினைத்தால் அதோகதியடையுமெ ன்று சுருதிமுதலானதுகளிலும், பெரியோர்களாலும் கூறப்பட்டி

ருக்கிறது. பரமகுருவைக்கண்டதும் பரப்பிர்ம்மத்தைக்கண்டதும் ஒன்றுதான். குருதெரிசனமாவது ஆசையையடக்கி உள்ளன்புடன் எல்லாங் குருவாகப்பார்ப்பதுதான். ஆனாலும் குருவே மூலக்கண பதி, குருவே பிர்மா, குருவே விஷ்ணு, குருவே ருத்திரன்; குருவே மகேஸ்வரன்; குருவே சதாசிவம், குருவே சாக்ஷாத் பரப்பிர்ம்மமா மென்றறிக. ஆதலால் தன்குருவை பரப்பிர்ம்மாக நம்பி விஸ்வாச மாய் உள்ளன்புடன் கண்டவர்கள் பரப்பிர்ம்மத்தைக் கண்டவாள். அதுகூடாமல் குருவைக்காணாது அதாவது சற்குருவைக் கண்டவனு க்கு அதைத்தவிர வேறே தெய்வமுங்கிடையாது. கண்டனவெலாங் குருவாகக் கண்டவன் சராசரத்தையுங் குருவாகக் கண்டவனும்.

ஓ மனமே இன்னுங் கேள்! குருவானது பிரணவசொரூபமா யும், சுயம்பிரகாசமாயும், பரிபூரணானந்தமாயுள்ளதாம். அதைப் பார்க்கும்பொருட்டு கண்ணானது யாதென்றால் அந்த சற்குருவின் திருவருட்பிரகாசமாம். அந்த அருட்பிரகாசமான கண்ணான பர வெளிக்குள்ளேபார்த்தால் சராசரத்தையுமதற்குள்ளே பார்க்கலாம். சராசரத்திற்குள் குருவையும்பார்க்கலாம். அந்தகுருவருட்குள்ளே அகிலாண்டகோடி பிர்ம்மாண்டங்களும், அளவிறந்தகோடி பிர்ம்ம ருத்திராதிகளும், ராம கிருஷ்ணாதி தசாவதாராதி காரியங்களும், அநேகநேககோடி தேவாதிதேவர்களும் பிறந்திறந்துவிட்டதையும் பார்க்கலாம். மனம் ஓ சுவாமி! ஆலமரத்தின் விதைக்குளிருக் கும்விருக்ஷம்போல் சூக்ஷமமாய்ப்பார்ப்பதற்கரிதான அருளையடையு மார்க்கம் யாதென்றுகேட்க அறிவுகூறிபது.

ஓ மனமே கேள்! பொருளின் ஆசையுடைய தரித்திரன் மிகு ந்த செல்வமுள்ள ஒருதனவானை படுத்து சரீரத்தை அவனுக்கு அடி மைகொடுத்து அவன்சொன்ன கட்டளைப்படி கஷ்டமடைந்து தொழில்செய்து அவனை சந்தோஷிப்பித்து பொருள்சம்பாதிப்பது போல் அருள்பெற்ற மகானை படுத்து அன்பாய் சற்குருவாக நம்பி பலநாள் பாதுகாத்து பக்திவிஸ்வாசத்துடன் பணிவிடைசெய்து

பழகிவருவதானல் பரிபக்குவகாலத்தில் அருள் கிடைக்குமென்பதற்குச் சந்தேகம்வேண்டாம். இதைத்தவிர அருளாசையைவிட பொருளாசையானது அற்பமாயும், அநித்தியமாயும், அநேக அநர்த்த துக்கங்களுக்கேதுவாயும், அதிகோர பயங்கரமாயும்; சர்வதா மனசஞ்சலமாயுமுள்ள பொருளைச் சம்பாதிப்பதும் மகாபிரயாசம். அது கைவசமிருந்தாலும் மகாகஷ்டம், ஒருவர் கையில் கொடுப்பதற்கும் மகாகஷ்டம், கொடுத்தாலும் அதைத்திரும்பவாங்குவதும் மகாகஷ்டம், கடைசியில் அப்பொருளழிந்து போனலும் மகாகஷ்டம், பொருளிருக்கத்தான் இறந்துவிடும்போதும்மகாகஷ்டம். ஆதலால் பொருள் அதிகமிருந்தவாளுக்கு சதா துன்பமல்லாமல் சுகமனுவளவுங்கிடையாது என்பது சத்தியம், இதற்குச் சந்தேகம் வேண்டாம். ஆதலால் சத்தியமாயும், நித்தியமாயும், அதீதானந்தமாயுமுள்ள பரம்பொருள் கைவசமாகும்பொருட்டு முன்கூறினபடி பிரயத்தனஞ்செய்தும் வெகுகாலம் தவஞ்செய்தும் ஆண்டவன் அடிமைப்பட்டு அருள் சம்பாதித்துக் கொள்ளவேண்டும். மகாகஷ்டமடைந்து பொருள்சம்பாதித்தவாளுக்கு இகத்திலும் கஷ்டம் பரத்திலும் கஷ்டம். பொருளாசையைவிட்டு அருளாசையுடன் நிராசையாய் எதார்த்தமான பொருள் சம்பாதித்தவாளுக்கு இகத்திலும் சுகம், பரத்திலும் சுகம், சிரஞ்சீவியாய் பிர்ம்மானந்தமாயிருக்கலாமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. அருளிருந்தவர்களுக்கு இவ்வுலகமுமுண்டு, அவ்வுலகமுமுண்டு. எவ்வுலகமுமுண்டு, பொருளதிகமிருந்தவாளுக்கு இவ்வுலகமுமில்லை. அவ்வுலகமுமில்லை. எவ்வுலகமுமில்லை. ஆதலால் அருளிருந்த இடங்களில் எல்லாப்பொருளுமிருக்கும் இதற்குச் சந்தேகம்வேண்டாம்,

ஓ மனமே கேள்! அருளானது யாதென்றால் பிர்ம்மசக்தியாமென்றறிக, அதை ஞானசிற்சக்தியென்றும் சற்குருவென்றும் மகத்துக்கள் சொல்லுவார்கள், அந்த பிர்ம்மசக்தியானது ஏகம். அதிலிருந்தும் தோற்றப்பட்ட மாயையால் அனந்தமாயும் அளவிறந்தகோடி பூதங்களாயும், அதுகளுக்கெல்லாம் தாயாயும், ஏகமாயும் அரூபமாயும், பரிபூரணமாயுமுள்ள ஞான சிற்சக்தி ஒன்றுதான்

அருள்சக்தி என்றுமறிக. இந்தப்படி சர்வசக்தி வல்லமையுள்ள அருள்சக்தியானது ஆத்மசக்தியாதலால் அக்கினியிற் சூடுபோல் ஆத்மாவோடு அபின்னமாயிரண்டறக் கலந்து ஆதியந்தமில்லாமல் அதீதாநந்தமாயிருப்பதுதான் அருள்சக்தி என்றறிக. ஆத்மபிரதானமாய் பிர்மாநந்தமாய் எங்கும் பிரகாசமாய் வேதமுடிவானதும் அந்த அருள்சக்திதான். குருவை பூரணபிர்ம்மமென்றெண்ணி நம்பிக்கையும் பூரணவிஸ்வாசமும் அனந்யபக்தியுடன் உள்வஞ்சனையெல்லாம்விட்டு குருபதத்தியானஞ்செய்து பழகிவருவதானுல் சித்தம் பரிசுத்தமாய் அந்தஞானசிற்சக்தியால் உள்ளந்தெளிந்துஅருள் கிடைக்கும் சந்தேகம்வேண்டாம், குருவை பரமாத்மாவாக நினையாமல் மனிதனென்றும், அதைத்தவிர பரமாத்மாவானது பரிபூரணமாமென்றும், நானொரு சம்சாரியென்றும் இந்தப்படி திரிவிதமாய் எண்ணுவோர்கள் அதோகதியடைவார்கள், சந்தேகமில்லை. ஓ மனமே. இதனுடைய உண்மை உள்ளபடி உறுதியாக உனக்கு விளங்கும்பொருட்டு ஆத்மாவிலன்புடன் விசாரித்துப் பார்த்தால் உன்னுடைய சந்தேகமெல்லாந் தீர்ந்து தெளிவடையும். எல்லா நூல்களைப்பார்ப்பதாலும், அதைப் படிப்பதாலும் உண்மையை அறியாமற்போனுல் குருடன் கூத்துப்பார்த்ததுபோலவும், ஊமையன் சங்கீதம் படித்ததுபோலவும், செவிடன் கதைகளைக் கேட்டதுபோலவும், ஆறுகுருடர்கள்கூடி ஒருயானையைக்கண்டதுபோலவும் நிரூபிக்கவேணடும். குருவாக்கியத்தை உண்மை என்று நம்பாத மூடர்கள் அதோகதியடைவார்களென்பதற்குச் சந்தேகமுண்டா இல்லை. ரௌரவாதி நரகத்திலிருந்துங் கடைத்தேறும்பொருட்டு சற்குருவானவர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய மஹாவாக்கியார்த்தசாரோபதேசங்களைத் தள்ளிவிட்ட மகாபாபிகளுக்கு ரௌரவாதிநரகமே வீடாமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை, குருவானவர் யார் என்று மனங்கேட்க அறிவு கூறியது.

ஓ மனமே கேள்! குருவானவர் பிரணவாகாரமாயும், சச்சிதானந்த சொரூபமாயும் ஞானசிற்சக்தியோடுகூடி யிரண்டறக்கலந்து

விளங்குகின்ற பரமாத்மா ஒன்றுதான். அவரே சராசரத்துக்கும் குரு. ஆனாலும் அது அரூபம். ஆதலாலதை அஞ்ஞானிகள் காணக்கூடியதல்ல. அதைக்காட்டும்பொருட்டு ஒருசொரூபமாயும் ஞானசிற்சக்தியினுடைய அம்சமான அவதாரமாயும் மனுஷியரூபமாயுமிருக்கும். குருவே உபதேசிகரென்றறிக. இவரை எல்லோரும் பார்த்தாலும் பார்க்கலாம். ஆனாலும் இவரை மகாபுண்ணியவான்களே பார்க்கக்கூடும். ஓ மனமே! குருவருள் ஞானசிற்சக்தியானது ஆகாசம்போல் ஏகமாயும் அநந்த சக்தியானது சூரியசந்திர நக்ஷத்திராதிகளைப்போல் அநேகமாயும் இன்னும்அருள்சக்தியானது சமுத்திரம் போலேகமாயும் அரூபமாயும் அநந்த சக்தியானது அநேக நதிகளைப்போல் அநேகரூபமாயும் காண்க. ஆனாலும் அந்த அருள் சக்தியும் அநந்தசக்தியும் வேறுவேறல்ல. அந்த அருள்சக்தியினுடைய அம்சமாம் அநந்தசக்தி என்றறிக. ஆனாலும் முன்கூறிய சமுத்திரமும் நதியும்போல் வெகுபேதமாயும் அஞ்ஞானிகளுக்குத் தோன்றும். தோன்றினாலும் சமுத்திரத்திலுள்ள ஜலந்தான் நதிகளிலும் ஓடுகிறது. அது சமுத்திரம்போய்ச் சேர்ந்தாலும் சேராமற்போனாலும் சமுத்திரமானது கூடுதலுங்குறைவுமில்லாமல் சமமாயிருக்குமென்பதே ஞானிகளுடைய அபிப்பிராயம். ஆதலால் அநந்தசக்திஅநேகம் அருள்சக்தியிற் சேர்ந்தாலும்சேராமற்போனாலும் அருள்சக்தியிற் கூடுதலும் குறைவுமில்லாமல் பூரணமாயிருக்குமென்பது நிச்சயம். ஆதலால் அருளானது சராசரத்திற்கும்குருவாம். அந்த சராசரத்திற்கும் அந்தர்யாமியாயும், சர்வசாக்ஷியாயும் சச்சிதானந்தசொரூபமாய் விளங்குவதும் அந்த சற்குருதான். ஓ மனமே! நீஉபசாந்தமானால் எல்லாம் குருவாமென்றும், அதுபிர்மஞானசிற்சக்தியாமென்றும் அறிக. அதாவது களங்கமற்ற கண்ணாடியில் நின் முகம்பார்ப்பதைப்போல் சற்குருவின் திருவருளான ஞானசிற்சக்தியான கண்ணாடியில் பார்த்தால் உன்னுடைய ஆத்மாவைப் பிரத்தியக்ஷமாய் உன்னை நீபார்த்தால் சர்வமுகமும் பார்க்கலாம். சந்தேகம்வேண்டாம். மனம் ஓ ஆண்டவனே! இப்படிக்கொத்த அருள் ஞானசிற்சக்தியையும், குருசரணாரவிந்தத்தையும் பிர்மானந்தபதத்

ஹையும் அபேதமாய் நினையாமல் மறந்துவிடுவதற்கு காரணம் அகங்காரம் ஒன்றுதானென்றும் அறிந்தேன். ஆனாலுமின்னும் அடியேனுடைய சந்தேகமாவது அகங்காரமான வஸ்து யாது? அதனுடைய உற்பத்திஸ்தானமாவது யாது? லயமாவது யாது? அதையடக்குமுபாய மெப்படி? என்று மனங்கேட்க அறிவுகூறியது.

ஓ மனமே கேள்! இந்த ஸ்தூலலிங்க சரீரமே நான் என்கிற பாவனையாம். அகங்காரம்—இந்த அகங்காரத்திற்கு உற்பத்திஸ்தானமாவது முக்குணத்திற்கும் மூலமான மூலப்பிரகிருதியாம். அந்த மூலப்பிரகிருதியின் முக்குணங்களால் தோற்றுவதாம் இந்த ஸ்தூல பிரபஞ்சம். ஆதலால் சராசரமும் அகங்காரமாமென்றறிக. இப்படிக்கொத்த அகங்காரத்திற்குக்காரணமாயும் அனாதியாயும் மூன்று வினை சேர்க்கை வாசனையாயிருக்கிறது. அதாவது ஆகாமியம், சஞ்சிதம், பிராரத்துவம் இதுகள் மூன்றும் அடிக்கடி வித்தும் பயிரும்போல் அனுபோகமாக இருக்கிறது. ஆகாமியமாவது இனிமேல் அடுத்த ஜென்மத்திலும் நல்லபோக சுகங்களையனுபவிக்க வேணுமென்கிற சங்கற்பவாசனையாம். சஞ்சிதமாவது இந்தஜென்மத்தில்காமியார்த்தமாகச்செய்துவரும் கர்மத்தின்விட்டகுறையாம். பிராரத்துவமாவது பூர்வஜென்மத்தில் செய்த இருவினையின் பலனும். இந்தப் பிராரத்துவ வினையானதை திருமூர்த்திகளானாலும் மகாக்ஞானிகளானாலும் அனுபவியாமல் விடமுடியாது என்பது சத்தியம். அதாவதெதுபோலென்றால் சென்ற வருஷத்தில் சம்பாதித்துவைத்த வித்துதான் இப்போது பயிர்செய்ததில் ஒருபாகம் அனுபவித்தும் அதில் ஒருபாகம் வித்தாகவைத்தது. இந்தப்படியினிமேலும் அநேக போகங்களை அனுபவிக்கவேணுமென்கிற சங்கற்பவாசனையாம் சஞ்சிதம். அதுபோல் அடிக்கடி ஜெனன மரணாதி சுகதுக்கங்களை யநுபவிப்பதும் சுபாவீகமாம். இந்தப்படி கோடிகற்பமானாலும் நிலையில்லை. அதாவது மாயாரூத்திரமான காலசக்கிரத்திற்பட்டடிக்கடி குலால சக்கரம்போற் சுற்றிச்சுற்றி உழலுவதற்கோராதியந்தமில்லை. இப்படிக்கொத்த மூன்றுவினையு மெப்படித்தொலையுமென்று மனங்கேட்க அறிவுகூறியது.

ஓ மனமே கேள்! இவ்வுலகத்தின்கண் பிராணிகளின் க்ஷேம த்தின்பொருட்டு நிவர்த்திபிரவிர்த்தி என இரண்டுவிதமுண்டு. இது களில் நிவர்த்தியிலிச்சையும் பிரவிர்த்தியில் நிராசையுமாய் கர்மம் செய்து பழகிவருவதானல் சஞ்சிதமானவித்து அடியோடு நசிக்கும். சஞ்சிதம் நாசமானல் ஆகாமியமான சங்கற்பமேது? ஆகாமியமான சங்கற்பவாசனையில்லாவிட்டால் பிராரத்துவமானது அனுபவித்தும் தீரும். இந்தப்படி ஆகாமியம், சஞ்சிதம், பிராரத்துவம் இதுகள் மூன்றும் நசித்தால் கர்மம் தொலையும். கர்மமில்லாவிட்டால் அகங் காரமும் சம்சாரமுங்கிடையாது. அகங்காரமும் சம்சாரமும் நாச மானல் ஸ்ரீ சற்குருவின் திருவருள் கிடைக்கும். அருள்பெற்றல் சங்கற்பவிகற்பமறும் சங்கற்பவிகற்பமற்றல் ஜெனனமரணாதிதுன்ப மறும். ஜெனனமரணாதி துன்பமில்லாவிட்டால் பேரின்பமான பரமாத்ம பரமானந்த சுகமடையலாம். சந்தேகம் வேண்டாம். மனம் இதைக்கேட்டு ஆனந்தமாய் பேரின்பத்திலாசையுடன் அறி வை வணங்கி ஓ ஆண்டவனே! முன்கூறிய சஞ்சிதந்தான் அகங்கார த்திற்கும் ஜென்மசம்சாரதுன்பங்களுக்கும் காரணமென்றறிந்தேன், ஆனலுமிந்த சஞ்சிதம் உண்டாவதற்கு மூலகாரணம் யாதென்று கேட்க அறிவுகூறியது.

ஓ மனமே கேள்! சஞ்சிதமுண்டாவதற்குக் காரணம் அனாதி யாயுள்ள சரீரசேர்க்கைவாசனையாம். ஆதலாலதை ஒருவருக்கும் வெளியிடமுடியாது, ஆனலும் பெந்தமோக்ஷமிரண்டிற்கும் கார ணமாயும் அனாதியாயுமொரு மூலப்பிரகிருதியுண்டு, அந்தமூலப்பிர கிருதியானது உலகசிருஷ்டிக்கு முன்னம் ஏகமாயரூபமாயானந்த மாய் நிராதாரமாயிருந்த பரமாத்மாவோடுகூடி இரண்டறக்கலந்து பிர்ம்மானந்தமாயிருந்தது சிருஷ்டிகாலத்தில் அந்த மூலப்பிரகிருதி யான மாயையும் இச்சையினல் ஆத்மாவுக்குள்ளே யரூபமாயிருந் தும் ஒருசொரூபம் தோன்றியது. அந்த சொரூபமானதின் பாதம் பாதாளமாயும். இடை பூமியாயும், முகம் சொர்க்கமாயும், முடி ஆகாசமாயும் மூலப்பிரகிருதியிலிருந்தும் முதலாவது முக்குணத்

தோடுகூடிய மகத்தகங்காராதி தன்மாத்திரைகளும் பஞ்சபூதாகாரமாய் அநேககோடி பிர்மாண்டங்களும் அண்டபிண்ட சராசரங்களும் பிறந்தன. இதுகளுக்கெல்லாம் நிமித்தகாரண மூலமானது முக்குணத்தோடு கூடிய அகங்காரமான சொரூபமொன்றுதான். இந்த மூலஅகங்காரத்திலிருந்தும் பிறந்ததெல்லாம் அகங்காரகுட்டிகளாம். அந்தஅகங்காரமான மேகக்குட்டிகளே ஆத்மாவான ஞானசூரியப்பிரகாசத்தை மறைக்கப்பட்டதென்றறிக. ஆதலால் அகங்காரமாம். முன்கூறிய சஞ்சிதத்திற்கும் உற்பத்திக்குங் காரணம் அகங்காரத்தை யடக்கி குரு அருளான கண்ணுடியில் நின்முகம் பார்த்தால் பார்க்கலாம். அதானது நின்மனம் பரிசுத்தமானல் விளங்கிய கண்ணுடியில் வேறொரு விளங்கிய கண்ணுடியை அதின் மேலே காட்டும்போது அபேதமாய் விளங்குவதுபோல் அருளான கண்ணுடியில் நிர்மலமாய் அறிவான கண்ணுடி விளக்கிக்காட்டும் போது அதுகளிரண்டும் அபேதமாய் விளங்கி இரண்டறக்கலப்பது போல நீயும் பிர்ம்மானந்தமாய் சிரஞ்சீவியாயிருக்கலாம். மனம் இதைக்கேட்டு அறிவை வணங்கி ஓ சுவாமி! அதிகோரமாயும் முழுமூடமாயும் மத்தகஜம்போல் பலமுடையதாயும் மகாபயங்கரமாயுமுள்ள அகங்காரத்தை யடக்கி அருள்பெருமார்க்கத்தை விசாலமாயடியேனுக்கு உள்ளபடி திருவாய்மலர்ந்தருள வேண்டுமென்று கேட்க அறிவுகூறியது.

ஓ மனமே கேள்! மத்தகஜம்போலுள்ள அகங்காரத்தையடக்குவது மகா பிரயாசம் அல்லவா? ஆனுலும் அருளான சிங்கத்தைப் பார்த்தால் அகங்காரமான மத்தகஜமடங்கும். அருளான சிங்கமாவது எதுவென்றல் குருவான சங்கமாம். அதோடு கூடியதாம் பரிசுத்த மாயை. அகங்காரமானது அசுத்த மாயை. அதானது ஆத்மாவை அந்தரங்க சங்கரமாக மறைத்துவைத்துக்கொண்டு சரீரமே நான் என்கிற அபிமானத்தினல்செய்யுங் காம கர்ம சங்கற்பமாம். சரீரமானது பஞ்சபூத சஞ்சயமயம். அதாவது பஞ்சபூத சஞ்சய சுக்கில சுரோணிதமான மண்ணுந்தண்ணீரும் கூடி இரண்டறக்கலந்து குயவன் தொழிலாலுண்டாக்கப்பட்ட பாண்டமாமிந்த

அகங்காரமான லிங்க சரீரம். அதானது ஜீவனும் மாயையுங்கூடி பஞ்சபூதாகாரமாய் ஐந்தைந்து ரூபமாய் அநேகநேக ரூபமாய்த் தோற்றப்பட்டது. எல்லாம் பஞ்சபூதமைந்துதான். அந்தப் பஞ்ச பூதத்திலே பிறந்து, பஞ்சபூதத்திலே வளர்ந்து, பஞ்சபூதமே ஆதாரம், பஞ்சபூதமே ஆகாரம். பஞ்சபூதமே எமகாலன். அந்த எமகாலன் எல்லாவற்றையும் சாப்பிடும். அந்த எம காலன்மார்களை காலசத்தி சாப்பிடும். அந்த காலசத்தியை மூலமாயை சாப்பிடும். அந்த மூலமாயையானது எல்லாவற்றையும் சாப்பிட்டுக்கொண்டு பிர்ம்மகற்பத்தின் முடிவில் தன் பதியான பரமாத்மாவிலடங்கி சூக்ஷமமாயிருக்கும். ஆனாலுமந்த மாயையினிடத்தில் ஆத்மாவானது வாளும் உரையும்போல் யாதொரு சம்மந்தமுமில்லாமல் பற்றற்றிருப்பதாம். ஆனாலிது இரண்டும் அனாதியாயும் ஏகமாயுமுள்ளதாம். மனம் ஓ சுவாமி அப்படி இரண்டில்லாமல் ஏகமாயிருந்த பரமாத்மாவினிடத்தில் மாயாசக்தியுண்டானது எப்படி என்று கேட்க அறிவு கூறியது.

ஓ மனமே கேள்! அக்கினியில் தூமம்போலேயும், நீரில் குமிழிபோலேயும். பரமாத்மாவினிடத்தில் தோற்றப்பட்ட மாயா சக்தியானது பரமாத்மாவி லடங்கியிருக்கும்போது அது சுத்த பிர்ம்மமாமென்றும், பெரியவாள் சம்மதம் அதாவதெப்படியென்றால் பரமாத்மாவான மண்ணின் அம்சங்கொண்டு மாயாஅகங்கார மான குடம். அந்த அகங்காரமான குடத்தையுடைத்து தூளாக்கிப் போட்டால் அதுமுன்போல் பரமாத்மாவான மண்ணோடுகூடி ஏகமாய் அபேதமாய்யிரண்டறக்கலந்து இருக்குமென்பதுபோல் நிஜ ரூபமான பரமாத்மாவினிடத்திலிருந்தும் சொற்பன சமானமாய்த் தோற்றப்பட்ட மாயாஅகங்காரமாம். ஆத்மாவை மறைக்கப்பட்டது. அதாவது சத்துரூபமாயிருந்த ஆத்மாவை அசத்துரூபமாயிருந்த மாயை எப்படிமறைக்குமென்றால் தீயை புகைமறைப்பது போலேயும் சூரியசந்திரர்களை ராகு கேதுக்கள் வெகுதூரத்திலிருந்தும் பருவத்தின்முடிவில் மறைப்பதுபோல் ஆத்மாவினிடத்தில் வெகுதூரமிருந்தும் மாயையால் மறைக்கப்பட்டதாகத் தோற்றுவ

னும் தோன்றுவதுமந்த மாயைதான். அதானது ஆத்மாவை எப்படி மறைக்குமென்றால் பஞ்சதன்மாத்திரைகளோடு கூடிய அந்தக்கரணமாவது அந்தராத்மாவை மறைக்கப்பட்டதாம். அந்தக்கரணமெதுவென்றால் மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் இதுகள்நாலுங் கூடியதாம். உள்ளத்தில் விவேகம் விளங்குமானால் கள்ளமாயுள்ள அந்தக்கரணபிரமையான அந்தகாரம்எள்ளளவுங்கிடையாது. அந்தகாரம் நீங்கிவிட்டால் ஆத்மா பரமானந்த பரிபூரண பரஞ்சோதியாய் விளங்கும். உன் உள்ளந்தெளிவடைந்தால் எல்லாம் பிர்ம்மமயமாம். மனம் ஓ ஆண்டவனே! எல்லாம் பிர்ம்மம்மயமானால் அகங்காரத்தோடுகூடியநானும் பிர்ம்மமல்லவா? குருயார், சிஷியனார், பெந்தமாவதுயாது, மோக்ஷமாவதுயாது, நரகசொர்க்காதி சுகதுக்கபேதாபேதங்களேது அது அப்படியிருக்க நான் எதை குருவாய் வணங்கவேண்டுமென்று கேட்க அறிவுகூறியது.

ஓ மனமே கேள்! எல்லாம் பிர்ம்மமயமென்று நீ உண்மையாக யறிந்தால் பிர்ம்மாநந்தமாய் சும்மாஇருக்கவேண்டும். அதுகூடாமல் விவகாரமிருந்தமட்டும் உள்ளன்புடன் கடவுளை ஆண்டவனடிமையாக குருவைஉபாசனைசெய்யவேண்டும் அதுகூடாமல் குதர்க்கம்பேசி வாதாடியலையும்பேர்கள் அகங்காரத்தோடு கூடியுள்ள அந்தக்கரணமற்ற மகான்கள் கூறிய மகாவாக்கியங்களான ஞான நூல்களைப் பார்த்து கிளியைப்போல் வாய் பேசிப்பேசி என்ன பிரயோஜனம். எல்லாம் பிர்மமயமென்றறிந்த மகா யோகிகள் அந்தக்கரணத்தையடக்கி ஆத்மாராமனாய் பிர்ம்மானந்தமாய் சும்மாயிருப்பார்கள். இவ்வுலகமெல்லாம் கெனவு கண்டதுபோலவும் கானல் ஜலம்போலேயும் கண்டது ஒன்றும் உண்மையல்லவென்றும் மகத்துக்களும் வேதங்களும்கூறிய மகாவாக்கியங்களினுடைய தாற்பர்யம் எதுவென்றால் சராசரத்திற்கும் அந்தரியாமியாயிருந்த பரமாத்மாவானது அரூபமாததால் அது அஞ்ஞானிகளறியக்கூடியதல்ல. அசத்தான அகங்காரமடியோடு நசித்தால் எல்லாம் பிர்ம்மமயமாம் என்றுமறியலாம். இதுகூடாமல் சூடு சூடு என்று சொன்னால் சூடாகுமா, சீதம் சீதம் என்று சொன்னால் சீதமாகுமா, அன்

னம் அன்னமென்று சொன்னால் பசி தீருமா, அமிர்தம் அமிர்தம் என்று சொன்னால் சிரஞ்சீவியாயிருக்கலாகுமா, அதுபோல் எல்லாம் பிர்மம்பிர்மம் என்று வாய்ப்பேச்சினால் பிர்ம்மமயமாய் ஜீவன் முத்தியடையலாகுமா அநேக ஞானநூல்களைப்பார்த்து பிர்மம் பிர்ம்மமென்று கிளியைப்போல எவ்வளவுகாலம் பேசினாலும் பிர்ம்மாநந்தபதமடையமுடியாது. அந்த சர்வாத்மாவானது வாக்கு மனக் காயங்களினாலும் எட்டாத வஸ்துவாம். மால் அயன் தேடியுங் காணாததாம். ஆதலால் அப்படிக்கொத்த பரமாத்மாவைப் பார்க்க வேண்டிய ஆவலுடன் அன்னதான தபோவிருதயாகாதி கர்மங்களினாலும் அநேக வேதாந்தசாஸ்திரபாடங்களினாலும் அந்த பிர்ம்மாநந்தப்பொருளைப் பார்க்கமுடியாது இது சத்தியம். ஆனாலுமதை எப்படிப் பார்க்கக்கூடுமென்றால் அந்தக்கரணமற்று அருள்பெற்று அசைவற்றவாகாசம்போல் பரிபூரணமாய்விளங்கும் மகாயோகிகளுடைய அந்தரங்கசமாதியில் பார்க்கக்கூடியதாம். இதற்குச்சந்தேகம்வேண்டாம். ஆதலால் எல்லாம் பிர்ம்மமயமாமென்றெண்ணி விஸ்வாசம்வந்தால் விவகாரமெல்லாம்விட்டு ஆசையற்று அசைவற்று ஆனந்தமாய் சும்மாயிருக்கவேண்டும். அதற்கதிகாரமும் சக்தியுமில்லாவிட்டால் சராசரத்தையும் பரமாத்மாவாகப் பாவித்து பக்திசெய்யவேண்டும். அதற்கும் சக்தியில்லாவிட்டால் ஒருகுருவையடுத்து பரமாத்மபாவனையால் அன்புற்று சேவிக்கவேண்டும். அதற்கும் சக்தியில்லாவிட்டால் நல்லசத்கர்மங்களைச்செய்து பரமாத்மாவில் அர்ப்பணமாக்கவேண்டும், ஓ மனமே! இவைகளில் எதனாலாகிலும் மனதை ஒருவழியாக்கி யடக்குமுபாயம் பாராமல் எல்லாம் பிர்ம்மமென்றால் உனக்கென்ன லாபம் வரும். ராகத்துவேஷாதியபிமானமிருக்குமட்டும் மனம் எதைக்கண்டது. என்னசுகமடைந்தது மனதை யடக்குவதே சுருதியுக்தி அநுபவமாம். மனமடங்கிவிட்டால் அதுபிர்ம்மமாமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. மனமடக்குவது மகாபிரயாசம், ஆனாலும் அந்தக்கரணம் நான்கும், குணங்கள் மூன்றும், செய்வினையிரண்டும்கூடி கலந்திருந்து அரை நிமிஷத்திற்குள் அநேக தேசமெல்லாம் சுற்றிச்சுற்றியலையும் மன

ற்கு இருவினையும் குணங்கள் மூன்றும் அந்தக்கரணம் நான்கும் இருக்குமட்டும் மனமடங்காது. வினைகளிரண்டும் குணமூன்று மடங்கிவிட்டால் மனம் பரிசுத்தமாம். ஓ மனமே! உனக்கு எல்லாந்தெரியுமானாலும் உன்மனதை உனக்குத்தெரியுமா தெரியாது. மனமானது திருடன் ஆதலால் நானுவழியோடிப்போன திருட்டு மனதை யடக்கும்பொருட்டு அம்மனதைப் பிடித்துக்கட்டவேண்டும். அதற்கு முதலாவது அந்த திருட்டு மனதைத்தேடுவதாம் சரியை. அந்தத்திருட்டு மனதைத்தேடிக்கண்டதுதான் கிரியை. அந்ததிருட்டு மனதைக்கண்டுபிடித்துக் கட்டுவதே யோகம். அந்தத் திருட்டுமனதைக் கொல்லுவதே ஞானமாம். ஆதலால் ஞானமடையும்பொருட்டு மனம்அடக்குவதற்கு குருவை உபாசனை செய்யவேண்டும். அதற்கு முதலாவது மனதிற்கு மூன்றுகுண மிருந்தமட்டும் சகுணமாயுபாசிக்கவேண்டும். அந்தப்படிசகுணத்தியானம் செய்து ராஜச தாமசமற்று சாத்வீகமடைந்தால் அந்த சகுணத்தியானத்திலிருந்தும் தன் குருவை நிற்குணத்தியானம் செய்ய வேண்டும். அதாவது இந்திரியங்களையெல்லாம் மெள்ள மெள்ள மனதிலடக்கி ஆசையைவிட்டு மனதை துரியநிலையில் நிறுத்தி தூயபக்தி விஸ்வாசத்துடன் பார்த்தால் பரமானந்தமாயிருக்கும். அதற்குமுன் அன்பான அகமலர்க்கமலமதை எடுத்து அதிகசிரத்தையுடன் ஆதரவால் அர்ச்சனை செய்யவும் அன்புடன் தியானித்தும், துதித்தும், நமஸ்காராதி கைங்கரியங்களைச் செய்தும் அபேதமாய் பூசனைசெய்யவும் பழகிவருவதானல் வாக்கு, மனக், காயமூன்று மடங்கும். முக்கரணங்களுமடங்கினல் முத்தொழிலும் நசிக்கும். முத்தொழிலும் நாசமடைந்தால் மூன்றவஸ்தையுங் கிடையாது. மூன்றவஸ்தையுமில்லாவிட்டால் முக்குணசகிதமான மூன்று அகங்காரமும் நசிக்கும். அகங்கார மூன்றுமடங்கிவிட்டால் மும்மலங்களுமறும். மும்மலங்களுமற்றால் சித்தம் பரிசுத்தமாய் ஸ்ரீசற்குரு திருவருள்பெறலாம். ஸ்ரீசற்குருவின் திருவருள்பெற்றால் ஆத்மக் ஞானம் தானேயடையலாம். எல்லாவற்றிலும் சிறந்தது ஞானம், ஞானத்திலும் சிறந்தது ஸ்ரீபரமகுருபக்தி. பரமகுருபக்திஇல்லாமல்

ஞானம்வராது, ஞானமில்லாமல் பக்தியும்வாராது. ஆதலால் ஞானமும்பக்தியுமிரண்டும் துகர்துகமாய் யேகமென்றறிக. ஞானமாவது எதுவென்றால் வாக்குமனக்காயங்களான இந்திரியங்களையடக்கி தன்னைத்தானறிவதாம். பக்தியாவதுயாதென்றால் வாக்குமனக்காய மூன்றினாலும் கடவுளை பஜனைசெய்து ஜீவாத்மாவை பரமாத்மாவிலைக்கியம் செய்வதுதாம். அதாவது ஆத்மா பரமாத்மாவினிடத்தில் மிகுந்த அன்புதான் ஐக்கியமென்றறிக. ஞானமாவது சர்வஆத்மாக்களும் பரமாத்மா ஒன்றுதான் சந்தேகமில்லை என்றும், அபேதபாவனையாயிருப்பதுதான். இன்னுங்கேள் பக்தியானது தாசானுதாசபாவனையாய் குருபகவத்பாதசேவைசெய்வதுமாம். இன்னும் ஞானமாவது பிர்மாநந்தமாயிருப்பதாம். பக்தியாவது மனோகரமாம். ஞானமாவது சுயம்பிரகாசமாம். இன்னும் பக்தியாவது பரமசுகந்தை தேடுவதாம். ஞானமாவது பரமானந்தமாயிருப்பதாம் பக்தியாவது துக்கநிவர்த்தியாம். இன்னும்ஞானமாவது சுகமாப்பிர்மானந்தமாய்ச் சும்மாயிருப்பதாம். ஆதலால் ஞானத்திற்கு முக்கியமானது பக்தியொன்றுதான் குருபக்திஇல்லாத ஞானம் காற்றினிடம்விட்ட பஞ்சுக்குசமானமாம். ஆதலால் ஞானத்திலும்சிறந்தது ஸ்ரீசற்குரு பக்தியாமென்றறிக. பக்தியில்லாத ஞானமும் பக்தியில்லாத கர்மமும் பக்தியில்லாத தபோவிருதாநிஷ்டைகளும் வியர்த்தங்களாம். எத்தொழிலுக்கும் முதலாவதுசத்பக்திவேண்டுமென்றறிக. இந்தஉலகத்தில் பக்திஇல்லாமல் ஒருவருமில்லை. ஆனாலும் பிரகலாதஆழ்வார்முதலான பக்தருடைய சரித்திரங்களைப்பாரும் சந்தேகந்தீரும். பக்தியில்லாமல் அருளுங்கிடையாது. பொருளுங்கிடையாது. அருள் பெறாவிட்டால் ஞானமுங்கிடையாது. ஆதலால் எல்லாவற்றிலும் சிறந்தது ஸ்ரீசற்குருபக்தி ஒன்றுதான். அதினால் அருள் கிடைக்கும். சற்குருவின் திருவருள் கிடைத்தால் எல்லா சித்தியும் பெறலாம். மணம் ஓசுவாமி! ஸ்ரீ சற்குருவின் திருவருளைப்பெறுவதெப்படி. அதினுடைய சொரூபமென்னவென்றுகேட்க அறிவுகூறியது,

ஓ மனமே கேள்! குருஅருளானது அந்தக்கரணதெரிசன மாம். அதற்குரூபமில்லை அரூபமாம் ஆனாலும் அதுசுயம்பிரகாச மாய் பிர்மானந்தமாயுமுள்ளதாம். அதைப்பெறுவதெப்படி என்றால் முன் அநேகநேக ஜென்மங்களில் அன்பர்களானமகத்துக்களை யடுத்து கபடமில்லாமல் ஆத்ம விஸ்வாசத்துடன் பாதபூசை செய்து பழகிவந்த இயற்கைவாசனையால் புண்ணியம்பூரணமானால் அந்தக்கரணம் பரிசுத்தமாகும். அந்தக்கரணம்பரிசுத்தமானால் பூர்ணவிஸ்வாசமாய் ஒரு சற்குரு தெரிசனமாகும். சற்குருதெரிசனமானால் அந்தக்குருவையடுத்துஅவருடைய உள்ளம் சுயம்பிரகாசமாய் சந்தோஷித்தருள் செய்யும்பொருட்டு சபடமில்லாமல் பாதுகாத்துபலநாள் பணிவிடைசெய்துப்பழகிவருவதனால் அவர்சந்தோஷமடைந்து சூரியோதயகாலத்தில் இருளானது மெள்ள மெள்ள நீங்கி எங்கும் பிரகாசமாய் விளங்குவதுபோல குருப்பிரசாதமான அருள்பிரகாசத்தினால் மெள்ள மெள்ள தன்உள்ளமிருள் நீங்கி அருளான பரஞ்சோதி உதயமாய் எங்கும்பிரகாசமாய் பரிபூரணானந்தமாய் விளங்குவதாம். அருட்பரம்பெரும் பொருளென்றறிக. இதைத்தவிரமந்திரமல்ல, தந்திரமல்ல சதாநிஷ்டைசெய்வதுமல்ல, அருளான பரம்பொருள் மகாத்மாக்களை நாம் அன்புற்றுப் பார்த்தால்அதுதான்அருள். அதானது ஜனனமரணாதிதுன்பங்களுக் கேதுவான ஈஷணவலையை அறுத்து நிராசையாய் நாசமில்லாத பூரணாந்தமுட்கொள்வதாம். அருட்பரம்பெரும்பொருளென்றறிக. புண்ணியமில்லாமலிப்படிக்கொத்த அருளைத்தேடிக்கண்டடுத்துக் கூடுவது மகாப்பிரயாசம். ஏனெனில் பூர்வபுண்யத்தினாலொருவனதையடுத்து கண்டருள்பெற்றாலும் அதனுடைய அனுபவத்தை யொருவர்க்கொருவர் சொல்லிக்கொடுக்கத்தகுந்ததல்ல. கொடுத்தாலுமதை கேட்டுக்கொள்ளத்தகுந்ததுமல்ல. அந்தக்கரணம் சுத்தமானால் சூரியனைப்பார்த்த பத்மராகத்தைப்போல் அருள்பொருந்தி ஐக்கியமாயிருக்கும். அதாவது குருவைப்பிர்மானந்தமாய் அன்புருகக்கண்ட சந்தோஷமே ஐக்கியமாம். அதுவேபிர்மானந்தமாம். மனம் ஓ ஆண்டவனே! ஆசைதான் பெந்தத்திற்கேதுவானதென்

றும், பெந்தமேமோக்ஷத்திற்கு விரோதமென்றும்நன்றாய்த்தெரிந்து
கொண்டேன். ஆசையால்வந்ததுதான் இந்தசரீரம். இந்த சரீர
மெடுத்ததற்கு முன்ஆசையானது எங்கேயிருந்தது சரீரம்மரண
மடைந்தபின் அந்த ஆசையானதும் மரணமடையுமா அல்லது யிருக்
குமா? அப்படியிருக்குமானால் அதற்கிருப்பிடமெங்கே? அதைத்
திருவாய்மலர்ந்தருளவேண்டுமென்றுகேட்க அறிவு கூறியது.

ஓ மனமேகேள்! ஆசைக்கு ஓர் அளவும், எல்லையும். தொகை
யும் ஆதியந்தமுமில்லை. ஆனாலும்எள்ளுவித்தானது பூமியிற்போட்டு
முளைத்து இரண்டிலையானசமயம் அந்த எள்ளும் அதினுடைய
எண்ணெயுமெங்கேயிருந்தது. அதுபோல் வித்தானது முளைத்து
கிளையான சமயத்தில் அந்தவித்தும் அதனுடைய பலனுமெங்கே
யிருந்தது. அதுபோல் நீ உன்தாயார் வயிற்றில் ஜெனனமாவதற்கு
முன் நீஎங்கேயிருந்தாய்? அதுனக்குத் தெரியுமா? தெரியாது. அது
அப்படியிருக்க நீமுன்கேட்டகேள்விக்கு நான்என்னபதில்சொல்ல
வேண்டுமென்று யோசிக்கின்றேன். ஆனாலுமிந்த உலகத்தின்கண்
சராசரபூதகோடிகளும் ஆசையிலிருந்தும் பிறந்தது. அதானது
அண்டஜம், சுவேதஜம், உத்பிஜம், சராயுஜம் இந்தப்படிநான்கு
வகை பூதகோடிகளும் ஆசையிலே பிறந்தது. அதாவது அநாதியாயு
ள்ள மூலவாசனையெல்லாம் சூக்ஷமமாய் தன்கெற்பத்திற்குள்வைத்
துக்கொண்டு அதிசூக்ஷமமாய் எங்கும்பரிபூரணமாயும் சர்வவல்லமை
யுடையதாயுமிருந்த மூலமாயாசக்தியினுடைய சாமார்த்தியவைபவ
மொருவருக்கும் தெரியாது. ஆனாலுமந்த சக்திதான் சர்வத்திற்
கும் வித்தானதும் வித்துக்குள் முளையானதும் அந்தசக்திதான்.
அந்த முளையின் கருத்தானதுமந்தசக்திதான். அந்தமுளையை மர
மாக்குவதும் அந்த சக்திதான், அந்த மரத்தை வளர்ப்பதுமந்த
சக்திதான், மரத்தின் பூவானதுமந்த சக்திதான், பூவுக்குள் பலன்
தோற்றுவதுமந்த சக்திதான். அந்த பலத்தை வளர்ப்பதுமந்தசக்தி
தான். அந்தக்காயை பழமாக்குவதுமந்தசக்திதான், அந்தப்பழத்
தினுடைய மதுரமானதுமந்த சக்திதான். அதற்குள்ளிருந்த வித்தா
னதுமந்தசக்திதான், எல்லா ஜீவர்களுமந்த சக்திதான், எல்லா

ஜீவர்களையும் ஜீவிப்பிக்கச்செய்வது மந்த சக்திதான். எல்லாஜீவர்களுக்கும் ஜீவியானதுமந்தசக்திதான். மாதாபிதாக்களுடைய காமமானதுமந்தசக்திதான். சர்வபிராணிகளுக்கும் உற்பத்தி ஸ்தானமானது மந்தசக்திதான். அது கெற்பத்துக்குள்ளிருந்து தவறிப்போகாமல் பத்துமாதங்காப்பாற்றியதுமந்த சக்திதான். அநேகவிசித்திரமாய்த்தோற்றுவதுமந்த சக்திதான். நல்ல சுகந்தமானபுஷ்பங்களுமந்த சக்திதான். அந்தபுஷ்பங்களின் வாசனையானதுமந்த சக்திதான். அந்த புஷ்பங்களிலதிக மதுரமாயுண்டான மதுவுமந்தசக்திதான். அந்த மதுவின் போதையானதுமந்த சக்திதான். அதையநுபவித்தானந்தமாயிருந்ததுமந்த சக்திதான். அகிலாண்டகோடி பிர்ம்மாண்ட நாயகியானதுமந்த சக்திதான். ஓர் அண்டத்துக்குள் ஒரு பிண்டத்தை யுருவாக்கினதுமந்த சக்திதான். ஒருபிண்டத்திற்குள் பிர்மாண்டகோடியண்டங்களை நிர்மாணம்செய்ததுமந்த சக்திதான். அநேக நாமரூபங்களை ஒன்றற்கொன்று தாரதம்மியமில்லாமல் அநேகவித பேதமாயிந்திர ஜாலம்போல் சத்தியமாய்த்தோற்றிவைப்பதுமந்த சக்திதான். பிர்மாண்டங்களை எல்லாம் ஒருபாண்மாக்கி ஆண்டதுமந்தசக்திதான். பரமஞானிகளுக்குள்ளே ஞானசிற்சக்தியாயிருந்தது மந்த சகதிதான். பரமபக்தாளிடத்தில் இச்சா சக்தியாயிருந்தது மந்த சக்திதான். நல்ல சத்கர்மிகளிடத்தில் கிரியாசக்தியிருந்ததுமந்த சக்திதான். எல்லாமந்த சக்திதான். எல்லாவற்றிலுமந்தசக்திதான். எங்கும் பரிபூரணமாய் ஸ்ரீமயமாயிருந்ததுமந்த சக்திதான். சிருஷ்டி, ஸ்திதி, சம்ஹாரம் திரோதானம், அநுக்கிரகம்என்னும் பஞ்சகிருத்தியங்களுமந்தசக்திதான். அந்த பஞ்சகிர்த்தியங்களுக்கு முன்னும் பின்னும் உள்ளும்புறமும் கீழும்மேலும் பரிபூரணமாயிருப்பதுமந்த சக்திதான். அகிலாண்டமுமந்தசக்திக்குள்ளே ஓரணுமாத்திரமாயடங்கியிருக்கிறது. அந்த அணுவுக்குள்ளே அகிலாண்டமுமிருக்கிறது. அகிலாண்டத்திற்குள்ளிலுமந்தசக்தி யணுவுக்கணுவாயும் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிறது. ஆதலால் அஞ்ஞானிகளுக்குள்ளே ஆசையாயும் விஞ்ஞானிகளுக்குள்ளே நிராசையாயுமிருந்தது மந்த சக்திதான்.

இதற்கு ஆதியந்தங்கிடையாது என்பது நிச்சயம். ஓமனமே கேள்! பிர்ம்மசக்திக்கு அளவும் தொகையும் எல்லையுமில்லை. மனம் ஓ சுவாமி! இந்த பிர்மசக்திக்குடைய சக்தன் யார் என்றுகேட்க அறிவு கூறியது.

ஓ மனமே கேள்! இந்த பிர்ம்மசக்திக்குடையவர் யாரென்றால் பிர்ம்மசக்தன் ஒருவனேயாம். பிர்ம்மசக்தனுடைய சக்தியாதலால் அதற்கு பிர்ம்மசக்தி என்றும், பிர்ம்மசக்தியினுடைய சக்தனாதலால் பிர்ம்மசக்தனென்றும் மகத்துக்கள் சொல்லுவார்கள். எல்லாசக்திக்கும் சக்தியானது பிர்ம்மசக்தி ஒன்றுதான். எல்லா சக்திக்கும் சக்தனுக்கும் சக்தன் பரமாத்மா ஒன்றுதான். பிர்ம்ம சக்தியானது சக்தனிலும் சக்தன் சக்தியிலும் அடக்கமானதால் அதைத்தவிர அணுவளவும் வேறேயில்லை என்பது நிச்சயமாம். ஓ மனமே! ஒருகாலத்திலாவது மாயாசம்மந்தமில்லாத பரமாத்மா ஒன்றுதான் சர்வசக்தனென்றும், ஒருகாலத்தும் பிரியாமல் தன்பதியான பரமாத்மாவோடுகூடி இரண்டறக்கலந்திருந்ததாம் பிர்ம்ம சக்தி என்றும் இரண்டுமொன்றாதியாமென்றறிக. அதானது பாலுக்குள் நெய்யிருந்ததுபோல நிரூபிக்கவேண்டும். மாயாகற்பிதமிருந்த மட்டும் அநேகசந்தேகங்களும் தர்க்கம் தகராருகளுமாயிருக்கும். மாயாகற்பிதமில்லாவிட்டால் சந்தேகமணுவளவுமிராது. சூக்ஷமமாயிருக்கும் ஆகாசம்போல் பரிபூரணமாயும் ஏகமாயும் பிர்ம்மத்தோடொத்திருந்த பிர்ம்மசக்திக்கு அநேகநாமரூபங்களுண்டு. ஆகாசம் போல் அபேதமாப் பரிபூரணமாயிருந்த பரமாத்மாவுக்கு நாமரூபங் கிடையாது. அதாவது ஆதியந்தமில்லை. ஆனாலுமதுகளிரண்டும் ஏகமாகையால் அகண்டமான சக்தியிலிருந்தும் அநந்தசக்திகள் தோற்றியது. அந்த அநந்தசக்திகளும் அகண்ட பரிபூரணமான பிர்ம்மசக்தியிலடங்கியிருக்கும். அந்த பிர்ம்மசக்தியானது அகண்ட பரிபூரணசச்சிதானந்த சொரூபமான பரமாத்மாவிலடங்கியிருக்குமென்றறிக. மனமிதைக்கேட்டு ஓஆண்டவனே! அடியேனுடைய சந்தேகமாவது அகண்டபரிபூரண சச்சிதானந்த சொரூபமான பா

மாத்மாவுக்குளடங்கியிருந்த மாயாசக்தியானது அந்தபரமாத்மாவுக்குள்ளிருந்தும் ஆமையைப்போல் ஐந்து அவயவங்களோடு கூடி வெளிப்படக் காரியமென்னவென்று கேட்க அறிவுகூறியது.

ஓ மனமே கேள்! அகண்டமான பரமாத்மாவில் ஐக்கியமாய் அரூபமாய் ஆனந்தமாயிரண்டறக் கலந்திருந்த மாயாசக்தியானது ஆமையைப்போல் ஐந்து அவயவங்களோடுகூடி யொருசொரூபமாயிருந்துகொண்டு மூன்றுலகத்தையுஞ் சிருஷ்டித்தது. இந்தப்படி ஒருகற்பகாலம் சுகமாயிருந்துபார்த்ததில் அடிக்கடி துன்பம் மேலிட்டு இதில் அணுவளவுமின்பமில்லை என்றுகண்டு அந்த ஐந்து அவயவங்களை ஆமையைப்போல் தனக்குளடக்கி ஆத்மாவுக்குள்ளேயணுவாயடங்கி அரூபமாயானந்தமாயிருந்தது. அது மகத்தகங்காராதி தன்மாத்திரைகளினாலும் பஞ்சபூதாகாரமான உலகமானது சொற்பன சமானமென்றெண்ணி ஐந்து அவயவங்களையும் தனக்குளடக்கித் தான் தன்பதியான பரமாத்மாவிலிரண்டறக் கலந்திருந்தது. இந்தப்படி ஒருகற்பம் கழிந்தபின் முன்போலடிக்கடி எத்தனையோகோடி கற்பமாய்விட்டதோ இனிமேலெத்தனைகோடி கற்பமாகப்போகிறதோ இது ஒருவருக்கும் தெரியாது என்பது நிச்சயம். ஆனாலும் ஸ்ரீசற்குருவின் திருவருள்பெற்றால் சந்தேகந் தீரும். மனம் ஓ ஆண்டவனே! தேவரீர் ஒருசமயம் அகண்டபரிபூரணவஸ்துவாம் குரு என்றும், ஒருசமயம் சராசரபிரபஞ்சமாம் குருவென்றும் ஒருசமயம்முக்குணத்திற்கதீதமாயும் பரிசுத்தமாயும் சிற்பிரகாசமாயுமுள்ள அருட்சக்தியாம்குருவென்றும் முன்கூறியிருக்கிறீர்கள். இந்தப்படி அநேகம் குருவைக்காண்பித்தால் அடியேனெந்தக்குருவை நம்பவேண்டும். ஒருகுருவினிடத்தில் சந்தேகமில்லாமல் அன்புடன் விஸ்வாசமிருந்தாலல்லவோ மனமொருமைப்படும். மனமொருமைப்பட்டு ஒருவழிபோனாலல்லவோ மனமடங்கும். ஆதலாலடியேனுடைய சந்தேகமெல்லாந் தீர்த்தருளவேண்டுமென்றுகேட்க அறிவுகூறியது.

ஓ மனமே கேள்! நிவர்த்தி, பிரவிர்த்தி இதுகளிரண்டும் நரர்களின் க்ஷேமத்தின்பொருட்டு கடவுளாலேற்பட்டதாம். இதுகளில் பிரவிர்த்தியின் பயனாவது போகம். நிவர்த்தியின் பயனாவது மோக்ஷம். பிரவிர்த்தியாவது காமகர்மம். அது பெந்தம். நிவர்த்தியாவது நிஷ்காமகர்மமாம். அதுபெந்தநிவர்த்தி. அதுவேமோக்ஷம். இதுகளுக்கதிகாரி பேதமுண்டு. அதாவது நிவர்த்திக்கு இச்சையுடையவாள் அதிதுர்லபம். மற்றனைவரும்பிரவிர்த்திக்கிச்சையுடையவாளதிகமென்றறிக. காமிகளுக்கு காமியார்த்தமாக சம்சாரமானது மென்மேலும் விர்த்தியாகும்பொருட்டு உபதேசம் செய்யும் பொய்க்குருக்களுமநேகமுண்டு. அதற்கு மந்திரகலை தந்திரகலையுமநேகமுண்டு. இதுகளினலாசை மென்மேலும் வளரும். ஆசை வளரவளர சம்சாரதுன்பங் கொடியதாகும். நிவர்த்திக்கு இச்சையுடையவாளுக்கு உபதேசிகர் ஒருவரேபோதும். அப்படியுள்ள மகத்துக்கள் மனிதர்களில் கோடாகோடியில் ஒருவரிருந்தாலுமிருக்கும். ஆனலும் நான்குசாதனங்களுமடைந்து ஸ்ரீசற்குருவின் திருவருள் பெறவேண்டும். அந்தசற்குருவானது முக்குணத்திற்கதீதமாயும் மாயாசகிதராயும் மாயாரகிதராயும் மானிடரூபமாயும் குணதீதமாயுமிருக்குமென்றறிக. அப்படிக்கொத்த குருதெரிசனமாவது ராகத்துவேஷாதி அபிமானவிர்த்திகளோடு கூடியிருக்கும். சம்சாரிகளுக்குக் கிடைப்பதரிது என்றும் முன்கூறியதாத்பர்யம். ராகத்துவேஷாதி யபிமானவிர்த்திகளை நீக்கி சித்தம் பரிசுத்தமானல் ஸ்ரீசற்குருவின் தெரிசனமாகும். மனம் ஓ சுவாமி! ராகத்துவேஷாதிகளாவது யாதென்று கேட்க அறிவுகூறியது.

ஓ மனமே கேள்! ஆகாசம்போல் பரிசுத்தமாயும்சாத்வீகமாயுமுள்ள சித்தத்தை அசுத்தமாக்குவது யாதெனில் ராகத்துவேஷாதிகள் பதின்மூன்றுமாம். அதாவது ராகம், துவேஷம், காமம், குரோதம், லோபம், மதம், மாச்சர்யம், ஈருஷை, அசூசை, டம்பம், தெர்ப்பம், அகங்காரம் இதுகள் பதிமூன்றும் சித்தத்தை அசுத்தமாக்கி ஆத்மாவைமறைக்கப்பட்டதாம். இதுகளில் ராகமாவது

தன்மனதுக்கிணங்கிய ஒருபெண்ணைக் கைபிடித்துக் கல்யாணம் பண்ணிசம்மதமுண்டாக்கியதால் இவள்என்னுடைய மனைவி,நான் சொன்னபடிகேட்கவேண்டும்; இவளெனக்குச்சொந்தம், எனக்கு தாசியாயிருக்கவேண்டும் இவளோடுகூடி யனுபவிக்கும் சுகமேசுகம், இதுவே மகாசிலாக்கியம்; இதுவே மகாபாக்கியம்: இதுவே தேவாமிர்தம், இதை ஒருநாளும் விடக்கூடாது என்றும் இப்படிக்கெல்லாம்பிரியமாய் அபிமானிக்கும் விர்த்திகளுக்கு ராகமென்றுபெயர். இரண்டாவது துவேஷம் என்மனைவியை வேறொருவர்தொட்டால் அவனை வெட்டவேணுமென்றபிமானிப்பதாம் துவேஷம். மூன்றாவது காமம் என்மனைவிக்கு குழந்தைபிறக்கவேண்டும், வீடுவேண்டும், மாடுவேண்டும், பூமிவேண்டும், பொன்வேண்டும், பலவகைத் தானியங்களும்வேண்டும், பொன் வெள்ளி பாத்திரங்கள் ஆனை சேனை பரிவாரங்கள் தட்டுமுட்டு சாமான்கள்வேண்டும், கீர்த்தி சித்திகளநேகம் பெறவேண்டும், பலம் வேண்டும், ஆயுசுவேண்டும், இன்னமும் மனைவி மக்களநேகம்வேண்டும் இந்தப்படி எல்லாமபிமானிப்பதாம் காமம். நான்காவது குரோதம் ஓகோ இவள் என்னுடைய மனைவியாயிருந்தும் நான் சொன்னபடி கேட்கிறதில்லை, மக்களும் நான்சொன்னபடிகேட்கிறதில்லை, இதற்கு நாமென்னசெய்வோம், ஆனாலுமிவர்களை எல்லாமிரண்டுதுண்டாய் வெட்டிப்போட்டு நானெங்கேயாவது போய்விடுகிறேன் என்றபிமானிப்பதாம் குரோதமென்றறிக, ஐந்தாவது லோபம் தான் கஷ்டப்பட்டு சம்பாதித்தபொருளில்ஒருகாசானாலும் ஒருவருக்கும் நான் கொடுக்கமாட்டேன், அல்லாமல் நல்ல தர்மத்திற்கானாலும் ஒருகாசு கொடுத்தால் அவ்வளவும் பொருளில் தொகையில் குறைவாகிவிடும் என்பதற்குச் சந்தேகமுண்டா? ஆதலால் ஒருவருக்கும் ஒருகாசும் கொடுக்கமாட்டேன்.இந்தப்படி எல்லாமபிமானிப்பதாம் லோபம். ஆறாவது மோகம் நித்தியமாயுள்ள பரமானந்த சுகத்தை மறந்து அநித்தியமாயும் அநேகதுன்பங்களுக்கேதுவாயும் பொம்மையைப்போல் மயாமயமாயுமுள்ள சரீராதிவஸ்துக்களில் இன்பமாயபிமானிப்பதாம்மோகம். ஏழாவது மதம் நீயாரடா நானொருசிங்கம் அநேகம்யானைக்கூட்டம்

வந்தாலும் நான் பயப்படமாட்டேன் அடே கெஜபோக்கிரி முழு மூடா நான்யாரென்றனக்குத் தெரியுமா நானொரு காரியத்திற்கு தொடர்ந்தால் அதைவிடேன் எனக்கெதிரியொருவருங்கிடையாது பொருளுக்கு முதல்வன் நான்தான் ஆதலாலெல்லோரும்வந்து என் காலில் விழவேண்டும் அல்லாமற்போனால் அவன் குடியை அடியோடு கெடுப்பேன் அவனுடைய கள்ளமெல்லாமெனக்குத் தெரியும் இந்தப்படி எல்லாமபிமானிக்கும் விர்த்தியாம் மதம். எட்டாவது மார்ச்சரியம் இவன் எனக்கிழ்வானவன் இதற்குமுன்னம் என் கீழ்வேலைக்காரனாயிருந்துமிப்போது செல்வமுடையவனாய் மேலேயிருக்கிறான் என்னைக்கண்டால் மரியாதை செய்கிறதில்லை அது எனக்கு வயற்றெரிச்சலா இருக்கிறது இந்தப்படி எல்லாமபிமானிக்கும் விர்த்தியாம் மார்ச்சரியம். ஒன்பதாவது ஈருஷா எனக்கு வந்த துன்பம் எதிரிக்கு வரக்கூடாதா வென்றபிமானிக்கும் விர்த்தியாம் ஈருஷா. பத்தாவது அசூயை எதிரிக்குவந்த இன்பமெனக்கு வரக்கூடாதாவென்றபிமானிக்கும் விர்த்தியாம் அசூயை. பதினொன்றாவது டம்பம் நான் மகாபுண்ணியவானென்று பலருமென்னைப் புகழவேண்டும் அதற்கு பலயாகாதி கர்மங்களைச் செய்யவேண்டும் குலாசார தர்மமே பெரிதென்றெண்ணுவார்கள் இந்தப்படியபிமானிக்கும் விர்த்தியாம் டம்பம். பனிரெண்டாவது தெர்ப்பம் எதிராளிசெய்த அபகாரத்தை நான்செத்தாலும்மறக்கமாட்டேன் நான் யாருக்கும் பயப்படமாட்டேன் என்னிடம் யார்வந்தாலும் வரட்டும் அவனை நான் ஜெயிப்பேன் அல்லாமற்போனால் அவன் வநதென்காலில் விழவேண்டும் அதல்லாமல் நானடங்கமாட்டேன் என்று அபிமானிக்கும் விர்த்தியாம் தெர்ப்பம். பதிமூன்றாவது அகங்காரம் மேற்கூறிய ராகாதி பனிரெண்டும் ஒன்றாகக்கூடிய ஸ்தூல சரீரமே நானென்றபிமானிக்கும் விர்த்தியாம் அகங்காரம். அந்த அகங்காரத்தின் சுபாவீகமாவது எப்படியென்றால் நான் கண்ணினால்கண்டதும் சத்தியம். என்காதினால் கேட்டதும் சத்தியம். வாக்கினால் பேசியதும் சத்தியம் நான் கையினால் செய்ததும் சத்தியம் நான் நினைத்ததும் சத்தியம் நான் சொன்னதும் சத்தியம் நான்

செய்ததும் சத்தியம் நான்செய்வதும் சத்தியம் நான்போகாமலிருந்தால் அந்தக்காரியம் நடக்குமா நடக்கமாட்டாது ஒருவராலுமாகாத காரியம் நானனேகமாய் முடித்தேனிது நிச்சயம் இன்னும் சிலகாரியமிருக்கிறது அதையும் முடித்துப்பின் உயிர்விடுகிறேன். இந்தப்படி இந்திரியங்களினாற் செய்யும் தொழில் பொய்வினையெல்லாம் நானென்றபிமானிக்கும் விர்த்தியொன்றுதான் அகங்காரம். இப்படிக் கொத்த அகங்காரமான ராகாதிவிர்த்திகள் பதின்மூன்றும் அனாதியான சேர்க்கை வாசனையோடு கூடிய பிண்டமாமிந்த லிங்க சரீரம். சரீரத்தினாற் செய்வது கர்மம். கர்மத்தின் பயனாவது புண்ணிய பாபம். இதுகளில் புண்ணியமதிகமானால் சொர்க்கம். பாவமதிகமானால் நரகம். இதுகளிரண்டும் சமமானால் மானிட ஜென்மம். ஆனாலும் சொர்க்கத்திலுமுண்டு நரகம். நரகத்திலுமுண்டு போகம். இந்தப்படி சரீரம் அடிக்கடி எடுப்பதும் கர்மமும் மரணமும் ஜெனனமு மடிக்கடி நரகமும் சொர்க்கமும் ஆவதுமழிவதுமெல்லாம் மாயா கற்பிதமாம். இதற்காதியந்தமில்லை. கர்மகர்த்தாவானது அகங்காரம். அந்த அகங்காரத்திற்கு அறிவாயபிமானித்திருந்தது ஜீவன். அந்தஜீவனை யறியாமல் ஜடமே நானென்றபிமானிப்பதே அஞ்ஞானம். இதை யடக்குவதே சுகம். மனம் ஓ சுவாமி! மேற் கூறியநானென்றபிமானிக்கும் அஞ்ஞானத்தை யடக்குமுபாயமெப்படி அது எந்தக்காலத்திலடங்குமென்று கேட்க அறிவு கூறியது.

ஓ மனமே கேள்! இயற்கையாய் வந்த சாதுசங்கப் பழக்கத்தினால் புண்ணியம் மேலிடும். புண்ணியமேலிட்டால் அந்தஜென்மத்தில் ஒருசற்குரு தெரிசனங்கிடைக்கும். அந்த சற்குரு தெரிசனமடையுநாள் வரைக்கும் இந்த அகங்காரத்திற்கும் சம்சாரத்திற்கும் நாசமில்லை. நெடுநாளிருந்து ஸ்ரீபோகாதி சுகங்களை யனுபவிக்கும் பொருட்டு ஆசையுடையவாளுக்கு இதனுடைய உண்மை விளங்காது. அதாவது கனவிலும்நினைவிலும் மனமொன்றுதான். ஆனாலும் மரப்பாலுண்டு மயங்காமல் மனப்பாலுண்டு மயங்காமலிரு என்பதுபோல் மனப்பாலுண்டாலருட்பாற் [illegible]றும். அருட்பால்

பெற்றால் அகங்காரம் நசிக்கும். அகங்காரம் நசித்தால் அருட்பாலுண்ணலாம் சந்தேகம்வேண்டாம். மனம் அருட்பால் பசுவானது எதுவென்று கேட்க அறிவு கூறியது.

ஓ மனமே கேள்! ஸ்ரீசற்குருவாம் அருட்பால் பசுவென்றறிக. அந்தப்பசு தான் அநேகம் காமதேனுவைப் பெற்றதாய். அதுமகா காமதேனுவாமென்றறிக. இந்தக் காமதேனுவுக்கு அர்ப்பமான புல்கொடுத்தால் அளவிறந்த பால்கிடைக்கும். ஆனாலது காமதேனுமல்ல, கற்பகத்தருவுமல்ல, சிற்பிரகாசமான ஸ்ரீசற்குருவின் திருவருளாம். ஸ்ரீசற்குருதெரிசனமானால் அதுகற்பகத்தருவைப்போல் கேட்டவரம் கொடுக்கும். தார்ப்பரமாயுள்ள பரமாத்ம தெரிசனமாமென்று மறிக. மனம் இன்னம்குருதெரிசனமாவது யாதென்று கேட்க அறிவு கூறியது.

ஓ மனமே கேள்! சித்தம்பரிசுத்தமாய் முன்கூறியசிற்பிரகாசத்தினால் வஸ்து நிர்ணயமடைவதுதான் குருதெரிசனம் குருதெரிசனமே அருள்தெரிசனம், அருள்தெரிசனமே பரதெரிசனம், பரதெரிசனமே பரமானந்த தெரிசனம், பரமானந்த தெரிசனமே பரிபூரணதெரிசனம், பரிபூரண தெரிசனமே பரமாத்மதெரிசனமாமென்றுமறிக. மனம் ஓ சுவாமி! பரமாத்ம தெரிசனமாவது எதுவென்று கேட்க அறிவுகூறியது.

ஓ மனமே கேள்! தானும் தன்குருவும் தர்ப்பரையும் பரமாத்மாவும் சராசரபூதகோடிகளும் ஏகமாயும்சிற்பிரகாசமாயும் பரிபூரணமாயும் நிஷ்களேபரமாயும் நிற்குண நிராமயமாயும் சச்சிதானந்த சொரூபமாயும் விளங்குவதாம் பரமாத்ம தெரிசனம். அதாவது நாமரூபாதி சமஸ்தமுமறந்து சங்கற்ப விகற்பம்விட்டு இருவாசனையுமற்று அசைவற்று நிருவிகற்ப சமாதியாய்ப் பிர்ம்மானந்தமாயிருப்பதாம் அனுபவ திருஷ்டாந்தம், ஆதலால் முன்கூறிய அருளே பரஞ்சோதியாமென்றும், அதை உபாசித்தால் நிஜஸ்வரூபத்தைக் காட்டுவதாம் அருளென்றும் அதுவே குருதெரிசனமென்றறிக. மனம் நிஜஸ்வரூபமாவது எதுவென்று கேட்க அறிவு கூறியது.

ஓ மனமேகேள்! நிஜஸ்வரூபமாவது நித்திய பரிபூரண பரமானந்த வஸ்துவாமென்றுமறிக. ஆதலால் பரமானந்த சுகத்தில் பிரியமுடையவாள் முதலாவது ஸ்ரீ சற்குருவின் திருவடி சேவித்து திருவருள் பெறவேண்டும். ஆனாலும் அருளை பிரத்தியக்ஷமாய் மறைக்கப்பட்டது அஞ்ஞானம், ஆவரணம் இவ்விரண்டுமாம். அஞ்ஞானத்துக்கிடமானது சம்சாரமான சரீரம். சரீரத்தினால் வந்தது இருவினை. இருவினையால் வந்தது புண்ணியபாபம். அந்த புண்ணியபாவத்தினால் வந்தது நரகசொர்க்கம். மனம் ஓ சுவாமி! அந்த சமமாயிருந்த பஞ்சபூதாம்சமான சரீரத்தில் புண்ணிய பாபம் வந்ததெப்படி என்றுகேட்க அறிவுகூறியது.

ஓ மனமே கேள்! சராசரத்தையும் சிருஷ்டித்து அதுகளுக்கெல்லாம் அந்தர்யாமியாயிருந்த கடவுள் ஒருவரே சர்வத்திற்கும் காரணமாயும் கர்த்தாவாயுமிருப்பதால் அவர் தன்னிடத்திலுமிருப்பவரென்கிற விவேகமில்லாமல் ஆத்மாவை மறந்து சரீரமே நானென்றும்அபிமானத்தினால் செய்யுங்கர்மமே மகாபாபம். அதானது தின்றதும் பாவம் குடித்ததும் பாபம் கையிலும் பாபம் காலிலும் பாபம் நடப்பதும் பாபம் கை எடுத்ததும் பாபம் கொடுத்ததும் பாபம் எடுத்ததும் பாபம் வாக்கிலும் பாபம் நாக்கிலும் பாபம் மூக்கிலும்பாபம் முலையிலும்பாபம் தலையிலும்பாபம் இடையிலும் பாபம் துடையிலும் பாபம் அடியிலும் பாபம் முடியிலும் பாபம் முன்னிலும் பாபம் பின்னிலும்பாபம் கீழிலும்பாபம் மேலிலும் பாபம் கனவிலும் பாபம் நினைவிலும் பாபம் ஆதலால் சர்வாங்கமும் பாபமென்றறிக. மனம் ஓசுவாமி! இந்தப்படி சரீரமுழுதும் பாபமானால் புண்ணியமேதென்று கேட்க அறிவு கூறியது.

ஓ மனமே கேள்! சரீரமே நானென்கிற அகங்காரம் அடியோடு விட்டுவிடுவதே புண்ணியத்திலும் மேலான அழிவற்ற மகா புண்ணியமாம். இதைத்தவிர வேறேயுள்ள புண்ணியமெல்லாம் சொர்ப்பனத்திற்கு சமானமாம். ஆதலால் அகங்காரம் அடியோடு நசித்தால் தன் செயலறும் தன்செயலற்றால் பாபமெல்லாம் பஞ்சு

போல் பறந்துவிடும். பாபமெல்லாந் தொலைந்துவிட்டால் அதுவே மகாபுண்ணியத்திலும் மேலான புண்ணியமாம். புண்ணியம் மிகுதியானால் குருப்பிரசாதமான அருள் கிடைக்கும். அந்த அருட்பிரகாசமான வெளியிலே அனைவரையும் பார்க்கலாம் தனியாயிருக்கலாம் பிர்ம்மாநந்தவடைவுமனுபவிக்கலாம். சிரஞ்சீவியாய் வாழலாம் சந்தேகம்வேண்டாம். மனம் ஓசுவாமி! அகங்காரத்தைக்கொல்லும் மார்க்கமெதுவென்று கேட்க அறிவு கூறியது. அகங்காரத்தைக்கொல்லுவது மகா பிரயாசம். ஏனென்றால் இவ்வுலகத்தின்கண் சர்வ பிராணிகளுக்கும் சுகத்திலேயே ஆசையிருக்கிறது. அதாவது எனக்கு சுகமடையவேணு மடையவேணுமென்பதாய் அனைவரும் நினைப்பார்கள். உலகமெல்லாம் கெட்டுப்போனாலும் போகட்டும். நானு மென்சம்சாரமும் க்ஷேமமாய் நெடுநாளிருக்க வேணுமென் றெண்ணும்பேர்கள் அதிகமாம், சர்வ பிராணிகளிடத்திலும் தயவும், ஜீவகாருண்ணியமில்லாமல் விபரீதமாய் இம்சாபுத்திகளாய் கொலை, களவு, கட்காமம் குருநிந்தனை முதலான பஞ்சமாபாதகிகளாய் சரீராபிமானிகளாயிருக்கும் மூடர்களுக்கு இகத்தில் சர்வ பிராணிகளும் விபரீதமாயிருக்கும் கூடுவிட்டு எமலோகம்போனாலும் அவ்விடத்திலுள்ள அனைவரும் சத்துருவாயிருக்கும். உலகநிந்தைசெய்தவர்களை உலகமெல்லாம் நிந்திக்கும் உலகவந்தனம் செய்தவர்களை உலகமெல்லாம் வணங்கும். ஒரு பிராணிகளையும் நாம் பயப்படுத்தாமலிருந்தால் ஒரு பிராணிகளிடத்திலும் நாம் பயப்படவேண்டியதில்லை. ஜீவகாருண்யமுடையவராய் சர்வ பிர்ராணிகளையும் சிரசால் வணங்குவோர்களுக்கு எமபயமில்லையாதலால் அகங்காரக் குடித்தனமே நரகம் வேறில்லை. தன் செயலாம் கொடுவினைகள் தன்செயலே எமதூதராம். தன் செயலற்றால் எமபயமில்லை. மனம் ஓ ஆண்டவனே, இந்தப்படி மகா கோரமாயும், அதிமூடமாயும் திருமூர்த்திகளாலும் அடக்க முடியாததாயுள்ள அகங்காரத்தையடக்கி அருள் பெறவசெப்படி என்று மனம் கேட்க அறிவு கூறியது.

ஓ மனமே கேள்! ஒருவராலும் அடக்கமுடியாத அகங்காரத்தையடக்கி அருள்பெறமுபாய மொன்றிருக்கிறது. அந்தப் பரம ரகசியத்தை உனக்குச் சொல்லுகிறேன். அதை நீ உண்மையாக நம்புவாயானால் உன்னுடைய அகங்காரத்தையடக்கியருள்பெறலாம் சந்தேகம் வேண்டாம். அகங்காரத்தையடக்குமுபாயம் முதலாவது சரியை, கிரியை, யோக சன்மார்க்கத்துடன் ஏறிப்போய் ஞான சாதனங்கள் நான்குமடைந்து மும்மலங்களுமற் றருள்பெற்றால் அகங்காரமடியோடுமடங்கும். அகங்காரமடங்கிவிட்டால் ஸ்ரீ குரு தெரிசனமாகி அருள் கிடைக்கும். அருள் கிடைத்தால் மித்தியா சங்கற்பமறும். மனம் ஓ சுவாமி. சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் இதுகள் இன்னதின்னதென்று அருள்செய்யவேண்டுமென்று கேட்க அறிவு கூறியது. சரியையாவது அகங்காரத்தையடக்கும் பொருட்டு ஸ்ரீ சற்குருவைத்தேடுவதாம். கிரியையாவது அகங்காரத்தையடக்கும்பொருட்டு ஒருகுருவைக் கண்டடுத்துப் பணிவிடை செய்வதாம். யோகமாவது அகங்காரத்தையடக்கவேண்டி அப்பியாசம்செய்து குணமூன்றுமடக்குவதாம். குணமூன்றுமடங்கிவிட்டால் அகங்காரமடியோடு நசிக்கும். ஞானமாவது மும்மலங்களுமற்று குருவருளால் தன்னைத்தானறிவதாமென்றுமறிக. மனம் ஓசுவாமி! மும்மலமாவது தாமசகுணமாமென்றும்; அந்த தாமசகுணத்தில் தாமசகுணத்திலும் ராசசகுணத்திலும்சாத்வீககுணத்திலும் பிறந்த ஜீவாத்மாக்கள் கடைத்தேறும்பொருட்டு சன்மார்க்கமாவது யாதென்றுகேட்க அறிவுகூறியது.

ஓ மனமே கேள்! முதலாவது சரியையிலிருந்து தாமசகுணத்தை நீக்கி இரண்டாவது கிரியையிலிருந்து நிஷ்காமமாய் ராஜசகுணத்தைநீக்கி மூன்றாவது யோகத்திலிருந்து அப்பியாசம்செய்து மனம் நிர்மலமாய் சாத்வீககுணமும் நீக்கி நான்காவது ஞானம் அதாவது முக்குணமும் நிற்குணமாய் நிர்ம்மலமாய் ஸ்ரீசற்குருவின் திருவருள்பெற்றால் நாலாம்பதமான ஞானம் கரதலாமலகம்போல் கைவசமாமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை, மனம் ஓசுவாமி! முன்

கூறிய நான்குசாதனங்களாவது யாதென்று கேட்க அறிவுகூறியது. முதலாவது நித்தியா நித்திய வஸ்து விவேகம். இரண்டாவது இகலோக பரலோக வைராக்கியம். மூன்றாவது சமாதிவாறும். நான்காவது மோக்ஷஇச்சை. மனம் ஓ சுவாமி! இதுகளில் முதலாவது விவேகமாவது யாதென்றுகேட்க அறிவு கூறியது.

ஓ மனமே கேள்! நித்தியமின்னது அநித்தியமின்னதென்றறிவதாம். நித்தியமாவது ஆத்மாஎன்றும் அநித்தியமாவது அநாத்மப்பிரபஞ்ச வஸ்துக்களாமென்றும் அதாவது சரீராதி வஸ்துக்களெல்லாம் அழிந்துவிடும். ஆத்மாவானது ஒருகாலத்திலுமழியத்தகுந்ததல்ல என்கிற நிச்சயமானல் அதுவே விவேகம். மனம் வைராக்கியமாவது யாதென்றுகேட்க அறிவுகூறியது. இகலோகத்திலும் பரலோகத்திலுமுள்ள போகத்திலின்பம் அணுவளவும் வேண்டியதில்லை. அது துன்பமாமென்றறிந்து நாய் வாந்தியைப்போல் வெறுத்து தூரத்தள்ளிவிட்டு விடுவதாமென்றுமறிக. மூன்றாவது சமாதியாவது யாதென்று கேட்க அறிவுகூறியது.

ஓ மனமே கேள்! சமாதியாவது சமம், தமம், விடல், சகித்தல், சமாதானம், சிரத்தை இதுகளாறுமாமென்று மறிக. மனம் இனி மோக்ஷ இச்சையாவது யாதென்றுகேட்க அறிவுகூறியது, அநாதியான பெந்தத்தை விட்டு மோக்ஷமடைய வேண்டுமென்று முயற்ச்சிசெய்வதாம். மனம் ஓசுவாமி! முயற்சியாவதெதுவென்று கேட்க அறிவுகூறியது.

ஓ மனமே கேள்! நிராசையாய் நித்தியானந்தமடையும்பொருட்டு சிரத்தாபக்தியுடன் ஒருசற்குருவை யடுத்து வித்தியாப்பியாசம் செய்வதாம். இந்தப்படி நான்கு சாதனங்களுமடைந்தால் ஸ்ரீசற்குருதெரிசனமாகும். சற்குருதெரிசனமானல் அசங்காரத்தைவிட்டருள் பெறலாம். இந்தப்படி சரியை கிரியை யோகமார்க்கப்படி எறி நான்கு சாதனங்களையடைந்து அருள்பெறுமல் எக்கியம், தானம், தபசு இதுகள் முதலான கர்மங்களினலும் அநேக ஞான

நூல்களைப்படிப்பதாலும் சந்நியாசவிர்த்தியாலும் யோகாப்பியாசத்தினுலும் அருள்கிடையாதென்பது நிச்சயம். ஆதலால் அகங்காரத்தை யடக்குவதற்கு ஒருசற்குருவேண்டியதவசியம். எதுபோலென்ருல் ஆழமதிகமுள்ள ஆற்றைத்தாண்டுவதற்கு ஒருதோணிவேண்டியதவசியம், அதுபோல் சம்சாரசாகரத்தைத் தாண்டுவதற்கு ஆசிரியருடைய அருள்வேண்டியதவசியம். அதற்கு முதலாவது ஒரு சற்குருவை நம்பவேண்டும். அப்படி சற்குருவை யடைந்து நம்பாதவனுக்கு ஒருகர்மமும் சுபமாகாது. எதற்கும்முதலாவது சற்குருவந்தனஞ்செய்து கர்மம் செய்தாலது சுபமாகும். குருவந்தனம் செய்தபின் செய்யுங் கர்மமெல்லாம் ஈஸ்வரார்ப்பணமென்றறிக. முன்கூறிய நான்கு சாதனங்களடைவதற்கும் ஒருசற்குருவேண்டிய தவசியந்தான். நான்கு சாதனங்களடைந்தாலும் அருள் பெறுவதற்கும் ஒருசற்குருவேண்டியதவசியம். அருள்பெற்ருல் சராசரமும் சற்குருதான். சராசரமும் சற்குருவாக நம்பினுல் தன்னிடத்திலும் ஒருசற்குருவைப் பார்க்கலாம். சராசரத்திற்கும் அந்தர்யாமியானதும் சற்குருதான். எல்லாம் சற்குரு பரமாத்மாவைத் தவிர அணுவளவுங்கிடையாதென்பது நிச்சயமாம். எல்லாம் பரமாத்மாவானுல் குருவேது, சிஷ்யனேது, பெந்தமேது, மோக்ஷமேது, ராகத்துவேஷாதியபிமானமேது சம்சாரதுன்பமேது இதுகளெல்லாம் சுத்தப் பொய். ஆத்மா என்பதே சத்தியமாம். இதுவே வேதாந்தமென்றும் சித்தாந்தமென்றும் பெரியோர்களுடைய சம்மதம். இந்தப்படி அனுபவமாகும்பொருட்டு ஒருஸ்ரீசற்குரு வேண்டியதவசியம். (மனம்) குருயார் சிஷ்யனுர் என்றுகேட்க அறிவுகூறியது.

ஓ மனமே கேள்! பரிசுத்தமான மாயையோடுகூடி பரமானந்தமாயிருந்த பரமாத்மாவானது குருவென்றும் சிஷ்யனுவது அசுத்தமாயையோடுகூடி சம்சாரியாய் துக்கியாயிருந்த ஜீவாத்மாவாம் சிஷ்யனென்றுமறிக. குருவென்றும் சிஷ்யனென்றும் தோற்றுவதற்குக்காரணம் அசுத்தமாயை. அசுத்தமாயை நாசத்தின்கண் குருவென்றும் சிஷ்யனென்கிறதும் சுத்தப்பொய். அதாவது மனுேலயமானுல் பரமாத்மாவை ஏகமென்றுமறியலாம் சந்தேகம்வேண்டாம்.

மனம் ஓ சுவாமி! இந்தப்படி ஏகமாயும் பரிபூரணமாயுமுள்ள பரமாத்மாவானது இரண்டாய்ப் பிரித்துச்சொல்வதற்குக் காரணமென்னவென்றுகேட்க அறிவுகூறியது.

ஓ மனமே கேள்! இரண்டாய்ச் சொல்லுவதற்குக் காரணம் அசுத்தமாயை. அசுத்தமாயைஇல்லாவிட்டால் பரமாத்மாவே ஜீவாத்மா. ஜீவாத்மாவே பரமாத்மா. இது யிரண்டல்லாத ஏகமாம். இரண்டாய்த் தோற்றுவதற்குக் காரணம் அசுத்தமாயை. அசுத்தமாயை இல்லாவிட்டால் சுத்தமாயையேது. சுத்தமாயை இல்லாவிட்டால் அசுத்தமேது. ஆதலால் சுத்தமசுத்தமிரண்டும் மனச்சஞ்சலமாம். மனச்சஞ்சலமடியோடற்றால் ஆத்மா சுத்தமுமல்ல அசுத்தமுமல்ல. நித்தியபரிபூரணமாயும் ஏகமாயும்சச்சிதானந்தமாயும் விளங்குமென்றறிக. இந்தப்படி மனக்கவலைபற்று வஸ்து நிர்ணயமாய் தன்னுடைய தத்துவமறிந்தால் தனக்குள்ளே அநேக மூர்த்திகளையும் பார்க்கலாம். மனம் ஓ சுவாமி! மனக்கவலையறும் பொருட்டு மருந்தேதுவென்று கேட்க அறிவுகூறியது.

ஓ மனமே கேள்! மனக்கவலைபறும்பொருட்டு மணிமந்திராதி ஔஷதங்கள் அளவிறந்தகோடி இருக்கிறது. உலகத்தின்கண் அதுகளெல்லாம் கற்றுணர்வதற்கு ஆயுசு அற்பமாயிருக்கிறது. ஆதலால் பரமரகசியமாயும் கைவசமுள்ளதாயும் சுலபமாயுமுள்ள மணிமந்திராதிகளை உனக்குச்சொல்லுகிறேன் கேள். அதை நீ உண்மையாக நம்புவாயானால் மனக்கவலையறும். முன்கூறியதில் முதலாவது மணியாவது யாதென்றால் இந்த உலகத்தின்கண் மணியநேகம் அது அளவிறந்தகோடி யிருக்கிறது. அதுகளெல்லாவற்றிலும்சிறந்த திவ்வியமான மணி மனோன்மணியொன்றுதான். அந்த மனோன்மணியை ஸ்ரீசற்குருவின் திருவடியிற்சேர்த்தால் அதுவே எல்லாவற்றிலும் திவ்வியமான பெறுமணி யென்றுமறிக. இனி மந்திரமாவது எழுகோடியானாலும் எல்லா மந்திரத்திற்கும் சிறந்த மந்திரமானதொன்றிருக்கிறது. அதுதான் ஸ்ரீசற்குரு உபதேசமான பிரணவாக்ஷரமொன்றேயாகும். தந்திரமாவது தன்செய்கைதான்.

அதாவது உலகர் செய்வதெல்லாம் தந்திரமானாலும் எல்லாத்தந்திரத்திலும் சிறந்தது சர்வகர்மமும் ஈஸ்வரார்ப்பணமாக்கி ஸ்ரீசற்குருவின் திருவடிபூஜை செய்வதாம். இனி ஔஷதமாவது உலகத்திலுள்ள சர்வவஸ்துக்களும் ஔஷதமாம். ஆனாலும் எல்லா மருந்திற்கும் மருந்தானது ஸ்ரீசற்குருவின் திருவருள் மருந்தொன்றுதான். இப்படிக்கொத்த மருந்தானது விவேகாமிர்தமாமென்றும் இதைச்சாப்பிடும்பொருட்டு முன்கூறின்நான்குசாதனபத்தியமிருக்கவேண்டும். இப்படிசாதனபத்தியமாயிருந்து விவேகாமிர்தஔஷதத்தைச் சாப்பிட்டு வைத்தியர்சொன்னதுபோல் பத்தியமிருந்தால் அவிவிவேகத்தினால் வந்த பவரோகம் அடியோடுநசிக்கும். பவரோகம் நாசமானால் மனக்கவலையறும். சந்தேகம் வேண்டாம். மனம் ஓ சுவாமி! பவரோகமாவது யாது? அதற்கு ஔஷதமாவதுயாது? அதை யடையுமார்க்கமெதுவென்று கேட்க அறிவுகூறியது.

ஓ மனமேகேள்! பவரோகமாவது தாபத்திரையாதிஅபிமான துன்பமாம். அதற்கௌஷதமானது ஸ்ரீசற்குருவின் திருவருளால் விளங்கப்பட்ட விவேகாமிர்த ரஜாயனமாம். இதைவுள்ளபடியடையுமார்க்கம் இளம்பத்தியாயிருந்த சமயத்தில் ஒருஞானசாரியரையடுத்து வஞ்சகமில்லாமலும் தன்செயலாக அபிமானித்துவரும் வர்ணாசிரமாதிகுலசாரதர்மங்களும் புண்ணியபாபங்களும் பாதகாணிக்கையாகவைத்து உடல், பொருளாவி மூன்றும் தாரைவார்த்து அடிமைகொடுத்து அதிகசிரத்தாபக்தி விஸ்வாசத்துடன்வாக்குமனக்காயங்களினால் பாதசேவைசெய்துபழகிவருவதானால் அந்தஇளம் பக்தியானது முற்றும். அதுமுற்றும்போது பழுக்கும். அதே யருளான விவேகா மிர்தமாம். ஆதலால் எல்லாவற்றிலும் சிறந்தது ஸ்ரீ சற்குருவின்பாதபக்தி விஸ்வாசமாம் சற்குருபக்தி விஸ்வாசமுள்ளவாளுக்கு மனக்கவலையானது அணுவளவுமிராது. மனக்கவலைக்குக் காரணம் அகங்காரம். அகங்காரமானது பூலோக வைகுந்த கைலாசம் வரைக்குமிருக்கும். ராகத்துவேஷாதியபிமானங்களுமதுவரையிருக்கும். ஆனாலுமிதைக்காமிகளறியமாட்டார்கள். அகங்காரமிருந்தமட்டும் வைகுந்தம்போனாலும் கைலாசம்

போனாலும் எந்தயிடம்போனாலும் கஷ்டந்தான். அகங்காரம் சாந்தமானல் சம்சாரத்திலிருந்தாலும் சந்நியாசியாய்விட்டாலும் மெத்தைமேற்படுத்தாலும் புழுதியில்படுத்தாலும் சுகம். வைகுண்டம், கைலாசம், நரகம், சொர்க்கம் இதுகளெல்லாம் சமமாம். அதுவுமல்லாமல் அகங்காரம் சாந்தமானல் அதுபரபிர்ம்மமாம். அகங்காரத்தினல் செய்வது கர்மம். கர்மத்தினல் ஜன்மம். கர்மம் முடிவானது ஜன்மசாபல்யமாம். மனம் ஓ சுவாமி! கர்மத்திற்குக் காரணமென்ன அதை அருளிச்செய்ய வேண்டுமென்று கேட்க அறிவுகூறியது.

ஓ மனமே கேள்! கர்மத்திற்குக்காரணம் காமம் ஒன்றேயாம் வேறில்லை. அந்தக்கர்மத்தாலடையும் பயனவது இருவினையாம். அதாவது மெய்வாசனையென்றும், பொய்வாசனையென்றும், சுத்த வாசனை யென்றும். அசுத்தவாசனை யென்றும் இரண்டு விதமாய் பெரியோர்கள் சொல்லுவார்களென்றுமறிக. மனம் ஓ சுவாமி! இதுகளில் மெய்வாசனையான சுத்தவாசனையாவது யாது பொய் வாசனையான அசுத்தவாசனையாவது யாதென்றுகேட்க அறிவு கூறியது.

ஓ மனமே கேள்! மெய்யான சுத்தவாசனையாவது இயற்கையால்வந்த புண்ணியமென்றும் பொய்யான அசுத்தவாசனையாவது சேர்க்கையால்வந்த பாபமென்றும் பெரியோர்கள் சொல்லுவார்கள். இந்த இருவினைக்குங் காரணம் மனமொன்றுதான். மனத்திற்கு உபஜீவனமாவது இருவினையுமாம். ஆதலால் இருவினையுமற்றல் மனம்செத்துப்போகுமென்பதற்குச் சந்தேகம்வேண்டாம். மனம் செத்தால் இருவாசனையேது. இருவாசனையும் மனதும் ஆசையுங்கூடி இரண்டறக்கலந்திருப்பதாதலால் மனம் மரணமடையும்போது இருவாசனையும் ஆசையுமதோடே சாகும். இருவாசனையும் மனதும் ஆசையுமற்ற யிடம் நித்திய நிஷ்கள நிர்மல பிர்ம்மானந்தமென்றுமறிக. மனம் ஓ ஆண்டவனே! நீரும் பாலுமிரண்டுறக்கலந்ததுபோலேயுள்ள இருவாசனையும் தேன்போலே யிருந்த

மனமும் யிதுகள் மூன்றும் ஒன்றாகக்கூடி யிரண்டறக் கலந்திருப்பதை பாலும் நீரும் தள்ளி தேன் வேறே எடுக்குமுபாயமெப்படி என்றுகேட்க அறிவுகூறியது.

ஓமனமேகேள்! முன்கூறிய இருவாசனைகளில்சுத்தவாசனையாவது முன்னமே கைவசப்படுத்தி அதுகொண்டு அசுத்தவாசனையைமெள்ள மெள்ளத்தள்ளவேண்டும். அசுத்த வாசனையானது நாசமானால் மனம் பரிசுத்தமாகும். மனம்பரிசுத்தமானால் அருளையடைந்து எதார்த்த ஞானம் தானே விளங்கும். எதார்த்த ஞானம் கைவசமானால் பிர்ம்மாநந்தமாய் இருக்கலாம். பிர்ம்மானந்தமானால் சுத்தவாசனையுமசுத்தவாசனையுமற்று ஞானம் அஞ்ஞானமிதுகளிரண்டும் கர்ப்பூரதீபம்போலே இரண்டுமில்லாமல் சாந்தமாய் சும்மா இருக்கலாமென்றுமறிக. மனம் ஓ சுவாமி! மேற்கூறிய சுத்தவாசனையின் தன்மையாவதெதுவென்று கேட்க அறிவு கூறியது. சுத்தவாசனையின் தன்மையாவதுபரிசுத்தமாயும் நித்தியசுகத்துக்கு ஹேதுவாயும் நிராசையாயும் ஆனந்தமாயுமுள்ள சத்தியசங்கற்பமாம். அதாவது சத்தாயும் சித்தாயும் ஆனந்தமாயுமுள்ள ஆத்மத்தியானம் செய்வதாம். இனி அசுத்தவாசனையின் தன்மையாவது அசுசியாயும் அநித்தியமாயும் அநேக துன்பத்திற்கிடமாயும் தேகேந்திரியாதி விஷயங்களிலுள்ள போகசங்கற்ப விகற்பமாம். அதாவது ஸ்திரீபோகாதி விஷயங்களிலுள்ள பேராசையாம். பேராசையைவிட்டால் அதுவே பேரின்ப விளக்கமாம். அதானதுவேதமுடிவிலும் நாதமுடிவிலும் சாந்தமான சாத்திலும் சாந்தமான கருத்திலும் சொந்தகுணமுடிவிலும் அபிமான முடிவிலும் அஞ்ஞானமுடிவிலும் இருவினைகள் இருவாசனைமுடிவிலும் மனோன்மணிச்சுடரிலும் சுழிமுனைநடுவிலும் சுயஞ்சோதியைப்பார்க்கலாமென்றுமறிக. மனம் ஓ சுவாமி! அந்தஜோதியானதெப்படிப்பட்டதென்று கேட்க அறிவுகூறியது.

ஓ மனமே கேள்! அந்த மாயாரகிதமான பரமசோதியான பரமாத்மாவானது சத்துமல்ல அசத்துமல்ல சதசத்துமல்ல நித்

தியமுமல்ல அநித்தியமுமல்ல சத்தியமுமல்ல அசத்தியமுமல்ல குணமுமல்ல நிர்க்குணமுமல்ல சுத்தமுமல்ல அசுத்தமுமல்ல ஆதியுமநாதியுமல்ல அதற்கு அந்தமும் பெந்தமோக்ஷமுமில்லை. அது பரிபூரணமாயுள்ள சுயம்பிரகாசமான பரமஜோதியாமென்றுமறிக. மனம் ஓ ஆண்டவனே! இந்தப்படி ஆத்மாவானது ஆனந்தமாயும் அபேதமாயும் அனுமயமாயும் அவ்வியக்தமாயும் அரூபமாயும் அநாசரமாயுமிருக்க அதற்கு இருவாசனையும் வந்தவாறெப்படி அது சரீரத்திற்கோ ஆத்மாவுக்கோ இதில் கர்மகர்த்தா யார்? அந்தகர்மபலத்தைப் புசிப்பதார்? இதுகளையருள் செய்யவேண்டுமென்றுகேட்க அறிவுகூறியது.

ஓ மனமே கேள்! சரீரமும் ஆத்மாவுங்கூடி யிரண்டறக்கலந்திருந்து மாயாசகிதனுயிருந்தும் ஆத்மாவைமறந்து சரீரமே நானென்றும் சங்கற்பித்து ஆசையோடுகூடி கர்மங்களைச் செய்வதாதலால் அதின் பலன்களை யெல்லாம் சின்மயனுகிய ஜீவன் புசிப்பதுபோல் தோற்றுமென்றுமறிக. அதாவது மாயாகுண சகித்துவம்விட்டால் ஜீவன் குணரகிதனுய் நிற்குணமாயிருக்குமென்றுமறிக. அதைத் தவிர ஜீவனனது எதுகாலபரியந்தம் புசிக்குமென்றால் மனோலய பரியந்தம் தோன்றுமல்லாமல் ஜீவன்புசிப்பதெதார்த்தமல்ல. ஜீவனுக்கு சரீரசம்மந்தமாவது மனசங்கற்பமாம். மனசங்கற்பம்விட்டால் அகங்காரமடியோடு நசிக்கும். அகங்காரம் நசித்தால் ஜீவன் பரமாத்மாவாம். ஆனுலும் நான் புசிக்கிறேனென்றும் தோற்றுவதற்குக்காரணம் மனதினுடைய அஞ்ஞானமாம். ஆனுலும் மனம் பரிசுத்தமாயுள்ளது. ஆனலந்த மனதிற்கு அஞ்ஞான ஆரோபமாகத்தோற்றுவது சுபாவீகம். அதானது சேர்க்கைவாசனைப் பழக்கம். அங்ஙனம் எப்படியெனில் அதாவது பரிசுத்தமான ஸ்படிகத்தினருகில் சிகப்புவர்ணமான வஸ்துவை சேர்த்துவைத்தால் அந்த சுத்தஸ்படிகமும் சிகப்புவர்ணமாய்த் தோற்றுவது உண்மைதான். அதுபோல் பரிசுத்தமான ஆத்மாவும் மனதும் இந்திரியங்களோடுகூடி சம்பந்தமாயிருப்பதாதலால் ஜீவன் பெந்தனுய்த்தோற்றுவது சுபாவீகம். அதுபோல் பரிசுத்தமான அந்தக்கரணத்தில்

குணமூன்றும் சேர்க்கையால் தோற்றுவதாம். அதாவது ஜீவன் தேகேந்திரியாதி அந்தக்கரணத்தோடொத்திருந்தமட்டும் ஜீவன் தான்புசிக்குமென்று தோற்றுவதுமனதினுடைய சுபாவீகம். அதாவதுசொர்ப்பனம்போல் தோற்றுவதாம். சொர்ப்பனம் வாஸ்தவமானல் உலகம் சத்தியமாய்த்தோற்றும். உலகம் சத்தியமாய்த்தோற்றியிருந்தமட்டும் விஷய சுகத்தை அனுபவிக்குமென்பதுபோலத் தோற்றுவது மாயை. மாயைநாசத்தின்கண் ஜீவன்முக்தனுமென்பதற்குச் சந்தேகமுண்டா இல்லை இல்லை. குணமூன்றுமடங்கிவிட்டால் மாயாத்தோற்றம் தோற்றுவதற்கிடமில்லை சொர்ப்பனசமானமான தேகேந்திரியாதி விஷயங்களிலுள்ள ஆசையைவிட்டால் மனம் பரிசுத்தமாகும். மனம் பரிசுத்தமானல் ஜீவன் புசிப்பதாகத் தோற்றுவதற்கிடமில்லை. ஆதலால் அஞ்ஞானகாரணம் மனதினுடைய அசுத்தமாம். மனதை ஒருசற்குருவுக்குத் தெத்தங்கொடுத்தால் மனம் பரிசுத்தமாய் தேகபெந்தம்விட்டு ஜீவன்முக்தனுயருள் ஞானமடையலாம். அருள் ஞானமடைந்தால் சகல சந்தேகமுந் தீரும். அதற்கநேககுரு, அநேகசாஸ்திரங்கள், அநேகவிதநிஷ்டைகளைச்செய்வதிலும், உண்மையான ஒருகுரு, குருசொன்ன சாஸ்திரம், குருசொன்ன நிஷ்டை செய்வது, மெத்தவுநன்று. இதினல் மனம்பரிசுத்தமாய் ஏகாந்தமாய்நிலைப்படும். அதாவது அநேக குருவையடுத்தாலும் அருள்கொடுக்கத்தகுந்தது. மேற்கூறியஞான சிற்சக்தியாலுணர்ந்த சற்குரு ஒன்றுதான். இரண்டல்லவென்பது நிச்சயம். அநேக சாஸ்திரங்களைப் பார்த்தாலும் ஆத்மா ஒன்றுதான். அதுகளுடைய அநுபவமாவது ஆத்மாவினை ஆத்மாவில் ஐக்கியம் செய்வது ஒன்றுதான். அநேக நிஷ்டைகளைச் செய்தாலும் அறிவானதொன்றுதான். இரண்டல்ல. ஆனல் நானுவிதமாய் அறிந்தலையும் மனதை யொருமைப்படுத்தி உபசாந்தமாக்குவதெப்படி என்றுகேட்க அறிவுகூறியது.

ஓ மனமே கேள்! நானுவிதமாயலையும் மனதை யடக்குவது மகாபிரயாசம். ஆனலுமதையடக்கும் உபாயம் யாதெனில் வாக்கு மனக்காயமூன்றும் ஒருசற்குருவினிடத்தே ஸ்திரமாய்ச் சேர்த்து

வைத்துப் பழக்கவேண்டும். அதாவது வாக்கானதை மனதிலடக்கி மனதை சரீரத்திலடக்கி சரீரத்தை முக்குணத்திலடக்கி முக்குணத்தை மூலமாயையிலடக்கி மூலமாயையை சற்குருவிலடக்கி சற்குருவை ஆத்மாவில் பார்த்து ஆத்மாவை பரமாத்மாவிலடக்கி பரமாத்மாவை துரியநிலையில்கண்டு துரியநிலையை துரியாதீதத்திலும் துரியாதீதத்தை அதீதாநந்தத்திலும் அதீதாநந்தத்தை அவ்வியக்தமான பரிபூரணத்திலுமடக்கி நிர்ச்சலமாய் நிர்மலசுயஞ்சோதியாய் நிர்விகற்ப சமாதியாய் இருக்குமிடத்தில் நீயேது நானேது வாக்கு மனக்காயமேது எல்லாம் நாம்பரிபூரணவஸ்து ஒன்றுதானென்றும் ஆதலால் பரிபூரணவஸ்துவைத் தவிர நானென்கிற அகங்காரமணுவளவுமில்லை என்பது நிச்சயமாம். அதற்கு முன்கூறினபடி பல குருவைத்தேடாமல் ஒருகுருவையடுத்து வாக்கு மனக்காயமூன்றும் அவருக்குத் தாரைவார்த்து ஒருமைப்படுத்தி அவர்திருவடிக் கமலத்தில் ஸ்திரமாய் நிறுத்தவேண்டும். அதற்கு சக்தியில்லாவிட்டால் வாக்கானது ராமேஸ்வரத்திலும் மனமானது ஹரித்துவாரத்திலும் காயமானதுகாசியிலும் கைங்கரியமானது ஈசுரார்ப்பணமாயும் ஸ்திரமாயிருந்தாலும் மனம் கிரமமாய் ஒருமைப்படும். இதுகூடாமல் வாக்கு பாழூரிலும் மனமானது பொய்யூரிலும் காயமானது மெய்யூரிலுமிருந்தால் அதுகளை ஒருமைப்படுத்துவது மகாப்பிரயாசம், அதாவது வாக்கிலே அசத்தியமும் மனதிலே வஞ்சகமும் காயத்திலே அகங்காரமும் திரிவிதமாயிருந்து செய்யுங்கர்மங்கள் சுகர்மமாகா. அதுகள் அகர்ம விகர்மமாமென்றும் மகான்கள் சொல்லுவார்கள். முக்கரணங்களும் சத்தியமாய் பரிசுத்தமாயொத்திருந்து செய்யும் சத்கர்மங்களும் சுகர்மமாம் அது புண்ணியமாமென்றும் அதனால் பரகதிக்கு மார்க்கமாமென்றும் மகான்களினுடைய சம்மதம். மனம் ஓ சுவாமி! வாக்கிலே ஒன்றுதொடுப்பாய் மனதிலே வேறொன்று நினைப்பாய் தொழில்கள் பலவிதம்செய்வதானால் அதை எப்படியடக்கக்கூடுமென்று கேட்க அறிவுகூறியது.

ஓ மனமே கேள்! அப்படியுள்ள மனதை அடக்கமுடியாது. ஆனாலும் முக்கரணங்களும் சத்தியமாயொத்திருந்து செய்யுஞ் சத்கர்மங்களை சத்தியமாய் சற்குருவைநம்பி ஈஸ்வரார்ப்பணஞ்செய்து பழகிவருவதானால் முக்கரணங்களும் தானேயடங்கும். அங்ஙனம் எப்படியெனில்நிராசையானதை அணுமாத்திரமானாலும்முன்னாலே வைத்துக்கொண்டு நிஷ்காமசத்கர்மங்களைச்செய்து பழகிவருவதானால் நிராசைவளரும் நிராசைவளர வளர ஆசையடங்கும். ஆசையடங்கிவிட்டால் ஞானானந்தம்மேலிடும். இதைத் தவிர ஆசையானது அணுமாத்திரமானாலும் முன்னாலே வைத்துக்கொண்டு காமகர்மங்களைச்செய்தால் ஆசைமென்மேலும்வளரும். ஆசை வளர வளர அகங்காரங் கொடியதாகும். அகங்காரம் வளர வளர அஞ்ஞானமும் வளரும் அஞ்ஞானம் வளரவளர துன்பம் மேலிடும். துன்பம்மேலிட்டால் வஞ்சனையநேகமாகும். பஞ்சமாபாதகம் வந்தடையும். பஞ்சமாபாதகமே கொடிய நரகமாம், மனம் ஓ சுவாமி! ஆசை எந்தயிடத்தில் பிறந்தது, அதுஎவ்விடத்திலிருக்கிறது. அதைஎப்படியடக்கக்கூடுமென்றுகேட்க அறிவுகூறியது.

ஓ மனமே கேள்! ஆசையானது அனாதியான மூலவாசனையோடுகூடிய அகங்காரத்திற்குள் பிறந்தது. அந்த அகங்காரத்திற்கு முன்னும் பின்னும் மேலுங்கீழும் ஆசை இருக்குமிடமென்றுமறிக. ஆசைதான் சம்சாரத்திற்கு வித்தும் பலமுமாயிருக்கிறது. இதற்கோராதியந்தமில்லை. அதானது ஆசையும்மனதுங்கூடி யிரண்டறக் கலந்திருப்பதாதலால் அந்த மனதை ஒருவருக்கும் தெரியாது. ஆனாலும் ஆசையைப்பெற்றதே மனம். மனதைப்பெற்றதே மூலமாயை. அந்த ஆசையான மனம் பெறுவதாம் ஆசைக்குட்டிகள். ஆசைக்குட்டிகளானது ராகத்துவேஷாதி அபிமானவிர்த்திகளோடு கூடிய ஜீவர்களாமென்றுமறிக. அதாவது மனசங்கற்பமாம். மனசங்கற்பத்துக்குக் காரணம் அகங்காரம் ஒன்றுதான் வேறில்லை. அகங்காரமானது எதற்குமிடங்கொடுக்கும். ஆதலால் அகங்காரமடங்கிவிட்டால் அதோடுகூடிய ஆசையும் மனதும் அடியோடடங்

கும். மனம் ஓ சுவாமி! அகங்காரத்தையடக்குமுபாயம்எப்படியென்றும் அது எவ்விடத்திலிருக்கிறதென்றுங்கேட்க அறிவு கூறியது.

ஓ மனமே கேள்! அகங்காரத்திற்கிருப்பிடம் அஞ்ஞான சங்கற்பமென்கிற காட்டிற்குள்ளேயிருக்கிறது. அந்த அகங்காரத்தை யடக்குவது மகாபிரயாசம். அகங்காரமானது கொடிய கால சர்ப்பமாம். அந்தகாலசர்ப்பத்தின் தலையானது மூன்றுகுணமாம். அதற்கிருப்பிடம் அஞ்ஞானமென்னுங்காட்டில் அநாதியான சேர்க்கைவாசனையோடுகூடிய ஆசையென்னும் புற்றுக்குள்ளேயிருக்கிறது. அந்த அகங்காரமான பாம்புக்கு அணுமாத்திரமான அறிவுமிருக்கிறது. அந்த அறிவினை மறைக்கப்பட்டதாம் அகங்காரம். அந்த அகங்காரத்தின் தலை மூன்றையுமறுத்தால் அகங்காரமான பாம்பு சாகும். அகங்காரமான பாம்பு செத்தால் அணுமாத்திரமாயுள்ள அறிவு விளங்கி அகண்டபரிபூரணாநந்தமாகும். (மனம்) ஓ சுவாமி. அஞ்ஞானமெனுங்காட்டில் பேராசை என்னும் புற்றுக்குள்ளிருக்கும் பொல்லாத பெரும்பாம்பை எப்படிக்கண்டறியக்கூடுமென்றும் அதை கொல்லக்கூடுமென்றும் கேட்க அறிவுகூறியது.

ஓ மனமே கேள்! அந்த அகங்காரத்தைத் தேடிக்கண்டறிவது மகாப்பிரயாசம். ஏனென்றால் அறிவை மறைக்கப்பட்டது அகங்காரம். அகங்காரமுடையவாளுக்கு தன்னுடைய அகங்காரத்தை தனக்கே கண்டறியக்கூடியதல்ல. அந்த அகங்காரமான பாம்பை யாராலுலுங் கண்டடிக்கப்போனால் சீறிக்கொண்டு கடிக்கவரும். எல்லாப்பாம்புக்கும்நாலுபல்லில்விஷம். அந்த அகங்காரமான பாம்புக்கு சர்வாங்கமும் விஷம். எந்தப்பாம்பு கடித்தாலும் கடிபட்டவன் ஒருவனுக்குத்தான் விஷம். அதற்கு மணிமந்தர ஔஷதங்களுண்டு. அதினல் தீராமல்போனல் அவன் ஒருவன்தான்சாகும். அகங்காரமானபாம்புகடித்தால் அதற்கு மணிமந்தரஔஷதங்களும் கிடையாது. அதுவுமல்லாமல் தானும் சாகும். தன்வம்சமும்கூடிகூட்டத்தோடே குலநாசமாகும். அகங்காரமான பாம்பு கடித்து செத்தபேர்கள் அளவிறந்தகோடி. அகங்காரமே எமகாலன். அகங்காரமே தனக்கு சத்துரு. அகங்காரமே நரகம். அகங்காரமே

பெந்தம். அகங்காரமே பவபயம். அகங்காரமே சம்சாரம். அகங்காரமே ராகத்துவேஷாதிகளுக்குக் காரணம். ஆதலால் அகங்காரமே சதா துன்பமாம். அதுதான் பிர்ம்மானந்தமாயுள்ள நிதியை மறைக்கப்பட்டது. அந்த முக்குணமுடைய அகங்காரமான கொடிய மலைப்பாம்பின் தலைமூன்று மறுத்துவிட்டால் குணரகிதமான பிர்ம்மானந்த நிதியை யெடுத்து நெடுநாள் அநுபவிக்கலாம். மனம் ஓ சுவாமி! அந்தக்கோரமூடமான பெரியமலைப் பாம்பின் தலை மூன்றுமறுக்குமுபாயமெப்படி என்றுகேட்க அறிவுகூறியது.

ஓ மனமே கேள்! ஸ்ரீசற்குருவின் திருவருளான வாள்கைவசமானால் அதைக்கொண்டறுத்து அந்த ஞானக்கினியால் சுடலாம். அகங்காரத்தைச் சுட்டசுடலைச் சாம்பலை சிவபெருமான் எடுத்ததை பஞ்சாக்ஷரமான விபூதி இதுதானென்றும் அனைவருக்கும் தெரியும் பொருட்டுசர்வாங்கமெல்லாம் பூசிக்கொண்டு நடராஜனாய் ஒற்றைக் காலைத்தூக்கி நடனஞ்செய்வதென்றறியவும். ஆதலால் அகங்காரத்தைச்சுடுவதாம். சிரேயஸ்களுக்கெல்லாம் மேலானசிரேயஸ் என்றும் அகங்காரத்தைக் கொல்வது எல்லாவற்றிலும் சிறந்ததென்றும் எல்லா ஞானநூல்களிலும் மகாத்மாக்களும் கூறியிருக்கிறது சத்தியம். அதாவது எல்லா சுருதிப்பிரமாணங்களிலும் கூறியதில் முக்கிய தாத்பர்யம் எதுவென்றால் அகங்காரத்தையடக்குவது ஒன்றுதான். இதைத்தவிர வேறொரு தாத்பர்யமுமில்லை என்பது சத்தியம். ஆதலால் அகங்காரத்தைக்கொல்லும்படி முயற்சிசெய்பவர்களிடத்தில் பரமசிவன் உதவியாயிருக்குமென்றறிக. அதாவது காமியகர்மத்தினால் ஆசையும் அகங்காரமும் வளருமென்றும் நிஷ்காமத்தினால் நிராசை வளருமென்றும் நிராசை வளர்ந்தால் ஆசையும் அகங்காரமும் அடியோடே நசிக்கும் என்பதே முன்கூறிய தாத்பர்யம். அகங்காரத்தையடக்கும்பொருட்டு அகங்காரம் வேண்டியதவசியம். அதாவது சாத்வீக அகங்காரத்தைக்கொண்டு ராஜச அகங்காரத்தையும் தாமசஅகங்காரத்தையுங்கொன்று பரிசுத்தநிலையை யடைந்து பரமாத்மத்தியானம் செய்வதானால் அந்த சாத்வீக

அகங்காரமுமடங்கும். அடங்கிவிட்டால் நீரிற்குமிழிக்குச் சமான மான அற்ப ஆயுசோடுங்கூடிய சரீரமும் சொர்ப்பனத்துக்குச் சமா மான சம்சாராதிகளும் அதோடுகூடியுள்ள போகங்களும் அரை நிமிஷத்திற்குளழிந்துவிடும். இதுகள் நித்தியமல்லவென்றறிந்து தீவிர வைராக்கியம் வந்தவர்களுக்கு அகங்காரமே ஒரு குருவாயும் பந்துவாயும், குலதெய்வமாயுமிருக்கும். இவைத்தவிர ஆசையோடு கூடிய அகங்காரமான தடியைச்சுமக்கும் சுமையாளிக்கு சுமைகூலி யாவது எமதண்டனை. அகங்காரமான மூட்டை ஒருவருக்கும் சொந்தமல்ல. அது பரமாத்வாவிலிருந்தும் தோற்றியதாம். இதை உள்ளபடியறிந்து பரமாத்மாவிலடக்கி நிராசையானால் சாந்தமாகு மென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை, அகங்காரம் சாந்தமானால் எம தண்டனையுங் கிடையாது. (மனம்) ஓ சுவாமி, அடியேனுடைய விண்ணப்பமாவது அரூபமான பரமாத்மாவினிடத்தில் அனுகூல மாயிருந்த மாயையிலிருந்தும் சொரூபமாய் அகங்காரம் பிறக்க என்னகாரணமென்று கேட்க அறிவு கூறியது,

ஓ மனமே கேள்! அநாதியான வெகுர்வாசனையோடு கூடிய ஜீவர்களை எல்லாம் மூலமாயையின்வசஞ்சேர்த்து பிர்மகற்பத்தின் கண் முடிவில் பஞ்சவர்ணமான ஒருபையில் பல மாற்றுள்ள பொன் மணிகள் பலவிதமும் போட்டு ஒன்றாகக்கட்டி சூக்ஷித்து வைத்தது போல் அந்த பரிபூரணானந்த பிர்ம்மசக்திக்குள் சூக்ஷமமாயடக்கி வைத்துக்கொண்டிருந்தது, அதுகளை எல்லாம் பூர்வ வாசனைக்குத் தகுந்தபடி முன்போல் சிருஷ்டிசெய்யவேண்டுமென்கிற இச்சை யோடுகூடி கடவுளின் சுவாதீனமாயும், பரிசுத்தமாயுமிருந்தமாயை யிலிருந்தும் சாத்வீககுணமா யவதாரமெடுத்த விஷ்ணு. அந்த விஷ்ணுவானவர் தன்னுடைய அம்ஸங்கொண்டு ஒரு கிரியாசக் தியை சகலஅவயவங்களோடுகூடி சிருஷ்டித்தது. அதுதான் பிர்மா. அந்த பிர்மா சாத்வீகத்தினம்சமான ராஜச குணமாம். அந்த ராஜச குணமான பிர்மாவுக்கு சராசர ஜீவராசிகளை எல்லாம் பூர்வ வாச னைக்குத் தகுந்தபடி சிருஷ்டிசெய்யும்பொருட்டு உபாயததையும்

அதுகளெல்லாம் கடைத்தேறும்பொருட்டுச்திமார்க்கத்தையும் விதி நிஷேதாதி தர்ம கர்மங்களேயும், சுருதி வேதாதி புராணங்களேயு முபதேசிக்கப்பட்டது. அதை ஒத்துக்கொண்டு அந்த கிரியா சக்தி யான பிர்ம்மா தன்னேப்போல் சகல அவயவங்களோடுகூடி சராசர ஜீவர்களுடைய பூர்வ வாசனேக்குத் தகுந்தபடி சரீராதிவஸ்துக்களே யும் சிருஷ்டித்தது. அதுகளுக்கெல்லாம் அந்த போகாதிநிமித்தம் அவைகளுக்கெல்லாம்காலகுணபேதத்திஞல் சாத்வீகத்தையும்தர்ம மரியாதையையும் மறந்து அதர்மமும் அக்கிரமமும்மேலிட்டு தாம சாந்தகாரத்தில் மூழ்கி அஞ்ஞானத்திஞல் அகங்காரம் மேலாகிவிட் விட்டது. மனம் ஓ சுவாமி! இதைக்கேட்டு கானற்ஜலம்கண்டது போலும் கனவுகண்டதுபோலும் ஜகமுழுதும் பொய்யாமென் றும் வேதாந்திகளும் மண்ணும் பலபாண்டமும்போலும் பொன் னும் பலமணிகள்போலும் ஜகத்தெல்லாம் பிர்மமயமாமென்று சித்தாந்திகளும் சொல்லுவார்கள். இதுகளிலெதுதான் உண்மை என்றும் எதை நம்பவேண்டுமென்று கேட்க அறிவுகூறியது.

ஓ மனமே கேள்! வேதாந்தமென்றும் சித்தாந்தமென்றும் சொல்வதிரண்டுமொன்றுதான். இதுகளிரண்டும் பேதமில்லே. ஆதலாலிது இரண்டையும் நம்பவேண்டும். எல்லாம்பொய்யாஞல் மெய்யேது. எல்லாம் மெய்யாஞல் பொய்யணுவளவுங்கிடையா தென்பது நிச்சயமல்லவா? ஆதலால் பொய் மெய்யிரண்டுமாயிருப் பது மனமொன்றுதான். அந்த மனமானது வேதாந்தமுமல்ல. சித்தாந்தமுமல்ல. அதுசுத்தப்பொய்யாம். ஓ மனமே. கானற்ஜலம் போல் தோற்றியது சரீராதிப்பிரபஞ்சவஸ்துக்களாம். அதை உண் மையாகக்கண்டதும் மனம் ஒன்றுதான். ஆதலால் மனதிற்கு திரிவித குணகர்மசங்கற்பமிருக்குமட்டும் திருமூர்த்தி முதலான தேவர்களும் திரிவிதகுணமான அவதாராதிகர்மபேதங்களும் சுருதி வேதாதி நாஞசாஸ்திரங்களும் சராசரஜீவராசிகளும் அதிலும் மகத்துக்களும் சகுணமாயும் நிர்க்குணமாயும் பசுபதியாயும் ஆண்டவனடிமை குருசிஷ்ய பெந்தமோக்ஷமிதுகளெல்லாம் வெகு

விதபேதமாயுள்ளதாய்த்தோற்றுவது திரிகுணமயமானமனசங்கற்ப மல்லாமல் பரிசுத்த ஆத்மாவில் அணுவளவும் பேதமில்லை என்பது சத்தியம். அதுவுமல்லாமல் தோற்றுவதற்குக் காரணம் பொய் மாயையாயிருந்த மனதிற்குத்தோற்றுவதல்லாமல் அது எதார்த்த மல்லவென்றும் வேதாந்திகளுடைய அபிப்பிராயம். ஆதலால் மனசங்கற்பமற்று மனோலயமானால் நிர்க்குணமாமென்றும் அது மெய்யறிவிளக்கமென்றும் தாத்பர்யம். மனம் ஓ சுவாமி! இனி சித்தாந்திகளுடைய அபிப்பிராயமாவது யாதென்றுகேட்க. அறிவு கூறியது.

ஓ மனமே கேள்! சர்வாந்திரியாமியாய் சர்வசங்கற்பத்திற்கும் காரணமாயிருந்ததும் பரமாத்மா ஒன்றுதான். ஆதலால் மண்ணும் பலபாண்டமுமொன்றுதான். அதுபோல ஜகத்முழுவதும் பிர்ம்ம மயமாமென்றும் ஏகமாய்பரிபூரணமாயுள்ளதாமென்றும் சித்தாந்திகள் சொன்னதும் உண்மைதான். மனம் ஓ ஆண்டவனே! முன் கூறினபடி உண்மையாக இருக்க சர்வவியாபகமாயும் சர்வமதசம் மதமாயும் சச்சிதானந்த ஸ்வரூபமாயும் ஏகமாயும் பரிபூரணமாயும் சத்தியமாயும் நித்தியானந்த ஸ்வரூபமாயுமுள்ள பரமாத்மா எல்லோருக்கும் பொதுவாயிருக்க அநேகவிதபேதமாய் பரமசிவன் வேறே ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு வேறே இந்தப்படி அநேக மூர்த்திபேத மாயும் சிவனேபெரிது விஷ்ணுவேபெரிது என்று பிடிவாதம்செய் வதும் அதை சிலபேர்கள் குதர்க்கம்பேசி சண்டைபிடித்து பிராது கொடுக்க என்ன காரணமென்றுகேட்க அறிவு கூறியது.

ஓ மனமேகேள்! ஒருவன்ஒருநாயானதை வளர்த்துக்கொண்டு வந்தான். அதற்கு யாரையுங் கடிக்க சாமார்த்தியமுண்டு. அது அப்படியிருக்க அந்நாயைவிட்டு எஜமான் வேறொரு தேசம்போய் சிலநாள்கழித்தபின் ஒருநாள் பாதிராத்திரிசமயத்தில் மாறுவேஷம் போட்டுக்கொண்டு வந்தாலும் இவன் நம்முடைய எஜமான்தான் என்கிற அறிவு அந்த நாய்க்கு உண்டென்பதுசந்தேகமில்லை. அந்த நாய்க்குள்ள விவேகத்தில் அணுவளவானாலும் மதகெர்வமடைந்த சமயவாதிகளுக்கிறது.

ஓ மனமே கேள்! ஒருவனிடத்தில் ஒருதிவ்யமானசிந்தாமணி யிருக்க சிந்தாமணியென்று தனக்குத் தெரியாதவனுக்கு வேறொரு அதிதிவ்யமான சிந்தாமணி காண்பித்தால் எப்படித்தெரியும். அது போல தன்னிடத்திலிருக்கும்விஷ்ணுபகவானையும் சிவபெருமானை யும் தெரிந்துகொள்ளக் கருத்தில்லாதவன் வைகுந்தம் போனாலும் கைலாசம்போனாலும் எப்படித் தெரிந்துகொள்ளமுடியும். ஆதலா லிந்த மதாசாரிகள் மகாஞானிகளென்றும் சொல்லலாம். அதா வது ஏழாவது பாற்கடலுக்குள்ளே பாம்பின்மேல் பள்ளிகொள்வ தாம் ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவென்றும் அவருக்கு ஆறுமுழ பீதாம்பரமும் நாலுகையும் நாலாயுதமுள்ளதாயும்மேகவர்ணமாயும் மற்றும்அநேக திவ்விய குணமுடையதாயும் ஸ்ரீ, பூமியிரண்டும் இருபாகமாயும் வைத்துக்கொண்டு படுத்துத்தூங்குவதாயும் வைஷ்ணவமதஸ்தர்கள் கண்டது முண்மைதான். இவர்கள் எப்போதுணர்வார்களோ தெரி யாது. இனி சைவமதஸ்தர் சிவனைக்கண்டதாகூறி சொல்வேன் கேள். ஏழுகிரிக்கு வடதிசையில் எட்டாவது கைலை என்னும் ஒருகிரி இருக்கிறது. அதானது வெள்ளிமலை. அந்த வெள்ளி மலையில் பரமசிவன் பார்வதி சமேதராயிருக்கிறாரென்றும் அந்த பரமசிவத்தின் சொரூபமாவது செஞ்சடையும் சுரநதியும் அரைமதி யும் வன்புலித்தோலுடையாடையும் கையில் மான் மழு முதலான துகளும் தரித்து சர்வாங்கமெல்லாம் விபூதிருத்திராக்ஷமும் சர்ப்ப கங்கணமும் சர்ப்பபூஷணமும் திருக்கண்கள் மூன்றும் திருவடிக ளிரண்டும் வெள்ளிபோல் நிறமுடைய ஒரு இருஷபவாகனத்தின் மீது பார்வதியம்மனை இடதுதுடைமேல் வைத்துக்கொண்டு வீற் றிருப்பதை சைவமதஸ்தர்கள் கண்டதும் உண்மைதான். இதற்கு சந்தேகமுண்டா. பாலாழிக்குள்ளும் ஆகாசத்திற்கு உள்ளும் புற மும் சராசரபிராணிகளிடத்திலும் நிறைந்து பரிபூரணமாயிருக்கிற விஷ்ணுவையும் சிவபெருமானையும் சமயவாதிகளுக்குத்தெரியாது. ஆதலால்இருமதஸ்தர்களும் சபைகூடி இருபாகமாய் குதர்க்கம்பேசி எங்கும்தொடர்ந்துளதிர்வழக்காய்எங்களுடைய தெய்வமே பெரிது,

அதல்ல. எங்களுடைய தெய்வமே மேலானது. உங்களுடையதெய்வமாகிய சிவன் பிச்சாண்டி செத்த சவத்தைச் சுட்டசுடலைப்பொடியில் நடனமாடுந் தெய்வம் எங்களுக்காகா போ போ வென்று விஷ்ணு மதாசாரியர்களும். அதைக்கேட்டுசைவாசாரியர்கள் கோபங்கொண்டு பல்லைக்கடித்து அடாமுழுமூடா உங்களுடைய விஷ்ணுவானவர் ஒரு பன்றிதான் இதற்குச்சந்தேமில்லை. அந்தப்பன்றியானது பூமியைக்கிழித்து பாதாளம்வரைதேடியும் எங்களுடைய சிவபெருமான் திருவடியைக்காணாத புத்திகெட்ட விஷ்ணு எங்களுக்காகா போ போ, என்று சைவமதாசாரியர்களும். இந்தப்படி யிருமதஸ்தர்களுங்கூடி சண்டைபிடித்து பிராதுகொடுத்ததைச் சமரச ஞானமுடைய ஜெட்ஜிகள்பார்த்து இருமதஸ்தர்களையும் வரவழைத்து விசாரணை செய்ததில் சண்டைபிடிக்கக்காரணம் அகங்கார்மொன்றுதான், அகங்காரத்தினால் மதகெர்வமென்றும் மதகெர்வத்தினால் பிடிவாதமாச்சுதென்றும் இவர்களுடைய பிடிவாதமானது பக்தியல்ல இது நிந்தாஸ்துதியானதால், ஈஸ்வரனை நிந்திப்பவர்களாமென்றும், ஈஸ்வரனை நிந்திப்பது கொடிய பாபமாதலால் இவர்களிருமதஸ்தரும் குற்றவாளிகளாமென்றும் குற்றத்திற்குத்தகுந்தபடி தண்டனை ஏற்படுத்தி அதுகளில் இது பெரிய குற்றமாமென்றும், இதற்கு சிக்ஷை கொடியநரகமாமென்றும், விதிக்கப்பட்டது. எல்லோருக்கும் பொதுவாயும் ஏகமாயும் சர்வாந்திரியாமியாயும் சர்வ வஸ்துக்களிலும் வியாபகமாயும் சர்வசாக்ஷியாயும் மதாகிதராயும் அபேதமாயுமிருக்கும் கடவுள் ஒருவரே சர்வமுமாதலால் ஒருவஸ்துக்களையும் தூஷிக்காமலிருப்பது மெத்தவும் நன்று நன்று, என்று வேதங்களாலும் பெரியோர்களாலும் கூறப்படுகிறது. ஆதலால் சர்வபிராணிகளிடத்திலும் ஜீவகாருண்யமும் உபசாந்தமுமாய் வணங்குவதாம் ஈஸ்வர குருபக்தி என்றும் இதுதான் ஏகாந்தபக்திக்கு முதற்படி என்றும் இதனால் ஜீவன் முத்தியடையலாமென்றும் சுருதிப்பிரமாணங்களும் பெரியவர்களும் கூறியிருக்கிறது சத்தியம். ஒருவஸ்துக்களிலும் விபரீதமில்லாத

மலும் பேதமில்லாமலும் தூஷியாமலும் சராசரத்தையும் ஒரு குருவாகக்கண்டுவணங்குபவர்தான் உத்தமகுருபக்தர்களென்றும். சாத்வீககுணவிர்த்தி எல்லாம் பரமாத்மாவாகப்பார்பதுதான் ஞானத்திரட்டென்றும் பெரியவாள் சம்மதம். இதற்கு முக்கியமானது உத்தமகுருபக்தியாமென்றும் உத்தமகுருபக்தருக்குத்தான் பூரணக்ஞானமும் சித்தி முத்தியுமடையக்கூடுமென்பது தாத்பர்யம். மனம்! ஓசுவாமி பூரணக்ஞானமாவது யாதென அருள்செய்ய வேண்டுமென்று கேட்க அறிவுகூறியது.

ஓ மனமே கேள்! சப்த ஸ்பரிச, ரூப, ரச, கந்தங்களிலும் மணிமந்திரதந்திர ஔஷதங்களிலும் கைலாசமாமலையிலும் பாற்கடல் நடுவிலும் ஆகாசவீதியிலும் கண்டதிலும்கேட்டதிலும் நினைந்த யிடத்திலும் தானுய்யேகமாய் ஆதியந்தமில்லாமலும் சர்வசாக்ஷியாயும் பூரணமாய் நிறைந்ததுவாம் பரமாத்மா யேகமென்றுமறிக. மனம் ஓ சுவாமி! இப்படிக்கொத்த பூரணக்ஞானம் உண்மையாயறிந்து அதையடையுமார்க்கம் யாதென்றுகேட்க அறிவுகூறியது.

ஓ மனமே கேள்! காட்டிலிருக்கும் புழுவை ஒருகுளவி எடுத்து கூட்டிலே புதைத்துவைத்து கொஞ்சகாலத்திலது குளவிசொரூபமாவதுபோல் பூரணக்ஞானியாம் பரமாசாரியருடைய திருவடி இரண்டையும் தியானிப்பதனுல் ஸ்வரூப சாக்ஷாத்காரமடைந்து பூரணக்ஞானமடையலாம். ஆனுல் பூரணக்ஞானத்தை மறைப்பது மனக்குற்றம். மனக்குற்றமற்றால் திருச்சிற்றம்பல தெரிசனமாகும். (மனம்) ஓ ஆண்டவனே. மனதின் சொரூபமாவதென்ன. அதற்கு வந்த குற்றமென்னவென்று கேட்க அறிவு கூறியது.

ஓ மனமே கேள்! மனமானது அரூபமான பரமாத்மாவினுடைய அம்ஸமான மாயையாதலால் அதானது பரமாத்மாவைப்போல் அரூபமாகையால் அதை ஒருவருக்கும் பார்க்கக்கூடியதல்ல. தன்முகம் தன்னை மறைப்பதுபோல் தன்மனமே தன்னை மறைக்கப்பட்டது. அதனுல் தன்மனதை தனக்குக்காணக்கூடாதென்பது நிச்சயம். ஆனுலுமது சரீரத்தோடு கலந்திருந்தமட்டும் அதற்கு

ரூபமுண்டு. அதாவது அரைநிமிஷத்திற்குள் அநேக நாம ரூப சங்கற்பமாயிருக்கும். அந்தமனதிற்கு பெந்தமானது சரீரசம்மந்தம். அது மாயாசூத்திரத்தினுல் பஞ்சபூதமாயும், சுக்கில சுரோணிதங்களாயுமுள்ள மண்ணுந்தண்ணீருங்கூட்டி குயவன் தொழில்போல் சராசரத்திற்கும் சரீரம் அதானது ஆண்குறியாயும் பெண்குறியாயுமிருக்கும். இப்படிக்கொத்த சரீரங்களுடைய மனமானது ஆண்குறி பெண்குறியிலும் பெண்குறி ஆண்குறியிலும் கூட்டுறவாய் உற்பத்திக்கு ஸ்தானமாயும் அநேக சங்கற்பவிகற்பத்தோடுகூடியும் பொருந்தியிருக்கும். இதனுல் தங்கம்போலிருந்த மனதிற்கு அநேக சஞ்சலமுண்டாயிற்று. அதனுல் ஆண்மனம் பெண்குறியாயும் பெண்மனம் ஆண்குறியாயுமிருக்கிறது. அதாவது இது என் மனைவி; இவளென்மணவாளனென்கிற ஸ்திரபாவனையாயும் துக்க சாதனங்களான அனுத்மவஸ்துக்களோடு கூடி பாலும் நீரும் இரண்டறக்கலந்ததுபோல் பசுபதிபாவனையாய் அநித்தியமாயுள்ள வஸ்துக்களிலாசைகொண்டு அதினுல் கஷ்டப்பட்டுஅலைவது அநாதியாம். ஆண்டவனுடைய அருள்கிடைக்கும் நாள் வரைக்கும் இதற்கு அந்தமும்கிடையாது. சங்கற்பமற்றுல் ஆதியந்தமான மனமில்லை. மனேலயமானுல் சங்கற்பவிகற்பமான மாயாசொரூபமில்லை. மனம் இதைக்கேட்டு ஆண்டவனடிமையார் பசுபதிபாசம் எதுவென்றுகேட்க அறிவுகூறியது.

ஓ மனமே கேள்! ஆண்டவனென்பது நித்திய நிதான நிராமயமாயும் பரிசுத்தபரிபூரண நிர்மலமாயும் ஏகமாய் அரூபமாய் அகண்டமாய் நிற்குணமாயுமுள்ள பரமாத்மா ஒருவர்தான் ஆண்டவன். அடிமையாவது தன்சிற்சக்தியான பரமாத்மாவின் அம்சமான ஜீவனும் சிற்சக்தியின் அம்சமான மனமுங்கூடி இரண்டறக் கலந்திருப்பதாம் அடிமை. இனி பசுபதி பாசமாவது இதில் பசுவானது ஆசாபாசத்தில் கட்டுப்பட்ட மனந்தான். பதியாவது ஜாக்கிரத் சொர்ப்பன சுழுப்த்தி இந்தமூன்றவஸ்தைக்கும் சாக்ஷியாயிருந்த ஜீவன்தான்பதி. இனி பாசமானது மென்மேலும்

போகத்திலுள்ள ஆசைதான். ஆதலால் ஆசைக்குக்காரணம்மாயை. ஆசையினால் செய்வது கர்மம். கர்மத்தினால்பெந்தம். கர்மபெந்தம் விட்டால் பாசமறும். பாசபெந்தம்விட்டால் பசுபாவனை விடும். பசுபாவனைவிட்டால் ஜீவன் முக்தனும் அது பரமாத்மாவாம் சந்தேகம்வேண்டாம். முன்கூறிய பசுவானதிற்குவிபரம். மூலப்பிரகிருதி, மகதத்துவம், அகங்காரம், தன்மாத்திரைகளைந்து, பஞ்சபூதமைந்து, இந்திரியங்கள் பத்து, மனது ஒன்று. ஆகயிருபத்துநாலு தத்துவங்களுமாம். இதுகளுக்குபதியானது ஜீவன். அந்தப்பதியிருந்தமட்டும் சதிஎன்கிற சங்கற்பமிருக்கும். அந்தச்சதியிருந்தமட்டும் பதிஎன்கிற சங்கற்பமிருக்கும். சதியில்லாவிட்டால் பதி என்கிற சங்கற்பமில்லை ஆதலால் பிரகிருதிநாசத்தின்கண் புருஷனென்கிற நாமமுங் கிடையாது. அதானது முன்கூறிய யிருபத்துநாலு பிரகிருதிதத்துவங்களும் புருஷனான ஜீவனில் லயமானால் பசுபதி பாசமற்று ஜீவன் முக்தனும்.

ஓ மனமே இன்னுங் கேள்! பசுவானது ராஜசம். பதியானது சாத்வீகம். பாசமானது தாமசகுணமாம். மனம் ஓ ஆண்டவனே! பரமாத்மாவானது எங்கும் யேகமாயும் சரீரமானது பஞ்சபூதமயமாயுமிருக்க வர்ணாசிரமாதிகுலாசார தர்மங்களாவது யாது? இதுகளில் ஆத்மாவுக்கோ தேகத்துக்கோ வர்ணாசிரமத்தைப் பிரதானமாக்கி நீ இழிகுலத்தோனென்றும் நான்தொழுகுலத்தோனென்றும் விபரீதமாயும் அநேகபேதமாயும் ஏற்படுத்தக் காரணம் என்னவென்றுகேட்க அறிவுகூறியது.

ஓ மனமே கேள்! சரீரம் நிஜமானால் வர்ணாசிரமம் சரி. அதாவது முக்குணத்துக்குளடக்கமான சராசரபிராணிகளில் பிரதானமானது மனிதர்கள். மனிதர்களுக்கு ஜனன மரணாதிசம்சாரத்திலிருந்தும் கடைத்தேறும்பொருட்டு வர்ணாசிரமம் தவறாமல் நிஷ்காமமாய் கடவுளை உபாசித்து அகங்காரத்திற்கும் சம்சாரத்திற்கும் ஜனனமரணாதி துன்பங்களுக்கேதுவான வர்ணாசிரமாதி குலாசார தர்மங்களெல்லாம் மாயாகாரியமாம், அது பொய்யாமென்றறிந்து

அதுகளையடியோடு தள்ளிவிட்டு விதேக கைவல்யமடையும்பொருட்டு சன்மார்க்கமாக வேதமாதா கூறியதுமுண்மைதான். இந்தப்படி வேதங்கூறியதின் எதார்த்தம் தெரியாமலும் அன்னார்த்த நிமித்தம் வேதங்களைப்படிப்பதும் சாதுக்களிடத்தில் குதர்க்கம்பேசி வர்ணாசிரமம்மேலானதென்றெண்ணி அதில்பிரம்மசரியமுதல்நாலாச்சிரமங்களும் அடியோடு தள்ளிவிட்டு ஜாதியில் பெரியஜாதியென்றெண்ணி பிதிர்தேவாதி சாதுக்களுக்கும் நிவேதனம் செய்யாமல் மறைவுகட்டிச் சாப்பிட்டு வீண்காலம் போக்கினால் அந்த வர்ணாசிரமங்கொண்டென்ன பிரயோசனம். அதினால் நரகமே பலமாமென்றும் வேதமாதா கூறியதாம். மகாபூதங்களிலிருந்தும் பிறந்த அபஞ்சிகிருத பூதங்களை ஐந்தாக எண்ணியதும் வேதந்தான். ஐந்து பூதத்தையும் பத்துதுண்டாக்கிப் பாகம் செய்ததும் வேதந்தான், பத்தில்பாதி ஐந்துபாகம் நாலுநாலாகப் பாகம்செய்து இருபத்தைந்தாக்கி பஞ்சிகரணம்செய்ததும் வேதந்தான். அதுகளைத் தொண்ணூற்றாறாகப் பாகம்செய்து பிர்ம்மாண்டமென்கிற ஒருமாயாபட்டணத்தை நிர்மாணம் செய்ததும் அந்தவேதந்தான். பரமாத்மாவே சர்வாத்மாவென்று சர்வாத்மாவே பரமாத்மாவென்று கூறியதும் வேதந்தான். எல்லாமானாலும் பஞ்சபூதமைந்துதான். ஜடமானாலும் பூரணக்ஞானமடையுநாள் வரைக்கும் இந்த மாயாசொரூபம் உண்மையாகயிருக்குமென்று கூறியதும் வேதந்தான். பூரணக்ஞானமடைந்தவாளுக்கு இது உண்மையல்லவென்றம் உண்மையாகத்தோற்றுவது அஞ்ஞானமென்று கூறியதுமந்த வேதமாதாதான். இதைக்கேட்ட (மனம்) ஓ சுவாமி சத்தியமாயு நித்தியமாயுமுள்ள பூரணக்ஞானத்திற்குள்ளே அஞ்ஞானமுண்டானதெப்படி என்று கேட்க அறிவு கூறியது.

ஓ மனமே கேள்! அறிவையறிந்தது பரமாத்மா அறிவை மறந்தது அகங்காரத்தோடுகூடிய ஜீவாத்மா அந்த ஜீவாத்மாவுக்கு சரீரமே நான் என்கிற அகங்காரமாம் அஞ்ஞானம், அஞ்ஞானம் விட்டால் அந்த ஜீவனே பூரணமாம். அஞ்ஞானமிருக்குமட்டும் ஜீவனுக்குப் பூரணம் விளங்காது. பூரணக்ஞானமடைந்தவாளுக்கு

அஞ்ஞானம் அணுவளவுமிராது. ஆதலால் பூரணக்ஞானத்திற்குள்ளே அஞ்ஞானமிருக்குமென்றும் அஞ்ஞானத்திற்குள்ளே பூரணமிருக்குமென்றும் தோற்றுவதும் அஞ்ஞானமாம். பூரணக்ஞானத்திற்குள்ளே எப்படி அஞ்ஞானம்வருமென்றுபுத்திகொண்டு உண்மையாக விசாரித்தால் வரக்காரணமில்லை. அது முக்காலத்திலும் பூரணமாம். ஏனென்றால் பூரணக்ஞானத்திற்குள்ளே அணுமாத்திரமானாலும் அஞ்ஞானமிருக்குமென்று தோற்றினல் பூரணக்ஞானம் விளங்காது என்பது சத்தியம். இதைக்கேட்ட (மனம்) ஓ சுவாமி. இந்தப்படி ஆத்மா பூரணமாயிருக்க அஞ்ஞானம் வந்தவாறெப்படியென்று கேட்க அறிவு கூறியது.

ஓ மனமே! நீ கேட்டதற்கு உதாரணம். கானற்ஜலம் கடல் நுரை, கயற்றிற்பாம்பு, கிளிஞ்சலில் வெள்ளி, மண்ணிற்பாண்டம், கந்தர்வநகரம், மலடியின்மைந்தன், ஆகாசத்தில் சித்திரம் இந்தப்படி உலகத்தில் கண்டதெல்லாம் அஞ்ஞானமாம். ஆதலால் அஞ்ஞானம் நீங்கிவிட்டால் பூரணக்ஞானத்தைத் தவிற அஞ்ஞானமணுவளவுமில்லை. அதாவது புத்தி இந்திரியங்களால் தோற்றப்பட்ட உலகமானது அஞ்ஞான மோகத்தினல் ஆரோபமாய்த் தோற்றுவதாம். அகங்காரமென்றும். இதை அன்புற்று அருள்பெற்று உணர்ந்துபார்த்தால் உலகமெல்லாம் சொர்ப்பன சமானமாமென்றும் அறியப்படும். ஆனாலும் இந்த மாயாப்பிரபஞ்சமானது அகங்காரமான ஒரு விருக்ஷம். இந்த மாயாப்பிரபஞ்சமான விருக்ஷத்திற்கு வித்தானது அநாதியான மூலவாசனை இதற்கு இடமானது மனம். முளையானது கர்மம். மரமானது அகங்காரம். கிளையானது நாலுவேதம். புஷ்பமானது சங்கற்பம். அதின்பலனானது நரக சொர்க்கம். இதையனுபவிப்பது ஜீவாத்மா. இந்த அகங்காரமான விருக்ஷமிருந்தமட்டும் இதன் பலன்களை ஜீவன் புசிக்கும். ஆதலாலிந்த விருக்ஷத்தை அடியோடு வெட்டி வேரைப்பிடுங்கிவிட்டால் ஜீவனுக்கு உபஜீவனங்கிடையாது. இதைக்கேட்ட மனம். இப்படியிருக்குமகங்காரமான விருக்ஷத்தை அறுத்து வேரோடு பிடுங்கித்தள்ளும் உபாயம் எப்படியென்று கேட்க அறிவுகூறியது.

ஓ மனமே கேள்! அஞ்ஞான மோகத்தால் ஆரோபமாய்த் தோற்றுமிந்த அகங்காரமான விருக்ஷத்தை அடியோடறுக்குமுபாய மெப்படி என்றால். குருவருள் விஞ்ஞானமான கோடாலிகொண்டு வெட்டி மூலவாசனையான வேரையடியோடு பிடுங்கி பிரைக்ஞான மென்னும் பெருந்தியினாற்சுட்டு சாம்பலாக்கிப்போட்டால் அகங்காரமான விருக்ஷமேது. அகங்காரத்தைப் போக்குவதற்கு இது நல்ல உபாயம். இதைத் தவிர வேறொருவிதத்திலும் முடியாது. அகங்காரமான விருக்ஷத்தின் பலமான வித்தும் மூலவாசனையான வேரும் அடியோடு பிடுங்கிவிட்டால் சம்சாரத்தோடுகூடிய அகங்காரவிருக்ஷம் அடியோடுநசிக்குமென்று முன்கூறிய தாத்பர்யம். ஆதலால் வாசனக்ஷயமும் மனோலயமும் நிராசையும் நல்ல விவேகமும் அடைந்த ஜீவன்முத்தர்களுக்கு இவ்வுலகம் எவ்வுலகமும் சத்தாமாத்திரமாதலால் எல்லாம் சத்தாய்த் தோற்றுவதற்குச் சந்தேகமில்லை. ஆதலால் சிற்றின்பமான போகத்தில் ஆசையிருந்தமட்டும் உலகம் வேறு ஆத்மா வேறாகத்தோன்றும். அதுவுமல்ல அஞ்ஞானிகளுக்கு. நிவர்த்தி சாஸ்திரம் பொய்யென்றும் பிரவிர்த்திசாஸ்திரம் மெய்யென்றும் எண்ணுவார்கள். நிராசையாய் இச்சை எல்லாம் விட்டவாளுக்கு நிவர்த்திசாஸ்திரம் மெய்யென்றும் பிரவிர்த்திசாஸ்திரம் பொய்யென்றும் நம்புவார்கள். இந்த உலகம் உண்மையாகத் தோற்றுவது யாதென்றால், இந்திரஜாலகனுடைய மாயாவித்தை உண்மையாகத் தோற்றுவதுபோல் இந்திரியங்களுக்கும் மனதிற்கும் தோற்றுவதல்லாமல் எதார்த்தமல்ல. இந்திரியங்களும் மனதும் அடங்கிவிட்டால் சொல்வதற்கிடமில்லை. ஒன்றுமே தோற்றுவதற்குமிடமில்லை. கேள்வியும் பேச்சும் தோற்றமுமில்லாவிட்டால் கேட்டவர் யார். கண்டவர் யார், காக்ஷியேது. ஜடமேது. ஜகத்தேது. பெந்தமேது. மோக்ஷமேது. சொர்ப்பனங்கண்டுணர்ந்தவர்களைப்போல் ஒரு வஸ்துவுங் கிடையாது. இதைக்கேட்ட (மனம்) ஓ சுவாமி. இதுகளிப்படியிருக்க இந்திரியங்களையடக்கி மனோலயமடைந்த மகான்களின் லெக்ஷணம் யாதென்று கேட்க அறிவு கூறியது.

ஓ மனமே கேள்! ஒரு பரம சற்குருவையடுத்து மனதையடிக்கமகொடுத்து புத்தியில் ஸ்திரமாக்கி சித்த சங்கற்பமான மும்மலங்களும் போக்கி அகங்காரத்திலுள்ள அபிமானம் நீக்கி அஞ்செழுத்தையும் அறிவுக்குளடக்கி அந்த ஐந்தெழுத்துக்குள்ளிருந்த பொருளை அருள்பெற்று ஆகாசம்போல் எங்கும் பரிபூரணமான துரிய நிலையையடைந்து பிரம்மானந்தமாய் துரியாதீதமாயும் சுயஞ்சோதியாயும் சும்மாயிருப்பதாமென்றுமறிக. (மனம்) ஓ சுவாமி. மனோலயமானால் பரமாத்ம வஸ்து எப்படியிருக்கும். எங்கேயிருக்குமென்று கேட்க. அறிவு கூறியது.

ஓ மனமே கேள்! ஆத்மாவானது ஆகாசம்போல் எங்கும் பரிபூரணமாய் சூர்யகோடிப் பிரகாசமாய் நித்திய நிர்க்குண நிஷ்களமாய் நிஷ்பிரபஞ்சஸ்வரூபமாய் சுத்த நிர்மல நிர்ச்சலமாய் நிரூப நிராதார நிரகங்கார நிராச்சரேயனாய் நிர்வேத்திய நிர்வையிர நிர்மோக நிர்மூலமாயும், நிர்வர்ச்சிய நிராமய நிர்விகற்ப நிராகாரனாயும், நித்தியமாய் சத்தியமாய் நிர்த்தொந்துவனாயும், நிர்முக்தனாயும். ஸ்தூல சூக்ஷம காரணங்களுக்கு அதீதமாயும் சாக்ஷியாயும் சூக்ஷமமாயும் சர்வ பரிபூரணனந்தமாயும், சச்சிதாநந்தமாயும், வியோமாந்தசாரமாயும் விளங்குவதாம் பாப்பிரம்மவஸ்துவென்றறிக. இந்தப்படி ஏகமாயும் அரூபமாயும் பரிபூரணமாயுமுள்ள பரமாத்மா. அநேகமாயும் அநேகநேகவித நாமரூபங்களோடுகூடி அநேக ஜீவர்களாயும் வெகுவித குணபேதமாயும் இந்த உலகம் வேறாகத்தோற்றுவது அஞ்ஞானம். அஞ்ஞானத்துக்குக்காரணம் மாயை. மாயாகுண விர்த்தியாம் அந்தக்கரண பிர்மை. அந்தக்கரணம் நாசமானால் அஞ்ஞானகுணவிர்த்திகள் அடியோடு நசிக்கும். அஞ்ஞானகுண விர்த்திகள் நாசமடைந்தால் ஆத்மா அனுமயனும். ஆத்மா அனுமயமானால் ஆத்மக்ஞானமாம். அறிவுவிளங்கும். அறிவு விளங்கி விட்டால் சந்தேகந்தீரும். இப்படிக்கொத்தபரமானந்தபதமடைவது மகா துர்லபம். ஏனென்றால் இது உண்மையாக அனுபவித்தும் அனுபவிக்கும்பொருட்டு உபதேசஞ்செய்யும் பரமதேசிகர்களும் அதை உண்மையாக அறிந்து அப்பியாசம்செய்து அனுபவிக்கும்

சிஷ்யர்களும் இந்தக் கலியுகமான உலகத்தின்கண் அதிதுர்லபம். ஆனாலும் அவையுள்ளபடி கண்டனுபவிக்கும் மகத்துக்கள் இவ்வுலகத்தின்கண் நாலுபேர்களுண்டு. இதைக்கேட்ட (மனம்) ஓ சுவாமி அந்த மகத்துக்கள் நான்குபேரும் யாரென்று கேட்க அறிவு கூறியது.

ஓ மனமே கேள்! முன்கூறின மகத்துக்கள் நாலுபேர் அவர்கள் யாரென்றால் பிரம்மாநந்தவீட்டுக்கதிகாரிகள். இவர்களில் முதலாவது விசாரணை, இரண்டாவது சந்தோஷம், மூன்றாவது குருபக்தி, நான்காவது சாந்தம் இவர்கள் நால்வரும் பிரம்மானந்தவீட்டுக்கதிகாரிகளாய் பிரம்மானந்த பதத்தைக் கண்டுண்டு கொண்டாடி தோத்திரங்களைச்செய்தும் தியானிப்பதும் பூசிப்பதும் நேசிப்பதும் அன்பர்களுக்கனுகூலமாய் ஒரு காரியத்தின்கண் மந்திரியைப்போலவும் கருணையில் தாசியைப்போலவும் ரூபத்தில் லெக்ஷிமியைப்போலவும் பொருமையில் பூமியைப்போலவும் சிநேகிதத்தில் மாதாவைப்போலவும் அடுத்த அன்பர்களுக்கு அனுகூலத்தைச்செய்யும் பரம தேசிகராம், ஆதலால் இவர்களுடைய பாதசேவை பரமகதிக்குவழி. இவர்களுடைய பாதசேவை கைவசமாகி இவர்கள் நமக்கனுகூலமானல். மூன்றுலோகமும் தாண்டிப் பிரயத்தனங்கூடாமல் முக்குணத்துக்கதீதமான பரமானந்தபதம் கரதலாகமலம்போல் கைவசமாகுமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை, இந்தப்படி சாந்தியாதி நற்குணங்கள் நாலில் ஒன்றாகிலும் கைவசமில்லாத விடமூடர்களுக்கு அநேககோடி கற்பமானாலும் மோக்ஷங் கிடையாது. போகமுங் கிடையாது. இதைக்கேட்ட (மனம்) ஓ சுவாமி. சாந்தியாதி குணமாவது என்ன. அதற்குப்பொருளாவது யாது. அதையருள்செய்யவேண்டுமென்று கேட்க அறிவு கூறியது.

ஓ மனமே கேள்! சாந்தியாதி குணமாவது. விசாரணை. சந்தோஷம். குருபக்தி. சாந்தி. இது நாலுக்கும்பொருள்! முதலாவது விசாரணையின் தாத்பர்யமாவது. வைராக்கியத்துடன் எதார்த்த

சாஸ்திரங்களைக்குருமுகமாய் படித்து அதனுடைய எதார்த்தத்தை
விசாரணைசெய்து உண்மை இன்னதென்றறிந்து, நாம் முன்னிரு
ந்த இடமெங்கே நாமிவ்விடத்திற்கு வந்தகாரியமென்ன. நம்மா
லாகவேண்டிய காரியமென்ன. இந்தவுடலழிந்துவிட்டால் நாம
டையப்போகிற விடமெங்கே. நித்தியமாவதுயாது. அநித்திய
மாவதெது. நானென்கிறவன் யார், எனக்குச்சொந்தமாவதெது
நீயென்பவன்யார். உனக்கும் நமக்கும் தலைவனார் உண்மை
நிலையாவதுயாது. அதை அடையும்பொருட்டு உயிர் யோக
மாவதுயாது. இந்தப்படி பெரியோர் மகாவாக்கியமான
பிரபல சுருதிப்பிரமாணங்களை குருமுகமாயாராய்ந்துபார்த்து அறி
வதுதான் விசாரணை. இரண்டாவது சந்தோஷமாவது. பூமிமுதல்
நாதம் வரை மூன்று லோகத்திலுமுள்ள இன்பமெல்லாம் சிற்றின்ப
மென்றும் இது நித்தியமல்ல அதிக துன்பமென்றறிந்து, தீவிர
வைராக்கியத்துடன் ஒரு காலத்திலும் துன்பமில்லாமலும் அழி
வற்ற மோக்ஷமான பேரின்பத்தில் பேராசையுடையவனாய் திரிகா
லத்திலும் நாசமில்லாததாயுமுள்ள பரமாத்ம சந்தோஷமாம். சந்
தோஷமென்றறிக. மூன்றாவது, சற்குரு பக்தியானது ஔபாச
னாதி அக்கினி ஹோத்திரம் முதலான தந்திரங்களும் காயத்திரி
முதலான மந்திரங்களும் சந்தியாவந்தனாதி நித்திய கர்மானுஷ்டா
னங்களும் மற்றும் தர்மா தர்மங்களும் விதி நிஷேதாதி குணதோ
ஷங்களும் புண்ணிய பாவங்களும் விட்டு நிஷ்காமியாய் பரிசுத்த
சித்தனாய் பரமஞானியாயும் பரமகுருபக்தனாயுமுள்ள ஒரு பரமா
சாரியரையடுத்து ஆத்மாவில் பொருந்திய சந்தோஷமும் சாந்தியா
தியாதி நற்குணங்களுமாய் மிகுந்தஅன்புடன் தன் உடல் பொரு
ளாவி மூன்றும் அவர் திருவடித்தாமரைமலரில் அர்ப்பணமாக்கி
கபடமில்லாமல் வணங்கி திருத்தெண்டமிட்டு அவரை விட்டுவிடா
மல் பாதுகார்த்துப் பணிவிடைசெய்துவருவதாம் குருபக்தி என்று
மறிக. நான்காவது சாந்தம். இந்திரியங்களையும் மனதிலுள்ள
ராகத்துவேஷாதிகளையுமடக்கி சுத்த சாத்வீகமடைவதாம். இப்ப
டிக்கொத்த மஹாத்துக்களிடம் நமக்குப் பிரியமிருந்தால் அவர்க

னும் நம்மேல் பிரியமாயிருப்பார். அவர்கள் பிரியமாயிருந்தால் இந்த மூன்று லோகத்தையுங்கடந்து பிர்ம்மாநந்தபதத்தையடைந்து பேரின்பமான வீட்டில் சிரஞ்சீவியாயிருக்கலாம். முன்கூறிய சாந்தியாதி குணங்கள் நான்கில் முக்கியமானது சாந்தம். சாந்தகுணமுடையவாளுக்கு எதினாலும் ஒருகாலத்திலும் துக்கங்கிடையாது. சாந்தமாவது. காமசுரபியைப்போல் காண்க, பவ சாகரத்தைத் தாண்டும் உபாயம் சாந்தமாம். சாந்தமானது காமக் குரோதம் லோபம், மோகம் இதுகளையடக்கியதாமென்று சிலபேர்கள் சொல்லுவார்கள். முக்குணத்திலடக்கமாம் சாந்தமென்றும் நிராசையடைவது சாந்தமென்றும் பூமிமுதல் நாதபடியுள்ள சமஸ்தப்பிரபஞ்ச நாமரூபங்களை மறந்து அவ்வியக்தமான பரமாத்மாவிலேயிக்கியமாயிருப்பதுதான் சாந்தமென்றும், இந்திரியங்களை எல்லாமடக்கில் அகங்காரமான சித்தம் ஞானமாயிருக்கும். அக்கினியில், ஆகுதிசெய்வதாம் சாந்தமென்றும் நிஷ்காமமாய் நல்ல சத்கர்மங்களை ஈஸ்வரார்ப்பணஞ்செய்வதாம் சாந்தமென்றும், சில மஹாத்துக்களுடைய அபிப்பிராயம். இந்தப்படி பல பெரியோர்கள் சொன்னதெல்லாம் உண்மையே. ஆனாலும் இதுகளுடைய தாத்பர்யம் சித்தம் நிர்மல பரிசுத்தமானால் அதுவே சாந்தம். அதுவே வேதாந்த சித்தாந்தமுமாம். (மனம்) ஓ சுவாமி. வேதத்தை நன்றுயறிந்தவர்களுடைய அபிப்பிராயமாவது இன்னதென தெளிவாயுரைத்தருள்செய்யவேண்டுமென்று கேட்க. அறிவு கூறியது.

ஓ மனமே கேள்! வேதமானது சப்தப்ரமாணமாம். அதுவும் பரமாத்மாதான். ஆனாலும் சப்தமானதற்குக் காரணம் இந்திரியம். இந்திரியங்களுக்குக் காரணம் மனம். மனதுக்குக்காரணம் ஆத்மா. ஆத்மாவானது கடல்போல்வும், மனமானது அலைபோலவும், சப்தமானது அந்த அலையின் ஒலிபோல்வும், ஆத்மாவும் மனதும் சப்தப்பிரமாணங்களும் ஏகமென்றறிவது அனுபவப்பிரமாணமாம். (மனம்) ஓ சுவாமி. அநுபவப்பிரமாணமாவதின் தாத்பர்யமென்னவென்று கேட்க. அறிவு கூறியது. அநுபவப்பிரமாணமாவது உண்மைக்ஞானவிளக்கமாம். உண்மைக்ஞான விளக்

மாவது தன்னைத்தான் அறிவதாம். தான் யாரென்றால் எல்லா வற்றையும் கண்டறியும் வஸ்துவாம். அதையறிவதும் அதுதான். ஆனாலுமது விக்ஞானங்கொண்டறியவேண்டும். விக்ஞானமாவது என்னவெனில் சர்வ தத்துவங்களுக்கும் அந்தர்யாமியாயும், சர்வ பரிபூரண நிர்மலாத்மாவாயும், அபறிச்சேத்தியனாயும், ஏகமாயும் அரூபமாயும், பரமாயும், பராபரபரமானந்த பரிபூரணமாயும். புத்தி முதலான இந்திரியங்களினாலறியக்கூடாததாயும் உள்ளதாம் ஆத்மா. இந்தப்படியுள்ள பரமாத்மாவினிடம் அன்புவைத்து மனம் பரிசுத்த மாக்கி ஜீவாத்மாவினை ஐக்கியம் செய்வதுதான் மூலவித்தியாவென் றறிக. அதாவது ஜீவாத்மா பரமாத்மாவி லைக்கியமடைந்தால் ஜீவன் வேறே கிடையாது. ஆனாலும் ஜீவன் வேறு பரம் வேறு இல்லை. பரமாத்மாவே ஜீவாத்மா. ஜீவாத்மாவே பரமாத்மா. அதாவது, தத்பதார்த்தமாயும், துவம்பதார்த்தமாயும் அசிபதார்த் தமாயுமுள்ள மஹாவாக்கியத்தின் பொருள். அன்புற்று குருவருள் பெற்ற மஹான்களுக்கு விளங்குமல்லாமல் அஞ்ஞானிகளுக்கு விளங்காது. அதாவது சப்தப்பிரமாணங்களினாலும் வாக்கு மனக் காயங்களினாலும் அறியக்கூடியதல்ல. அது மாயைக்கு அதீதமாம் பூரணப்பொருளென்றறிக. அந்தப்பூரணக்ஞான குருவருளாலறிந் தால் மாயை அணுவளவுங்கிடையாது. அதாவது பூரண ஆத்மா வுக்குள்ளே அணுவளவானாலும் மாயை இருக்குமென்று சந்தேக முடையவர்களுக்கு அவ்வளவும் பூரணக்ஞானம் குறைவாயிருக்கு மென்பதுநிச்சயம். ஆதலால் எல்லாம் பிரம்மமயமாமென்றெண்ணு பவர்க்கு மாயை அணுவளவுங்கிடையாது. எல்லாம் பிரம்மமய மென்றறிந்தவர்கள் பரமானந்த பாற்கடலில் தோற்றமும் ஒடுக்கமு மாய் தோன்றுகிற மனமான அலையும் ஒலியான இந்திரியங்களும் ஏகமாமென்பதுபோல்சராசரப்பிரபஞ்சமும் பரமாத்மாவும் சரீராதி வஸ்துக்களுமெல்லாம் பரப்பிரம்மமயமாய் பார்ப்பவருக்கு மாயை யானது சுத்தப்பொய். மாய்கை உள்ளதாகத்தோற்றுவது மனச் சஞ்சலமாம். மனச்சஞ்சலமற்றால் மாயையேது. மாயையில்லா விட்டால் ஜடமேது. ஜகத்தேது. ஜன்ம மரணாதி துன்பமேது.

பெந்த மோக்ஷமாவதேது. மாயையில்லாவிட்டால் பிரபஞ்சம் அணுவளவுந் தோற்றாது. எதுபோலென்றால், மலடி வயற்றில் பிறந்த மகனுக்கு அநேக நாம ரூபாதி குணதோஷங்களை விதிக்கப் படுவதுபோல் மாயாமயமான உலகம் நானாவிதமாய் அநேக நாம ரூபாதிகுணதோஷங்களைச் சொல்லுகிறதுகள் தாம் சப்தப்பிர மாணமென்றும் அது மித்தையென்றும் இந்த மித்தையாரூபத்தை மறந்ததே உண்மைக்ஞானமென்றுமறிக. (மனம்) ஓ ஆண்டவனே மாயையாவது யாதென்று கேட்க அறிவு கூறியது.

ஓ மனமே கேள்! மாயையாவது களங்கம், களங்கமாவது பொய், பொய்யானவஸ்து பின்னொருவஸ்துவைப் பெற்றதாகச் சொன்னால் அதை நம்பலாமா, ஏனென்றால் பொய் ஸ்திரி பெறுமா, பொய்ஸ்திரிபெற்றால் அந்த வஸ்துவும் பொய்யாமென் றறியலாம். இந்தப் பரமரகசியத்தை யாரறிவார்களோ அவர்கள் தான் எதார்த்தக்ஞானிகளென்றறியலாம். ஆனாலும் அற்பபுத்திக ளுக்கு விபரீதமாய்த் தோற்றும். அதானது எங்கும் பரிபூரணமா யும் நிர்மலமாயுமுள்ள ஆகாசத்தில் சூரியபகவான் சஞ்சரிப்பதால் பூமியிலுள்ள ஜந்துக்களுக்கு இரவும் பகலுமாய்த் தோற்றுவது போல ஜீவன் சிதாகாச குகையிலிருந்தும் மனசங்கற்பமான இரவும் பகலும்இருளும் வெளியுமாயடைந்து பொய்யூருக்கு அரசாக்ஷியாய் பேராசையுடைய மந்திரியோடுகூடி அசட்டுவேடிக்கையாய் அகங் காரமென்கிற குதிரைமேலேறி அஞ்ஞானமென்கிற கொடிய காட் டுக்குப்போய் வேட்டையாடும்வேளையில் மோகமென்கிற பசி தாக மடைந்து அசுத்தவாசனையாம் இச்சையென்கிற ஈன சம்சாரத்தை யடைந்து மதிகெட்டு பிரசண்டவாயுவினாலுண்டான சுழற்காற்றி லகப்பட்டதுரும்புபோல் சுற்றிச்சுற்றி சுழல்வதுபோல மாயாசூத்தி ரமான காலசக்கரத்தில் சுற்றிச் சுற்றி சுழலும் ஜீவர்களுக்கெல்லாம் அற்ப புத்திகளாய் அநேக பேதமாயும் நானாவிகாரமாயும் தோற்று வதெல்லாம் முன்கூறியமூலப்பிரகிருதியின் விகுர்தியான முக்குண காரியமாம். அந்த முக்குணகாரியமான இந்த ஸ்தூலப்பிரபஞ்ச

த்தில் நாலுவகை யோனியான அண்டஜம், சுவேதஜம், சராயுஜம், உற்பிஜம், இந்தப்படி நாலுவகை யோனியாய் நானுவிதமாய்ப் பிறந்துஅநேகபேதமாயும் கிரேதத், திரேத, துவாபர, கலி நான்கு யுகமாயுந் தோற்றுவது எப்படியென்றால். ஒரு சிலந்திப்பூச்சியானது தன்னுள்ளிருந்த நூல்களைக்கொண்டு விசாலமாயொரு வலையைக் கட்டி அந்த வலைக்குள்ளிருந்தும் விளையாடுவதுபோல நிராகாரமான பிரணவ ஸ்வரூபத்திருந்தும் உண்டாக்கப்பட்ட அனுதியான ஜீவர்களுடைய க்ஷேமத்தின் பொருட்டு மூலப் பிரகிருதியின்மாயாகுண சூத்திரத்தினல் உலகமான வலையைக்கட்டி நாதப் பிரம்மத்திலிருந்தும் தோற்றப்பட்ட சப்த. பரிச, ரூப. ரசகந்தங்களான இந்திரியங்களினல் பூர்வவினைக்குத்தகுந்தபடி ஜீவர்களெல்லாம் போகங்களை அநுபவித்து விளையாடுவதும் வாராத போகத்தில் பேராசை கொள்வதும். சுகதுக்கங்களை யனுபவிப்பதும். சுபாவீகமாய்த் தோற்றுவது மூலப்பிரகிருதியின் மாயா குணங்களால் தோற்றுவதாம் இந்தப் பிரபஞ்சம். அதாவது இந்திர ஜாலம்போலேயும் நாடகம் போலேயுமா மென்றறிக. (அங்ஙனம் எப்படி யெனில்) மூன்று குணபேதமாயும் நாலுயுகமாய் அதிலுமிது கலியுகமாமிது. தாமச குணமாகையால் இந்தக் கலியுகத்தில் அதிக ஜனங்கள் தாமசகுண மதிகமாய் அகாதமாயும் கெம்பீரமாயும் அதி பயங்கரமாயுமுள்ள சம்சார சாகரத்தில் வீழ்ந்து ஆசையான வலையில் சிக்கி கொலை, களவு கள், காமம், குரு நிந்தனை முதலான (பஞ்ச) பாதகர்களாய் முடிவில் எமலோகம் போய் நரகமான வீடு சேர்வார்கள். அதாவது தோல், ரத்தம், மாமிசம், நரம்பு, எலும்பு, கொழுப்பு, சுக்கிலம், மலம், மூத்திரம், ஈளை, சோழை முதலான துர்க்கந்தத்தத்தோடு கூடியும், (ஆயுசு) மின்னலுக்குச் சமானமாயும், நிழலுக்குச் சமானமாயும், ஜலசந்திரனுக்குச்சமானமாயும், நீர்க்குமிழிக்குச் சமானமாயும், நிஸ்தாரமாயுள்ள சரீரத்தை நானெனதென்கிற அபிமானியாய் மாயாரூபமாயும் அசுசியாயும் அநித்தியமாயும் கொடிய காலகூட விஷத்திற்குச் சமானமாயுமுள்ள ஸ்திரீ போகாதி வஸ்துக்களில் மிகப் பிரீதியாயுள்ள ஆசையை வைத்து அந்தவிடயத்தையே

கண் கண்ட சுகமென்றும் பிரத்தியக்ஷமான பலமாமென்றும் அமிர்தத்தைப் போலவும் மிகவும் மேலாக எண்ணி, அமிர்தத்தைப் போலுள்ள ஆத்ம சுகமானது காலகூட விஷத்தைப்போலவும் பூமியிற் பொருள் புதைத்து வைப்பதை புருஷார்த்தமென்றும் இந்தப்படி விஷய ஆசையினால் அடையும் பயனுவது மோசமென்றும், நிராசையாலடையும் சுகம் நேசமாமென்றும், அறியாத தாபத்திரையாதி துக்கங்களும் நரகத்திற்கேதுவான ராகத் துவேஷாதி சம்சாரம், குழந்தை குடி பொருள் முதலான வஸ்துக்கள் மென்மேலும் விர்த்தியாய் க்ஷேமமடையும்பொருட்டு காமியார்த்தமாய் ஆடு மாடு முதலான பசுப் பிராணிகளை வதை செய்து கடவுளை உபாசிக்கும் ஜீவகாருண்யமுடைய புண்ணியவான்கள் அளவிறந்தகோடி. ஆகையால் இவர்களை எம்மதிமான்களும் மனுஷியராக எண்ணுவார்களா? எண்ணார்கள். எண்ணவுமாகாது. இவரும் அந்தப் பசுப்பிராணிகளுக்குசமானமாமென்பதற்குச் சந்தேகம்வேண்டாம். ஏனென்றால் காட்டிலிருக்கும்பசுப்பிராணிகளுக்கு ஆகாரம்எப்படியென்றால் பலம் குறையும் பிராணிகளைப் பலமுடைய பிராணிகள் சாப்பிட்டுத் திருப்தியடைவதுபோல ஆசையுடைய மாந்தர்களும் விருதாவாய்ப் பசுப் பிராணிகளை யறுத்து துஷ்ட தேவதைகளை உபாசிப்பார்கள். இதனால் க்ஷேமமாயும் சிரஞ்சீவியாயிருக்கலாமென்று எண்ணுவார்கள். அந்த எண்ணமாவது விபரீதமாமென்றும் இதின் பயனுவது ரௌரவாதி நரகமாமென்றும் தெரியவில்லை. கொலை மறுத்தலே ஜீவகாருண்யமென்றும் வேதமாதா கூறியிருக்கிறது. அதாவது சர்வ சராசரத்திற்கும் கடவுள் ஒருவரே. அந்தரியாமியாயுமிருப்பதாதலால் அந்த சராசரத்தையும் குருவாயும் பரமாத்மாவாயும் பார்த்து உபாசிக்கும் மகான்கள் ஒரு துரும்பையாவது மறுப்பார்களா. பசுவைக் கொன்றுதின்று அதின்தோலைச் செருப்புதானஞ் செய்தால் புண்ணியமாமென்பதுபோல் பலஜீவர்களையும் கொலைசெய்தால் அதினால் நாம் க்ஷேமமடையலாமென்பது அற்மோகமல்லவா. ஒரு பிராணியையும் வதை செய்யாமலிருப்பதே பரமதர்மமென்றும் கடவுள் திருவாய்மலர்ந்தருளிய பிரபலச்சுருதி

பிரமாணங்களிலும் மகத்துக்களாலும் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இந்த உண்மையை நிஷ்காமிகளறிவார்கள். காமிகளாயுள்ள அஞ்ஞானிகள் இதின்உண்மையறியமாட்டார்கள். கர்மநிவர்த்திதான்மோக்ஷம். ஆனாலும் நிஷ்காமமாய் சற்கர்மங்களை ஈசுரார்ப்பணமாக முடிக்கவேண்டும். இச்சைகூடாமல் செய்வது மெத்தவும் சுகர்மமாம். ஒருபிராணியைக்கொன்றால் அதற்குத் தண்டனையுண்டு. அதற்கு மாண்டவியரிஷியினுடைய கதையே நிரூபிக்கக்கூடியது. பரஹிம்சைக்குக்காரணம் பேராசை. பேராசையானது துராசை. துராசையினால்கோபமுண்டாம். கோபத்தினாலும் ஆசையினாலும்கொலை களவு முதலான பஞ்சபாதகத்தைச் செய்வார்கள். கொலையின் பயனாவது கொடும்பாபமென்றறிக. இதற்கு கொடிய நரகங்களும் ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. பாபமிருந்தமட்டும் சரீரபாவனையிருக்கும். சரீரபாவனையிருந்தமட்டும் ஜீவன் பெந்தனாய்த்தோற்றும். சரீரபாவனைவிட்டு ஆத்மபாவனைக்கொண்டுகர்மபெந்தம்விட்டால் ஜீவன் முக்தனென்றும் சுருதிகளும் பெரியவர்களும் முறையிடுவது சத்தியம். அதைத்தவிர உலகமெல்லாம் மனோபாவனையாம். அது மாயை. மாயாபாவனையானது யாதென்றால் அது பரமாத்மாவுக்குள்ளிருந்தும் மாயையால் தோற்றமுமொடுக்கமுமாம். அதாவது ஜாக்கிரமும் சுழுத்தியும்போலவும் இரவும் பகலும்போலவும் மனசங்கற்பமானது கண்ணால் கண்டதும் காதினால் கேட்டதும் மனதினால் நினைத்ததும் நாமரூபாதி சமஸ்தமும் மனசங்கற்பமாம். இந்த மனசங்கற்பமானது ஜாக்கிர சொர்ப்பன சுழுத்தி என்கிற மூன்றவஸ்தையோடு கூடி முக்குணசகிதமாய் மனமிருந்தமட்டுமிருக்கும். மூன்றவஸ்தையும் முக்குணங்களும்விட்டால் மனசங்கற்பமறும். மனசங்கற்பமற்றால் அது நிற்குண நிர்ம்மலமாமென்றறிக. ஆதலால் மனம் பரிசுத்தமாய் ஏகாந்தஸ்தானமடைவதாம் உண்மைஞானமென்றும் பிரம்மானந்தவிளக்கமென்றும் பெரியவர்கள் சம்மதம். ஆனாலும் மனமிருந்தமட்டும் நானென்றும் நீ என்றும் அவனிவனென்றும் அநேக பேதமாய்த் தோற்றும். மனமடங்கிவிட்டால் நான் நீ இரண்டில்லை. நான் நீ இரண்டுமில்லாவிட்டால்

துவிதமேது? துவிதமில்லாவிட்டால் ஜடமேது? ஜாக்ரேது? பந்தமேது? மோக்ஷமேது? எல்லாம் கனவுகண்டுணர்ந்ததுபோலமனமடங்கிவிட்டால் ஒன்றுமே தோற்றாது. தோற்றமும் ஒடுக்கமும் மனசங்கற்பமான கங்குல்பகலாம். மனசங்கற்பமற்றால் கங்குல் பகலும், கங்குல் பகலற்றால் ஸ்வயம்பிரகாசமாய் பூரணானந்தமாய் விளங்கும். ஆனாலும் முன்கூறிய நான் நீ என்கிற இருபாவனைவிட்டு விடுமுபாயமெப்படி யென்றால் உடல் பொருளாவி மூன்றும் குருவிடத்தில் தத்தம் செய்தால் எல்லாம் நீ. எல்லாம் நீயானால் நானேது? முக்காலத்திலுங்கண்டதெல்லாம் கனவாமென்றால் நானேது? நீயேது? நானும் நீயுமில்லாவிட்டால் எல்லாம் பிரம்மமயமாமென்றறிக. அதாவது மண்ணானகுடத்தை உடைத்துத்தூளாக்கிவிட்டால் அது மண்ணாமென்பதுபோல மனம் பரிசுத்தமாய் அகங்காரத்தை உடைத்துத்தூளாக்கிவிட்டால் அதுபரமாத்மாவாம் என்றறிக. ஆகாசத்துக்குள்ளே வாயுவாதி நாலுபூதங்களும் கலந்திருந்தாலும் அவைகளால் ஆகாசத்துக்குப்பந்தமில்லாததுபோல ஆத்மாவிலிருந்து தோற்றப்பட்ட சமஸ்தபிரபஞ்சமும் ஆத்மாவிடத்தில் யாதொரு பற்றுதலுங்கிடையாது. ஆனாலும் தீயும்புகையும்போல ஆத்மாவினுடைய அம்சமாம் சமஸ்தபிரபஞ்சமுமென்றறிக. தீயில்லாவிட்டால் புகையேது? புகையிருந்தால் தீயிருக்குமென்பது நிச்சயந்தான். அதுபோல ஆத்மா இல்லாவிட்டால் பிரபஞ்சமேது? பிரபஞ்சம் பிரத்தியக்ஷமாய்பார்த்தால் அதற்குக்காரணம் ஆத்மாவாமென்பது நிச்சயமாம். காரணமில்லாமற்போனால் ஒருகாரியமும் கிடையாது. காரணமான மண்ணில்லாவிட்டால் காரியமானகுடமேது? அதுபோல் காரணமான பரமாத்மாவும்காரியமான பிரபஞ்சமும் வேறல்ல. ஏகமாமென்றறிந்தால் ஆத்மாவைத்தவிற அணுவளவும் வேறேயில்லையென்பது நிச்சயமாம். ஆதலால் மாயையானதும் பரமாத்மா. மனமானதும் பரமாத்மா. ஜகத்தானதும்பரமாத்மா. ஜடமானதும் பரமாத்மா. எள்ளுக்குளெண்ணெய் போலும் எங்கும் பிரகாசமாய்ப் பரிபூரணமாம் பரமாத்மா. வெண்ணெயும் நெய்யும்போல் ஏகமாம் பரமாத்மா. அதாவது அஞ்ஞானமென்

கிற நானென்னுமகங்கார இருளைப் பிரக்ஞானங்கொண்டு நீக்கி விஞ்ஞானமென்கிற தீபத்தினுல் பார்த்தால் எங்கும் பிரகாசமாய் எல்லாம் பிர்மமயமாக விளங்குமென்பதற்குச் சந்தேகம்வேண்டாம். அகங்காரகருவிகளற்றுப் பரிபூரணுனந்தத் தெளிவடைந்தால் சகல சந்தேகங்களும் நசிக்கும். எல்லாம் தானுய் தனக்கன்னியமில்லாமல் பரிபூரணமாம் பரமாத்மா. அதானது தத்துவார்த்த சமானமாயும் சர்வ தத்துவாந்தரியாமியாயும் அபரிச்சேத்தியனுயும் ஆகாசம்போல் பரிபூரணமாயும் ஸ்வயம்பிரகாசமாயும் விளங்குவதாம் பரமானந்தவஸ்துவென்றறிக. இப்படிப்பட்ட பரமானந்த பரிபூரண ஸ்வரூபானந்த நிஷ்டையடையும்பொருட்டு சுலபமான மார்க்கம் யாதென்றுகேட்க அறிவுகூறியது.

ஓ மனமே கேள்! அகங்காரமென்கிறகட்டையை அரகராவென்றும் ஈசுரார்ப்பணமாக்கிக் குருவின் திருவடியான பரமானந்த பதம்பிடித்து அறிவான பூமலர்க்கொண்டு பூசைசெய்து அவ்யக்தமான பரப்ரமத்தில் அர்ப்பணமாக்கி நிராசையான நிர்மலபாத்தீர்த்தம் சிரசால் வணங்கிச் சாந்தமான பலமதுர பதார்த்தங்களாம் உபசாரங்களைக்கொண்டு சிரத்தாபக்தி விசுவாசங்கொண்டு நிஷ்காமமாய் அன்புடன் பூசைசெய்து உடல் பொருள் ஆவி மூன்றும் தூபதீபங்காட்டிப் பேரின்பத்துடன் குருவுக்கு மூன்றுபிரதக்ஷணம்வந்து திருவடிக்கு தீர்க்கதண்டமிட்டு ஆண்டவனடிமையென்றும் ஐயனை வணங்கி நின்று அன்புடனருட்பிரசாதம் இருகையால் வாங்கி அமிர்தமாயநுபவித்து ஆனந்தபாஷ்பம் பொழியத்துதிசெய்து பின்னும் அடிக்கடி தீர்க்க தண்டமிட்டுத் திருவடிகளை சிரசால் வணங்கிச் சிந்தையெல்லாம்விட்டு ஆத்மயோகமென்றும் நிர்விகற்பசமாதியாய் ஞானுனந்தமுடிவிலே பிர்ம்மானந்தமாய் மௌனசமாதியிலிருப்பதாம் எதார்த்த ஞானமென்றறிக. இவை நூதன விவேகிகளுக்குள் நுழையா. ஏனென்றல் அகங்காரமடியோடு நாசமடையும்பொருட்டு மார்க்கம் பாராமலும் தீவிரவைராக்கியம் குருபக்தி இவைகளில்லாமலும் அகங்கார அபிமானியாய் தன்னறிவு முன்னிட்டுக் குரு

வினை பின்னிட்டு குதர்க்கியாய் அநேகமான ஞானநூல்களைப்பார்த்தும் சம்சாரக்கடலின் நடுவிலே கிடந்து இருகரையுங் காணமல் அலைவது கோடி பிர்ம்மகற்பமானாலும் கரைகாணாது. அறிவானது சிற்சக்தியின் பிரகாசமாம். சிற்சக்தியானது பரமாத்மாவின் பிரகாசமாம். அதாவது ஞானசிற்சக்தியாமென்றறிக. ஆதலால் ஒரு சற்குருவை நம்பி பின்னாலே போனால் அந்த ஞானசிற்சக்தியால் உணர்வதாம் எதார்த்தஞானம். அந்த ஞானசிற்சக்தியின் ஸ்வரூபமாவது யாதென்றால், அது பிர்ம்மானந்த ஸ்வரூபமாம். பிர்ம்மானந்தசக்திக்குப்பதியானதும்பரமாத்மா. குருவானதும்பரமாத்மா. ஆதலால் சராசரஜீவர்களுக்கும் குருவானதும் பதியானதும் அந்த ஞானசிற்சக்தியாமென்றறிக. அதானது ஆத்மாவோடு இரண்டாக் கலந்து அபேதமாய் ஆகாசம்போல் எங்கும் பரிபூரணமான இந்த ஞானசிற்சக்திக்குள்ளே பஞ்சபூதங்களும் அநேககோடி பிர்ம்மாண்டங்களும் அநேகவிதமான ஜீவர்களும் தேவாதி தேவர்களும் மனிதர்களும் மகத்துக்களும் சராசரபூதகோடிகளெல்லாம் வித்துக்குள்ளே மரம்போலவும் மரத்துக்குள் வித்துபோலவும்ஸ்தூலமாயும் சூக்ஷமமாயும் காரணமாயுமடங்கியிருக்கிறார்கள். இவைகளில் மகத்துக்களானது அந்த ஞானசிற்சக்தியின் அம்சமான திருவவதாரமென்றறிக. ஆதலால் சுகஜீவியாய் இருக்கும்பொருட்டு அறிவானது ஒரு குருவின் திருவடிக்குப் பின்னிட்டு நடப்பதானால் அறிவு விளங்கி பிர்மானந்தசக்தியிலடங்கியிருக்கும். அறிவானது ஞானசிற்சக்தியிலடங்கிவிட்டால் அகங்காராதிதத்துவங்களெல்லாம் அடியோடு நசிக்கும். அகங்காராதி தத்துவங்கள் நாசமடைந்தால் அறிவு விளங்கி நிர்மலமாய்ப் பிர்ம்மானந்த விளக்கமாமென்றறிக. ஆதலால் அறிவை மறந்த மறப்பே மனமாமென்றும், அந்த மனமே திருடனுமென்றும், குருடனுமென்றும், கோரமூடமாமென்றும், கொடும்பாபியாமென்றும், தானே தனக்குச்சத்துருவாமென்றும், எமனுமென்றும், குருத்துரோகியாமென்றும், அவர்கட்கு நரகமாம் வீடென்றுமறிக. அறிவையறிந்த அறிவே பரமாத்மாவும் பந்துவாயுமிருக்கும். அதாவது நித்தியமாயும் சத்திய

மாயுமுள்ள அதாவது வேதாந்த சித்தாந்த சமரச சச்சிதானந்த ஸ்வயஞ்சோதியாய் பரிபூரணானந்தமாய் விளங்குவதாம் அறிவு விளக்கமென்றும் பெரியவாள் சம்மதம். இப்படிப்பட்ட ஞானிகளின் இலக்ஷணமென்னவென்று மனங்கேட்க அறிவு கூறியது.

ஓமனமே கேள்! உலகத்தின்கண் ஞானிகள் அநேக விதமிருந்தாலும் அவர்கள் இரண்டு விதமாம். அதாவது அகக்ஞானிகளென்றும். புறக்ஞானிகளென்றுமறிக. இவர்களில் புறக்ஞானமாவது யாதென்றால்? அநேக ஞானநூல்களைக்கற்றுணர்ந்தும்? எல்லாம்விட்டு தீவிர வைராக்கியத்துடன் சந்நியாசியாய் ஞான வீட்டை யடைந்தாலும். அதற்குள்ளே நுழையவிடாமல் தடுக்கும் பொருட்டு மூன்று விடமுட்டாள் காவலிருக்கிறார்கள். இவர்கள் மகாபலமுடையவர்களும் அறிவு கெட்ட மூடர்களுமாதலால் இவர்கள் ஞானவாசலைத்தடுக்கிறார்கள். இவருடைய இணக்கமும் நல்லதல்ல. பிணக்கமும் நல்லதல்ல அப்படி (இவரே) இணங்கினாலும் பிணங்கினாலும் இவர் பேரின்பமான ஞான வீட்டுக்குள்ளே விடமாட்டார்என்பது நிச்சயம். இப்படி பேரின்பமான ஞான வாசலைத்தடுக்கும் மகாபலமுடைய துஷ்ட முட்டாள் மூவரும் யார் என்று மனங்கேட்க அறிவுகூறியது.

ஓமனமே கேள்! மனமானது ஒருமைப்படுத்தி ஏகாந்த சித்தமாக்கி சகசானந்த சதா நிஷ்டையையடைந்து சொரூப சாக்ஷாத்காரமாகும் பொருட்டு உள்முகமாய் விளங்காமல் அதற்கு விரோதமாய் ஞானவாசலைத்தடுக்கும் முன்கூறிய விடமூடர்கள் மூவரும் யாரென்றால். அதம்பாவனை. சம்சயபாவனை, விபரீதபாவனை அதாவது அஞ்ஞானம் விபரீதம் சந்தேகம் இவைகள் மூன்றுமாம் எதார்த்த ஞானத்துக்கு விரோதிகளாமென்றறிக. இவைகளில் சந்தேகமென்பது யாதென்றால். நானென்றும் குருவென்றும் பரமாத்மாவென்றும் உலகமென்றும் இவைகள் நான்கும் ஏகமென்றறியாமல், நான் வேறே குருவேறே பரமாத்மா வேறெ உலகம் வேறே என்று

எண்ணி மனக்கவலையடைந்து அநேகவித சந்தேகத்திற்கிடமாய் குரு சுருதி யுக்தி அனுபவமில்லாமல் கெட்டலைந்து ஆசாரியார் வாக்கியப்பிரமாணங்களெல்லாம் மெய்யா பொய்யா. பூரணக் ஞானம் குருவுக்கிருக்குமா. குருவும் நம்மைப்போல ஒருமனுஷன் தானே. எல்லாவற்றிலும்சிறந்தது கடவுள்யென இந்தப்படி நினைப்பதெல்லாம் சந்தேகமென்றறிக. இரண்டாவது விபரீதம். அதாவது. மோக்ஷம் பொய்யாமென்றும் போகம்மெய்யாமென்றும் மந்தபுத்திகளாய் மோக்ஷம் மெய்யானாலும் ஒருஜன்மத்தில் அடையத் தகுந்ததல்லவென்றும் அநேகஜன்மம் வேண்டியிருக்குமென்றும் ஆதலாலிந்தஜன்மம்கிடையாதுஎன்றும் தேகமேநித்தியம்போகமே சத்தியமென்றெண்ணுவது விபரீதமாம். மூன்றாவது அஞ்ஞானம். அதாவது நான்அனேகஞானநூல்களைப் பார்த்திருக்கிறேன். எனக்கதினுடைய அனுபவதாத்பர்யம்நன்றாய்த்தெரியும், ஆனாலும் நான் சம்சாரி. இவள் என்னுடைய சம்சாரம், இவைகளுக்கெல்லாம் கர்த்தா நான்தான். நான் மரணமடைந்தால் இவர்களுக்கு யாரும் துணையில்லை, ஆனாலும் வீண்காலம் போக்காமல் மரணகாலம்வரையில் நல்லபோகங்களை அநுபவித்து ஆனந்தமாயிருக்க வேண்டும். செத்துப்போனபின் சுகதுக்கமேது? அதெல்லாம் சுத்தப்பொய். இந்தப்படியெல்லாம் நினைப்பது அஞ்ஞானமாமென்றும் புரக்ஞானமாமென்றுமறிக. இந்தப்படி சந்தேகம் விபரீதம் அஞ்ஞானமாகிய இம்மூன்று முழுமூடர்களுங்கூடி மனக்கவலையடைந்ததாதலால் ஞானக்கினியில்லாமல் கெட்டு ஏகாந்தஸ்தானமான நிஜஸ்வரூப சாக்ஷாத்காரமடைவதற்கு மார்க்கமில்லை. இவர்கள்தான் புரக்ஞானிகளென்றுமறிக. இனி முன்கூறிய அகக்ஞானிகளாரென்றால் நெருப்புபிடித்த கட்டையின் விபூதிக்குள் நெருப்பு பூத்திருந்ததுபோல திரிகுணமான உலகவிபூதிக்குள் சூக்ஷமமாய் மறைந்திருந்த ஆத்மாவைப்பார்க்கும் பொருட்டு அந்தத்திரிகுணமயமான உலகவிபூதியை ஊதிப்பார்த்தால் ஆத்மாவானது சுயம்பிரகாசமாய் விளங்கும். ஆதலால் திரிகுணமயமான அகங்காரத்தையடக்கி நானும்நீயும் அஷ்டதிசை பதினான்குலகமும் அதற்குள் சராசர

ஜீவர்களும் மற்றும் மேலான தேவாதிதேவர்களும் மனிதர்களும் குரு தெய்வம் பரமாத்மா இவைக ளேகமாமென்றும், இதுநாமல்ல கடவுளின் திரிகுணமயமான விபூதிஸ்வரூபமாமென்றும் அதுவே நாமாகுமென்றும் அந்தநாமென்கிறஅகங்காரவிபூதியைஊதிப்பார்த் தால் அதுநாமல்ல நாம்பரமாத்மாவாமென்றும் அறிவதாம் பரோ க்ஷக்ஞானமென்றறிக. அந்தபரோக்ஷக்ஞானமாவது உண்மைநிலை யைக்கண்டதாம் காட்டுவதுமாம். இந்தப்படி அகங்காரத்தைவிட்டு நிஜஸ்வரூபமான பரோக்ஷமடைந்தால் அதுவேஅகக்ஞானமாமென் றும்அபரோக்ஷக்ஞான அனுபவமாமென்றறிக. இன்னும்முன்கூறிய பரோக்ஷமாவது யாதென்றால். சராசரத்துக்கும் அந்தரியாமியாயும் சர்வபரிபூரணமாயும் எகமாயுங் குருவாயுங்கண்டுபாசிப்பதுதான் பரோக்ஷமென்றறிக. இன்னும் அபரோக்ஷமாவது யாதென்றால் ஜாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுப்தி இம்மூன்று அவஸ்தையோடு கூடிய சாத்வீகம், ராஜசம், தாமசம் இம்மூன்றுகுணத்திற்கும் அதீ தமாயும் அகண்டபரிபூரண சச்சிதானந்த ஸ்வரூபமாயும் விளங்குவ தாம் அபரோக்ஷமென்றறிக. இந்தப்படி பரோக்ஷ அபரோக்ஷமிர ண்டையும் அறிந்த நீயாரென்று உனக்குள் அன்புற்றுப்பார்த்தால் உன்னுடைய சந்தேகமெல்லாந்தானே நசிக்கும். அஞ்ஞானவிபரீத ங்களுந் தீரும். இதற்குச் சந்தேகம்வேண்டாம். இன்னுங்கேள் மனமே, சந்தேகநிவர்த்தியாவது இவ்வுலகமெல்லாம் பொருளாயிரு ந்தாலும் பிதாசம்பாதித்த பொருளுக்கும் புத்திரன் அவகாசியா மென்பதுபோல இவ்வுலகத்தில் சாஸ்திரங்கள் அளவிறந்தகோடி இருந்தாலும் தன்குருவின் மகாவர்க்கியப் பிரமாணங்களை நம்பி பூரணவிசுவாசமும் சிரத்தையும் பக்தியுமுடைய சிஷ்யர்களே சகல சந்தேகங்களுந்தீர்ந்து பூரணக்ஞானத்திற்கு அவகாசியாமென்றறிக. ஆதலால் அறிவுக்குமறிவான அறிவை வணங்கு மனமே: மனம். மனத்தையடக்கும் அறிவே யறிவு. அறிவை யடக்கும் பொருளே பொருள். ஆதலால் மனமடங்கிவிட்டால் அறிவுமடங்கும். அறி வடங்கிவிட்டாலதுவே பரோக்ஷ அபரோக்ஷ அத்துவிதமாமென்று மறிக. மனமானது மாயை. அது அணுவுக்கணுவாயுமிருந்து அக

ண்ட பரிபூரண சச்சிதானந்த சொரூபமான பரமாத்மாவை மறைக்கக்கூடியது. மனமடங்கிவிட்டால் மாயைகிடையாது. மனமானது சர்வப்பிராணிகளுக்கும் ஒன்றுதான். அறிவான ஆத்மாவும் ஒன்றுதான். ஆனாலும் வெகுவிதபேதமாவதுயாதென்றால், அநாதியான வாசனையோடுகூடிய மாயாகுணபேதமாமென்றறிக. அந்த மாயாகுணபேதமூன்றும் கர்மவாசனையுமடங்கிவிட்டால் மனம்பரிசுத்தமாய் அபேதமாய் நிர்மலமாய் விளங்குமென்பதற்குச் சந்தேகம்வேண்டாம். மனம் சரீர அகங்காரத்தோடுகூடி இருந்தமட்டும் அணுமாத்திரமாயும் அஞ்ஞானமாயும் அநேகபேதமாயும் தோற்றுவதுசுபாவீகமாதலால் அகங்காரத்தைஅறிவுகொண்டடக்கி அறிவை ஆத்மாவென்றறிந்தால் அறிவு விளங்கி சந்தேகமெல்லாந் தீரும். சந்தேகநிவர்த்திக்குக்காரணம் முன்கூறிய ஏகாந்தகுருபக்தி ஒன்றுதான் வேறில்லை. அதாவது குருபக்திகொண்டால் சித்தம் பரிசுத்தமாம் சித்தம் பரிசுத்தமானால் உத்தம குருபக்தியடையலாம். உத்தமகுருபக்தனுக்கு குருஉபதேசவாவது அநாதமாயும் அநாமயமாயும் அநாதாரமாயும் நிராதாரமாயும் நிராகாரமாயும் நிரூபமாயும் நிரஞ்சனமாயும் நிஷ்கள. களேபரமாயும், ஸ்ரீசற்குருவாயுமுள்ள பிரணவாக்ஷரமாம். அந்த பிரணவாக்ஷரத்திலிருந்தும் கடலொலி போலும் சிங்காரமான வண்டின்தொனிபோலும் மணிநாதம்போலும் ரீங்காரமென்கிறஒருநாதந்தோன்றும். அந்நாதமானதுஞானசிற்சக்தியாமென்றறிக. அந்த ஞானானந்த சிற்சக்தியின் பூரணப்பிரகாசமானது ஸ்ரீங்காரமென்கிற மகதத்துவமாமென்றறிக. அந்த மகத்தத்துவத்திலிருந்தும் அகங்காரத்தோடுகூடிய யகாரமென்கிறசப்ததன்மாத்திரையும் அந்த சப்ததன்மாத்திரையிலிருந்தும் வகாரமென்கிற பரிசதன்மாத்திரையும் அந்த பரிசதன்மாத்திரையிலிருந்தும் சிகரமென்கிறரூபதன்மாத்திரையும் அந்த ரூபதன்மாத்திரையிலிருந்தும் மகரமென்கிற ரசதன்மாத்திரையும் அந்த ரசதன்மாத்திரையிலிருந்தும் நகரமென்கிற கந்ததன்மாத்திரையும் ஆகிய பஞ்சசக்திகள் பிறந்தன. இந்தப்படி சப்த ஸ்பரிச ரூப ரச கந்தங்களாம் தன்மாத்திரைகளான பஞ்சாக்ஷரமும் முன்கூறின

பிரணவமுதல் மூன்றக்ஷரமும் ஆகஎட்டு அக்ஷரமும் அஷ்ட சக்தியாம். இந்த அஷ்டசக்தியுந்தான் அகங்காரமான ஸ்தூலபிரபஞ்சத்திற்கு முக்கியகாரணமென்றறிக. இவைகளில் ஏழு அக்ஷரமும் பிரணவத்திலடக்குவதாம். அகங்காரத்தினடக்கமென்றும் யோகமுடிவென்றும் நாதமுடிவென்றும் வேதாந்தமென்றும் வேதாந்திகளான பெரியோர்களின் அபிப்பிராயம். ஆனாலும் சொரூபசாக்ஷாத்காரம்டையும் பொருட்டு சகல அவயவங்களோடுகூடிய கடவுளின் சொரூபமாமிந்த ஸ்தூலப்பிரபஞ்சத்தை ஏகமாய்க்கண்டுபாசித்து வணங்கிவருபவர்களுக்கு வேறொரு தெய்வமுங்கிடையாது என்பது நிச்சயமாம். ஆனாலும் இவைகளில் முக்கியமாயும் திரிகாலத்திலும் நாசமில்லாததாயுமுள்ள பரமாத்மாவான பிரணவசொரூபம் ஒன்றுதான், பிரணவசொரூபமடைந்தவர்களுக்கு வேறொருபேச்சுங்கிடையாது. இந்தப்படி எதார்த்தக்ஞானமடையும்பொருட்டு பரமாசாரியருடைய உபதேசமும் குருபக்தி விஸ்வாசமும் வைராக்கிய அப்பியாசமும் அருளுமில்லாமல் போனால் எதார்த்தக்ஞானமான அனுபோகம் அணுவளவானாலும் கனவிலுங்கிடையாது. ஆதலால் ஞானத்துக்கதிகாரிகள் ஏகாந்த பக்தியோகிகளாமென்றறிக. குருபக்தியோகமில்லாமல் சித்தம் பரிசுத்தமடையாது. சித்தம்பரிசுத்தமடையாமற்போனால் யோகாப்பியாசம் செய்யமுடியாது. யோகாப்பியாசமில்லாவிட்டால் ஞானமடையாது. குருபக்தி யோகத்தின்முடிவாம் ஞானமென்பதற்குச் சந்தேகவேண்டாம். அப்பியாச யோகமாவது யாதென்று மனங் கேட்க அறிவுகூறியது.

ஓ மனமே கேள்! அப்பியாசயோகத்திற்கு, முதலாவது இந்திரியங்களை எல்லாமடக்கிச் சித்தம்பரிசுத்தமாக்கிக்கொண்டுஅப்பியாசஞ்செய்யவேண்டும். அதாவது சமமாய் ஓர் ஆசனத்தில் சமகாயனாயிருந்து அமலஇருதயனாய் சுகமாகும்வண்ணம் இரண்டுகைகளும் துடைமேல்வைத்து ஸ்ரீசற்குருவின் திருவடியிரண்டும் சித்தத்தில் ஸ்திரமாய் நிறுத்தி நாசிகாக்கிரத்தில் ஈக்ஷணனாய்ப் பிராணனுடைய சஞ்சாரமார்க்கத்தைப்பார்த்து அந்தபிராணாபானவாயுக்களை

ரேசக பூரக கும்பகமாக்கி மெள்ளமெள்ள அப்பியாசஞ்செய்து பழகி வருவதனல் குருதரிசனமாகும். குருவானது பிரணவஸ்வரூபமாம். அதாவது சாந்தமாயும் சமானமாயும் சாமளமாயும் கோமளமாயும் குணாதீதமாயும்நிஷ்களமாயும் கோடிசூரியப்பிரகாசமாயும் அகண்ட பரிபூரண நித்திய நிர்மல நிர்ச்சலமாயும் சச்சிதானந்த சொரூபமாயும் விளங்குவதாம் பிரணவஸ்வரூபமென்றறிக. இதை ஸ்ரீசற்குருவின் சன்னிதானத்தின்கண் அப்பியசிக்கவேண்டுவதாதலால் சங்க்ஷேபமாகச் சொன்னேம். இதைக்கேட்ட மனம் பரிசுத்தமாய் நித்திய பரிபூரணனந்த சமுத்திரத்தில் மூழ்கி பக்தியாய் அறிவை வணங்கி ஓ ஆண்டவனே! தேவரீரின் திருவருளால் உண்மைநிலை இதுவென்றும் உணர்ந்தேன். எல்லாம் பரிபூரணப் பொருளே நாமென்றறிந்தேன். சந்தேகமெல்லாந்தீர்ந்து தெளிவடைந்தேன். ஆனலும் அடியேனுடைய சந்தேகமாவது, ஆகாசம்போல் எங்கும் பரிபூரண பரமாத்மா ஏகமாமென்றும், அதைத்தவிர அணுவளவும் வேறேயில்லையென்றும் முன்கூறியது உண்மைநிலையானல் அனாதியான வாசனையோடுகூடிய ஜீவர்கள் அநேகவிதபேதமாய் வேருகப் பந்தப்படுவதற்குக்காரணம் யாதென்று மனங்கேட்கஅறிவுகூறியது.

ஓ மனமே கேள்! எங்கும் பரிபூரணமான பரமாத்மாவுக்கு உற்பத்திஸ்திதி நாசம் பந்தமோக்ஷம் விர்த்தி க்ஷயங்களிவைகள்ஒன்றும் முக்காலத்திலுங் கிடையாதென்பதே எதார்த்தக்ஞானிகளுடைய அபிப்பிராயம். ஆனலும் பரமாத்மா வேறே. ஜீவாத்மா வேறே. ஜீவனுக்குப் பெந்தமோக்ஷ சுகதுக்காதிகள் சமஸ்தமும் உண்மையாகத் தோற்றுவது சுபாபம். ஆனலுமது உண்மையல்ல. மாயையினல் தோற்றுவதாமென்றும், அது அப்படித்தோற்றுவதும் அஞ்ஞானிகளுடைய மனதிற்குத் தோற்றுமல்லாமல் எதார்த்தமல்லவென்பதாம் எதார்த்த ஞானிகளுடைய அபிப்பிராயம். அதாவது அநேக ஜலபாத்திரங்களில் ஏகமாயிருக்கிற சூரியபகவானை அநேக ரூபமாய்ப்பார்ப்பதுபோல மாயாப்பிரதிபிம்பிதமாய் சிதாபாசமாகவிருக்கும் ஜீவர்களுக்குப் பெந்தமென்பது சொப்பனம்போலவும் மோக்ஷமென்பதுஉணருவதுபோலவும் என்றறிக.

ஜீவபாவனையாவது, மனதின் அஞ்ஞானம் ஒன்றுதான். மனதினுடைய ஆசாசங்கற்பமாம் பெந்தமென்றறிக. அதாவது மனம் ஆத்ம சங்கற்பத்தைப்பின்னிட்டு அநாத்ம சங்கற்பம்செய்வதாம்பெந்தமென்றும் அந்தஅனாத்மசங்கற்பத்தைவிட்டு ஆத்மசங்கற்பமடைவதாம் மோக்ஷமென்றும், சுருதிப்பிரமாணங்களும் பெரியோர்களும் கூறியிருக்கிறார்கள். ஆனாலும் ஜீவாத்மா வேறு. பரமாத்மா வேறாகத் தோற்றுவது மனதினுடைய அஞ்ஞானமாம். அதாவது பூரண ஆத்மாவிலிருந்தும் ஜீவர்கள் வேறாகத்தோற்றுவது எப்படியென்றால் ஏகமானசூரியபகவானை ஜலமிருக்குமிடமெல்லாம் பார்த்தால் அநேகசூரியபகவானைக்காண்பதுபோல ஏகமாம்ஆத்மாவை மூன்று விதமான மாயாகுணமாயும் அநேகவித பேதமாயுமுள்ள ஜலத்தில் அநேகம் ஆத்மாவைக்கண்டது சரிதான். அதாவது முன்கூறிய முக்குணங்களில் சாத்வீகமான குணம் தெளிவுடைய ஜலம்போல் அந்தத்தெளிவுடைய ஜலத்திற்கண்ட பூரணப்பிரகாசமாம் திருமூர்த்திகளுமென்றறிக. இரண்டாவதுராஜசகுணம், கலக்கமான ஜலம்போல் அந்த கலக்கஜலத்திற்கண்ட பூரணப்பிரகாசமாம் ஜீவர்களென்றறிக. மூன்றாவது தாமசகுணம். அதிக கலக்கமாய்ச் சேறாகயிருந்த ஜலத்திற்கண்ட பூரணப்பிரகாசமாம் சரீராதி வஸ்துக்கள். இதனுடைய உண்மை அன்புற்றுப்பார்த்தால் ஆகாசத்தில் கண்ட சூரியனைத்தவிர ஜலத்தில் சூரியன் கிடையாதென்பது நிச்சயமாம். ஆனாலும் ஜலத்திற்குள்கண்ட சூரியனைப்பார்த்தால் ஆகாசத்தில் கண்ட சூரியனைப்பார்த்து ஏகமாமென்றறிவதுபோல் மனதிற்குள்ளே யிருந்த ஆத்மாவைப்பார்த்தால் அது பரிபூரணமாமென்றறியலாம் சந்தேகம்வேண்டாம். ஜலமில்லாத பாழான பூமியில் சூரியனுடைய பிரதிபிம்பம் கிடையாததுபோல் திரிகுணமயமான மனக்கலக்கமற்று நிர்மலமானால் ஜீவனேது? ஜடமேது? ஜகத்தேது? பூரணவஸ்துவுக்கு ஒருபேதமும் ஒருகாலத்திலுங்கிடையாது. இந்த அனுபவம் பரமதேசிகர் தன்திருவுளமாம் மகாவாக்கியமான தத்துவமசியின் தாத்பர்யமறிந்தவர்களுக்குச் சந்தேகம் அணுவளவும் கிடையாதென்பது சத்தியம்.

ஓ மனமே கேள்! சராசரத்தையும் ஒருகுருவாகக்கண்டவன் தான் தன்னைக் கண்டவன். சராசரத்தைக் கும்பிட்டவன்தான் தன்னைக்கும்பிட்டவன். சராசரத்தைப் பரிபூரணமாகக்கண்டவர்களுக்கு நானென்கிற அகங்காரம் அணுவளவுங் கிடையாதென்பது நிச்சயம். அகங்காரி யாரென்றால் மூன்றவஸ்தையோடு கூடிய ஜீவாத்மா. ஆதலால் மூன்றவஸ்தையும் ஸ்ரீசற்குருவின் திருவருள் கொண்டு தள்ளிவிட்டால் ஜீவன்முக்தனென்பதற்குச் சந்தேகம் வேண்டாம். மூன்றவஸ்தையின் விபரம் ஜாக்கிர சொப்பன சுழுத்தி ஆகிய இவைகள் மூன்றுமாம். அதாவது சாத்வீகம் ராஜசம் தாமசம் ஆகிய இம்மூன்று குணங்களோடுகூடியும் இரவும்பகலுமாயிருக்கும். இதில் ஜாக்கிரம் சொப்பனம் இரண்டவஸ்தையும் மூன்று மூன்றவஸ்தையோடுகூடி இருக்கும். இதில் சுழுத்தியில் பேதங்கிடையாது. அதாவது ஜாக்கிராஜாக்கிரம், ஜாக்கிர சொப்பனம், ஜாக்கிர சுழுத்தி, சொப்பன ஜாக்கிரம், சொப்பன சொப்பனம், சொப்பன சுழுத்தி ஆக ஆறு. இந்த ஆறு அவஸ்தையும் மறந்த சுழுத்தி ஒன்று. இந்த எழுஅவஸ்தையும் ஜீவசிருஷ்டியாமென்றும் இதுவே ஜீவனுக்குப்பெந்தமாமென்றும் இதற்கு மூலகாரணம் மனசங்கற்பமாமென்றும் மனசங்கற்பமற்றால் ஜீவன்முக்தனென்றும் சுருதிப்பிரமாணங்களும் மகான்களும் கூறியிருக்கிறது உண்மை. உண்மை சொல்லாத சிஷ்யனுக்கு உபதேசமாகா. உண்மை விளங்காத சிஷ்யனுக்கு உபதேசமானாலும் உண்மைநிலையடையான். வாக்குசத்தியமானால் மனம்உண்மைநிலையடையலாம். சந்தேகம்வேண்டாம். இந்தப்படி ஜீவனுக்குப் பெந்தகேதுவாயும் அஞ்ஞானமாயுமுள்ள எழு அவஸ்தையும் விட்டுவிடுவதெப்படியென்று மனங்கேட்க அறிவுகூறியது.

ஓ மனமே கேள்! முன்கூறிய எழுஅவஸ்தையிலும் ஜாக்கிராவஸ்தை. அந்த ஜாக்கிராவஸ்தையிலுள்ள மூன்றவஸ்தையும் நாசமானால் முன்கூறிய எழுஅவஸ்தையும் தானே நசித்துப்போகும். இந்தமூன்றவஸ்தையும் விட்டுவிடுமுபாயமெப்படியென்றால்மனதை ஜாக்கிரா ஜாக்கிரமான அவஸ்தையில் ஸ்திரமாய் நிறுத்திக்கடவுளை

உபாசித்தால் மற்ற இரண்டவஸ்தையும் அடியோடு நசிக்கும். ஜாக்கிரா ஜாக்கிரமடைவதெப்படி யென்றால் நிஷ்காம சற்கர்மி யாய் சித்தம் பரிசுத்தமாக்கி ஆத்மவிசாரஞ் செய்வதாம். அஃதா வது வாக்குமனக்காயங்களினாலும் ஆத்மாவை ஸ்ரீ சற்குருபக்தி செய்வதாம். நானுபிரகாரமும் கடவுளின்திருவடித்தியானம் செய் வது ஜாக்கிரா ஜாக்கிரமென்றறிக. இனி ஜாக்கிரசொப்பனமாவது நானுபிரகாரமுள்ள போகத்திவிச்சையும் காமசங்கற்பமுமாம். ஜாக்கிரசுழுத்தியாவது மூன்கூறிய இரண்டவஸ்தையும் மறந்து மனசங்கற்பமற்றதுபோல் அரைக்கால்நிமிஷம் மயக்கமாயிருந்த தாம். முன்கூறிய ஜாக்கிரா ஜாக்கிரமாவது துரியநிலையடைவ தாமென்றறிக. அதாவது முக்குணத்திற்கும் மூன்றவஸ்தைகளுக் கும் முக்கரணங்களுக்கும் முத்தொழில்களுக்கும் மும்மலங்களுக் கும் அதீதமாயும் பரிசுத்தமாயுமுள்ளதாம் துரியநிலை. மனம் துரிய நிலையடைவதாம் அநர்த்தநிவர்த்தி. ஆனந்தப்பிராப்தியாவது துரி யாதீதம். 'அதாவது அதிஜாக்கிரத் ஜாக்கிரமென்றறிக. எங்கும்பரி பூரணமாம் ஆகாசத்திற்குள் சர்வபூதங்களும் அடங்கியிருந்தாலும் பூரண் ஆகாசத்திற்கு அணுவளவுங் குறைவிராததுபோல் எங்கும் பரி பூரணமான பரமாத்மாவுக்குள் சர்வபூதங்களும் சர்வபூதங்களுக்குள் பரமாத்மாவும் ஏகமாயுள்ள பூரணமாமென்றறிக. மலமற்ற ஆகா சம்போலெங்கும் நிறைந்த பரமாத்மா ஏகமாய் எதற்கும் இடங் கொடுத்தும் எதிலும் பற்றற்றதாயும் பரமானந்த பரஞ்ஜோதியாம் பரமாத்மாவாவது நித்திய பரிபூரணானந்தமாமென்பது சத்தியம். நாவினலொரு பொய்யும் சொல்லாமலிருந்த தினமே புண்ணிய தினம். சரீரத்தினல் ஒருபொய்யும் செய்யாமலிருந்தால் அது புண்ணிய க்ஷேத்திரமாமென்றறிக. மனத்தினல் ஒருபொய்யும் எண்ணமலிருந்தால் அது சுவர்க்கத்திலும் மேலாமென்பதற்குச் சந்தேகம் வேண்டாம். கர்மத்தில் சிரத்தையுடையவர்களுக்கு முக்திவெகுதூரமாமென்றும் கர்மசங்கற்பம்விட்டு குருபக்தி செய் தால் ஜீவன் முக்தியடையலாமென்றும் பெரியவர்கள் சம்மதம். இதைக்கேட்ட மன்ம ஓ ஆண்டவனே! மனம்சாந்தமானல் ஆத்மா

பூரணமாமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. அதுஅப்படியிருக்க ஞானிளின் சரீரம் வியோகமானால் அந்தச்சரீரத்தை சமாதிவைத்து பூசை பண்ணுவதெதற்கு? அந்த ஆத்மாவிற்கோ சரீரத்திற்கோ என்று மனங்கேட்க அறிவுகூறியது.

ஓ மனமே கேள்! பூசையாவதின் பிரயோசனம் மனசங்கற்பமிருந்தமட்டுமல்லாமல் மனசங்கற்பமற்று உபசாந்தமானால் பிரயோசனமில்லையென்பது நிச்சயம். ஆனாலும் அப்படிப்பட்ட எதார்த்த ஞானிகள் இந்த உலகத்தின்கண் கோடியிலொருவர்களிருந்தாலுமிருப்பார்கள். ஆதலால் சரியை கிரியை யோகமிவைகளிருந்தும் சரீரம் வியோகமானால் அந்த ஜீவர்களுக்கு சூக்ஷுமசரீரமுண்டு. அந்த சூக்ஷும சரீரத்திற்கும் ஸ்தூலசரீரத்தைப்போல் பசிதாகாதி சுகதுக்கங்களுமுண்டு. ஆதலால் அவைகளுக்குப் பூசைசெய்யவேண்டியதவசியம். அதாவது சந்நியாசி முதலானசாதுக்களை சமாதிவைத்து ஈஸ்வரபக்தியுடன் பிதிர்தேவாதி திருமூர்த்திகளை உத்தேசித்தும் மகாக்ஞானிகளின் பாதபூசை செய்வதாம் சமாதிபூசை. ஆதலால் சரியை கிரியை யோகம் ஞானம் இவைகளிலிருந்தாலும் ஸ்தூலசரீரம் விட்டபின் அதிகாரத்திற்குத் தகுந்தபடி சாலோக சாமீப சாரூப்பிய சாயுச்சியமிந்தப்படி நாலுமுக்தியுண்டு. ஆதலால் முன்கூறினபடிசமாதிபூசைசெய்தவர்களுக்கு அந்தந்தஸ்தானமடையலாமென்பதற்குச் சந்தேகம்வேண்டாம். ஆதலால் பெரியவர்களின் சமாதிபூசையாவது எல்லாவற்றிலும் சிறந்தது. அதாவது கர்மம் முடிவான தந்திரமாம். ஆதலால் சமாதிபூசை செய்வது உலகத்தின்கண் மெத்தவும் நன்று நன்று. இதனால் தர்மார்த்த காமமோக்ஷம் நாலுமடையலாமென்பது சத்தியம். இதினலெல்லா மூர்த்திகளும் திருப்தியடையும். எல்லாப்பலமுமடையலாம். ஒரு பெரியவரைச் சமாதிவைத்து பூசித்தால் அதுசராசரத்திற்கும் பூசையாம். அது பிரம்மபூசையாமென்றறிக. பிரபலச்சுருதிப் பிரமாணங்களும் பெரியோர் வாக்கியங்களும் நம்பாதவர்களுக்கு குருவாக்கிய விஸ்வாசம் வராது. குருவாக்கிய விஸ்வாசம் இல்லாவிட்டால் சம்சாரசாகரத்தையும் நரகத்தையும் தாண்டமுடியாதென்பது நிச்ச

யம். குருவாக்கியம் உண்மையாக நம்பினல் சம்சாரசாகரத்தையும் நரகத்தையும் தாண்டி பிர்ம்மானந்தபதம் அடையலாம் என்பது சத்தியம். குருசொன்னபடி கர்மம் செய்தாலும் மோக்ஷம்; அதல்ல உபாசனை செய்தாலும் மோக்ஷம். அதல்ல ஞானநிஷ்டை செய்தாலும் மோக்ஷம். அன்புடைய சிஷ்யனுனுக்கு ஞானசாரியர் உபதேசிப்பது எப்படி யென்றல். ஓ மனமே கேள்! என்னை நீ குருவாயும் பரமாத்மாவாயும் நம்பி என்மகாவாக்கியத்தை நீ உண்மையாக நம்புவாயானல் நீ அதோகதியடையமாட்டாய் என்பது சத்தியம். குரு எந்த வாக்கியத்தைச் சொன்னலும் அது மகாவாக்கியமாக நம்பவேண்டும். நீ அதோகெதியடையா யென்றும் சற்குருநாதன் கிருபையால் அருளிச்செய்த வாக்கியம் எதானலும் அதுமகாவாக்கியமாக நம்பி விஸ்வாசபக்தியுடைய சிஷ்யன் அதோகதியடையானென்பதே இதன் முக்கிய தாத்பர்யம். நாளைக்கு நல்லதுவரும்என்று சொன்னதை உறுதியாக நம்பாதவர்களுக்கு எப்படி நல்லதுவரும். இதைக்கேட்ட மனம் அறிவை வணங்கி அறிவிலடங்கி அறிவும் தூரியநிலையடைந்து துரியாதீதமாய் பிர்ம்மானந்தமாய் பரமபதம் அடைந்தார்கள் என்பது தாத்பர்யம்.

ஸ்ரீமத்தேசிகாயதிரிபுராஹரபரப்பிரஹ்மணேநமோநம:

அறிவுவிளக்கம் முற்றிற்று.

மனம் ஓ ஆண்டவனே! முன்கூறிய அறிவு விளக்கத்தைக் கேட்டு அடியேனுடைய சந்தேகமெல்லாந் தீர்ந்துவிட்டது. என்னுள்ளம் தெளிவடைந்தேன். ஆனலும் பரோபகாரமாக இன்னும்அடியேனுடைய விண்ணப்பம். சம்சாரத்தோடுகூடி இல்லறத்திலிருந்தும் கடவுளை உபாசித்தால் மோக்ஷமடையலாமா? அல்லது எல்லாம்விட்டு வைராக்கியத்துடன் துறவா ஆசிரமத்தையடைந்து சந்நியாசம்பெற்று உபாசானைசெய்து மோக்ஷமடையவேணுமா? இதுகளிரண்டில் சிலாக்கியம் யாதென்றுகேட்க அறிவு கூறியது.

ஓ மனமே கேள்! மோக்ஷமாவது அநேகவித பேதமுண்டு. அதுகளிலெல்லாவற்றிலும் சிறந்தது.பிறப்பறுப்பதாம் விதேககை வல்யம் சந்தேகம்வேண்டாம். ஆனாலுமந்தப் பிறப்பையறுத்து விதேககைவல்யமடையும் பொருட்டு சம்சாரத்திலிருந்தாலும் சந்நியாசம் பெற்றுக்கொண்டாலும் இகலோகத்திலும் பரலோகத்திலும் உள்ள போகசுகத்தை அடியோடே தூரத்தள்ளிவிட்டு நிராசையாய் சிரத்தாபக்திவிஸ்வாசத்துடன் நல்லவிவேகியாய் சமதமாதி நான்கு சாதனங்களையடைந்து ஞானசாரியரையடுத்து அருள்பெற்றமகான்கள் நாலாசிரமங்களில் எதிலிருந்தாலும் அல்லது நாலாசிரமத்தையும்விட்டு குணாதீதமாய் அதிவர்ணாசிரமமாயுமுள்ள துறவாராச்சிரமத்திலிருந்தாலும் தாமரையிலைத்தண்ணீர்போல் பற்றற்ற ஆகாசம் போலுங் பரிபூரணமாய் ஜீவன்முக்தனாயிருந்தும் விதேககைவல்யமடையலாம் சந்தேகம்வேண்டாம். ஆனாலுமிது கலிகாலம். உலகத்தின்கண் கலி அதிகரித்த காலமாதலால் சம்சாரத்திலிருந்தும் கடவுளை உபாசித்து பிறப்பையறுப்பது அசாத்தியம். ஏனென்றால் சம்சாரத்திலுட்பட்டவனும் அவருடைய மனைவி மக்கள் தாய் தகப்பன்மார்களனைவரும் அடுத்த பெந்துக்களும் பக்கத்து வீட்டுக்காரரும் எல்லாம் சாத்வீககுணமுடையவராய்யிருந்தால் இல்லறத்திலிருந்தும் கடவுளை உபாசித்து மோக்ஷமடையலாம். சந்தேகம் வேண்டாம். அப்படியே சம்சாரத்திலிருந்து முன்னோர்களில் சில மகத்துக்கள் கடவுளை உபாசித்து மோக்ஷமடைந்தாரென்றும் சில சாஸ்திரங்களில் கூறப்பட்டது சத்தியந்தான். அந்தக்காலமானது இந்தக்காலமல்ல. அந்தக்காலமானது முன்கிரேதாயுகமாயிருந்தது. கிரேதாயுகத்திலுள்ள மனிதர்களெல்லாம் சத்திய தர்மாதிகளும் சாத்வீகவிருத்தியுமுடையவராதலால் எல்லோரும் சம்சாரத்திலிருந்து கடவுளை உபாசித்து மோக்ஷமடைந்தார்களென்பது சத்தியம். இக்காலம் கலியிற்கலியாதலால் அதிகஜனம் தாமசகுணமுடையவராய் எந்தந்த இடத்திலும் கலியால் கலகமாய் பகையாயிருக்கிறது. மனைவி மக்களிடத்திலும் பந்துக்களிடத்திலும் பக்கத்துவீட்டுக்காரரிடத்திலும் பகையாயிருக்கிறவர்களெல்லாம் நமக்கும் பகையாயி

ருக்கிறது. ஆதலால் ஒருவர்க்கொருவர் கருடனும் சர்ப்பங்களும் போலவும். ஸ்ரீராமரும் ராவணேஸ்வரனும்போலவும். வாலியும் சுக்கிரீவன்போலேயும் தாருகாசுரனும்காளியும்போலவும். கீரிப்பிள்ளையும் பாம்புகளும்போலவும். பகையால் எந்தந்தஇல்லறத்திலும் சதியிடத்தில் புருஷாளும் புருஷாளிடத்தில் சதியும் தகப்பனிடத்தில் மக்களும் மக்களிடத்தில் தகப்பனும் பெந்துசத்துருக்களைப்போலவும் தங்களில் தங்கள் பகையாய் விபரீதமாய் அந்யோன்ய விரோமாய் கொலை, கபடம், கள், காமம், குருநிந்தை: பரதூஷணம்இந்தப்படி பலவிதமான துஷ்கர்மிகளாய் பஞ்சபாதகிகளாய் அதிகஜனங்களிருப்பதால் அதிலொருவன் பரிசுத்தமாயிருந்தாலும் இந்தக்கலி காலத்தில் சம்சாரத்திலிருந்து கடவுளை உபாசிப்பது அசாத்தியமென்றும் மேற்கூறிய தாத்பர்யம். ஆதலால் எல்லாம்விட்டு ஏகாங்கியாய் ஏகாந்த ஸ்தானமடைந்து குருவைநம்பி கடவுளை உபாசித்தால் இந்தக்கலிசபையைத் தாண்டி ஜீவன்முக்தியடையலாம் சந்தேகம்வேண்டாம். மனம் ஓ சுவாமி! இந்தப்படி கலியால் வந்த துன்பமானது இந்தவுலகத்தின்கண் இப்போது நெருப்பிலே விழுந்த விட்டில்ப்பூச்சிகளைப்போல் ஒருவர்க்கொருவர்சண்டை பிடித்து தம்மிலடித்து நாசமடையப் போகிறதுபோல் தோன்றுகிறது. ஆனல் இதுகளுக்கெல்லாம் காரணம் கலிதானென்றும் நின்திருவருளாலறிந்தேன். ஆனலிந்தக்கலி பிறக்கக் காரணம் யாது? கலி பிறந்தயிடமெது? எந்தச்சமயத்தில் கலிபிறந்தது? கலியுடைய சொரூபம் யாது? அந்தக்கலியையடக்கி ஆனந்தமாயிருப்பதற்கும் சன்மார்க்கம் யாதென்றுகேட்க அறிவுகூறியது.

ஓ மனமே கேள்! கலிபிறப்பிற்கு மூலகாரணம் பேராசை ஒன்றுதான். இனி கலியின் சொரூபமாவது யாதெனில். அதையொருவருக்கும்பார்க்கக்கூடியதல்ல. ஆனலும் முன்கூறியபேராசையின் நிமித்தம் கொடுங்கோபம் பிறந்தது. அந்தக்கொடுங்கோபநிமித்தம் தாமசகுணம் பிறந்தது. அந்த தாமசகுணத்தினல் அதிகோர பயங்கரமான கலிபிறந்தது. அந்தக்கலியினுடைய சொரூபமாவது யாதெனில். அதுபேராசையுடையமனிதருக்குத்தெரியாது. அதைத்

மகாத்மாக்களில் பக்தி விஸ்வாசமுடைய சாதுக்களுக்குப் பார்க்கக் கூடியதுமாம். அங்ஙனம் எப்படியெனில். ஓ! மனமே! நீ சற்குரு பக்தனுதலால் முன்கூறிய கலியுடைய சொரூபம் உள்ளபடி உண்மையுனக்குச் சொல்லுகிறேன் கேள்! முன்கூறிய கலியின் சொரூபம் யாதெனின். பேராசையுங் கொடுங்கோபமும் அகங்காரமும் தாமசகுணமும் இது நான்கும் ஒன்றுகச் சேர்ந்ததே கலியுடைய சொரூபம். இதுகள் நான்குமடங்கிவிட்டால் கலியென்பது சுத்தப் பொய். ஆனுலும் அஞ்ஞானிகளுக்கு கலியென்பது மெய். அங்ஙனம் எப்படியெனில். ஒருவனுக்குப் பேராசை கொண்டால் கொடுங்கோபம் தானே வந்தடையும். கொடுங்கோபம்வந்தடைந்தால் அகங்காரம் மேலிடும். அகங்காரம் மேலிட்டால்தாமசகுணம் தனியாய்த் தானேவரும். தாமசகுணம் பூரணமானுல் அதுதான் கலியுடைய சொரூபம். கலியுடையசொரூபத்தில் எதார்த்தஞானம் சூன்யமாயிருக்குமாதலால் இந்தக்கலியுடைய சொரூபத்தைப் பாமராளுக்குத் தெரியாது. ஆதலால் கலிவருகிறதும் போகிறதும் அதின் இருப்பிடமும் அதின் செயலும் ஒருவருக்கும் தெரியாது. ஒருவனுக்கு கலிவந்துகூடினுல் பேய் பிசாசுபிடித்து ஆடுவதுபோல் ஆடும். அந்தகனைப்போல் ஒருதேசமும் தெரியாமல் திக்கும் திசைகளும் எந்த சத்துருக்களையும் ஒன்றுமே தெரியாது. தன்னையும் தெரியாது. பூதபவுஷ்ய வர்த்தமானங்களும் தெரியாது. எல்லாம் வெறுக்கும். தகப்பனை அறுத்தாலும் அறுக்கும். தாயைஅறுத்தாலும் அறுக்கும். பெண்சாதி குழந்தையை அறுத்தாலும் அறுக்கும். பின்னொருவனை அறுத்தாலும் அறுக்கும், பின்னுமநேகமான கொலைசெய்தாலும் செய்யும். ஜலத்திலே விழுந்து செத்தாலும்சாகும். நெருப்பிலே குதித்தாலும்குதிக்கும். மரத்திலேறிக் கைவிட்டாலும்விடும். தானே தன் கழுத்தை தன்கையால் கத்தியினுல் அறுத்தாலும் அறுக்கும். இந்தப்படி உலகத்தின்கண் நாசஹேதுவாயும் அதிக பலமுடையதாயும் மகாபராக்கிரமமுள்ளதாயுள்ள கலியுடைய சொரூபத்தைஉள்ளபடி அறிந்துசொன்னுவதற்கும் அதைச்சொல்லிபோதப்படுத்துவதற்கும்அசாத்தியம். ஆனுலும் மகாத்மாகளுக்குஇந்தக்கலியுகம் கிரோதாயுகமாயிருக்குமென்றறிக.

ஆதலால் மகாத்மாக்களிடம் கலிவந்தடுத்தால் சூரியபகவான்கிட்ட இருள்வந்தணுகுமா. அல்லாமல் இருள்வந்தடுத்தாலும் அந்த இருளும் சூரியப்பிரகாசமாய் வந்துவிடும். அதுபோல் மகத்சன்னிதானத்தின்கண் கலிவந்தடுத்தால் அந்தக்கலி நாசமாய்ப்போய்விடுமென்பதற்குச் சந்தேகம்வேண்டாம். ஆதலால் இந்தப்படியுள்ள கலிசபையைத்தாண்டி துக்கசாகரத்திலிருந்தும் கடைத்தேறும்பொருட்டு அபேக்ஷையுடைய மனிதர்களுக்குச் சொல்லுகிறேன் கேளும். முதலாவது கலிசபையைத் தாண்டும்பொருட்டு சன்மார்க்கமாவது யாதெனில் கலிவந்தடுக்காமல் தடுக்கும்பொருட்டு நிஷ்காமமாய் நல்ல சற்கர்மங்களையும் சாஸ்வதமான தர்மத்தையும் செய்யவேண்டும். அதுகூடாமலுள்ள அகர்ம விகர்ம சுகர்மத்தையும் கலிகாலத்தில் தூரத்தள்ளிவிடவேண்டியது. ஆனாலும் கலியைத்தடுப்பது மகாப்பிரயாசம். ஏனென்றால் கலிக்கு சர்வாதிகாரமும் இருப்பதாதலால் நல்ல சற்கர்மங்களை விதிமுறைப்படி செய்தாலும் கலிவரும், கலிவந்தால் கர்மலோபம் வந்து தவறிப்போகும், கர்மம் தவறிப்போனால் அதின் பலமும் விபரீதமாய் வந்துவிடும். ஆதலால் இந்தக்கலியுகத்தின்கண் வேதங்களிற் கூறியபடியுள்ள சற்கர்மங்களுங்கூட விலக்கப்பட்டிருக்கிறது. கலியுகத்தின்கண் சதுர்வர்ணங்களும் தாமசகுணமுடையவராதலால் கர்மம் செய்யும்பொருட்டு அதிகாரிகள் ஒருவருமில்லையென்றும் சதுர்வர்ணமும் சூத்திரப்பிராயமாய் தாமசகுணமுடையவராதலால் ஒருகர்மத்திற்குமதிகாரமில்லையென்றும் வேதங்களிலும் மகத்துக்களும்கூறியிருக்கிறது சத்தியம். ஆதலால் சர்வகர்மங்களும்விட்டு மகத்சன்னிதானத்தின்கண்ணடுத்து நிராசையாய் நித்தியமாயுள்ள கர்மத்தையும் சாஸ்வதமாயுள்ள தர்மத்தையும் சமாராதனைசெய்து சிரத்தாபக்தி விஸ்வாசத்துடன் பூசிக்கவும் சேவிக்கவும் துதிக்கவும் ராமநாமபஞ்சாக்ஷராதி திருநாமங்களைச் ஜெபிக்கவும் சர்வப்பிராணிகளிடத்திலும் ஜீவகாருண்ணியமும் பரோபகாரஞ்செய்யவும் இந்தப்படி சத்தியமாயுள்ள சற்கர்மங்களை ஒருபொழுதிலும் தவறிப்போகாமல் மகத்பதத்தின்கண் அர்பணமாக்கினால் பாபம்வந்தடையா. பாபம்வந்தடையாமற்போனால்

கலிவந்தனுகா. இதுகளில் எல்லோருக்கும் அதிகாரமுண்டு. இதி ஞல் அதிகதுக்ககரமாயும் நரகத்திற்கேதுவாயுமுள்ள கலிசபையைத் தாண்டி ஜீவன்முக்தனுய் பிர்ம்மானந்தமாயிருக்கலாம். சந்தேகம் வேண்டாம். இந்நூலில் கூறியதிற்கெல்லாம் சுருக்கமானபொருள் யாதெனில். அகங்காரத்தையடக்கவும் ஸ்ரீசற்குருபக்தி விஸ்வாசம் வந்தால் எதார்த்தஞானம் விளங்குமென்றும் எதார்த்தஞானம் விள ங்குமானுல் அத்தியாத்மக்ஞானம் அனுபவமாகுமென்றும் தாத்பர் யம். அத்தியாத்மக்ஞானத்தின் அனுபவமாவதுயாதெனில் சகசா னந்த நிஷ்டையிலிருந்தும் பிர்ம்மானந்த சமுத்திரத்தில்மூழ்கி தூங் காமல் தூங்கி கண்மூடிமௌனியாய் நிற்விகற்ப சமாதியடைந்து சும்மா இருப்பதாமென்றும் தாத்பர்யம். இதைத்தவிர அநேக ஞானநூல்களைக் கற்றுணர்ந்தும் வெகுஜனங்கள் கூடிய சபையில் பிரசங்கம் செய்வதும் சாத்வீககுண விர்த்தியாம். ஆனுலுமது சாத் வீகத்திலுள்ள தாமசகுணவிர்த்தியாமென்றும் தான் தனியேயிரு ந்து சாஸ்திரபாராயணஞ்செய்வது சாத்வீகத்திலுள்ள ராஜசகுண மாமென்றும் நிவர்த்திக்கிச்சையுடன் அன்பாய் ஸ்ரீ சற்குருபக்தி விஸ்வாசத்துடன் குருவிடத்தில் கற்றுக்கொள்ளுகிறதும் தன்னை யடைந்த சிஷ்யர்களுக்கு பரமரகசியமாயுள்ள மோக்ஷசாதனங்களை உபதேசிப்பது சாத்வீககுணந் தனியா இருக்குமென்றும் இந்நூலில் முன்கூறியதற்கெல்லாம் சுருக்கமான தாத்பர்யம். எல்லாவேதா ந்த நூல்களுக்கும் உள்ள முக்கிய தாத்பர்யம் இதுவே. மோக்ஷம டையும்பொருட்டு அபேக்ஷையுடைய மனிதர்களுக்கும் உத்தமம் தத்துவபோதம். மத்திமம் வேதபாடம். அதமம் சாஸ்திரபாடம் தீர்த்தாடனம் மனப்பயித்தியம். இந்தப்படியெல்லாம் அறிவுவிள க்கத்தை மனதிற்கு உபதேசம் செய்தபின் இதுகளெல்லாம் மனதி ற்கு அனுபவமாகுமா ஆகாதாவென்கிற சந்தேகம் இருந்ததாதலால் மறுபடியும் அறிவு ஓவாரீர் மனமே கேள்! உனக்கு இவ்வளவு சொன்னதெல்லாம் அனுபவத்திற்கு வந்ததா. ஏனென்றுல் துஷ்ட ஸ்திரீகளுக்கு தன்புருஷன் பதிவிரதாமார்க்கத்தைச் சொன்னது போலேயும் மூர்க்க சிஷ்யர்களுக்கு சற்குரு உபதேசம் செய்தது

போலவும் சஞ்சலமனக் குரங்குக்கு எவ்வளவு சாரோபதேசம்செய் தாலும் விளங்குமாவென்கிற சந்தேகமிருக்கிறது. ஆனாலும் உன க்கொரு இதிகாசத்தைச் சொல்லுகிறேன். அதை நீ உண்மையாக நம்புவாயானால் உன்னுடைய சந்தேகமெல்லாந் தீரும், அங்ஙனம் யாதெனில் ஒருகிராமத்தில் பிராம்மண குலத்திற் பிறந்த ஒருசாஸ் திரிகரொருவர் இருந்தார். அவர் மெத்தவும் அநேக சாஸ்திரங் கற்றுணர்ந்தவர். சம்சார குடும்பத்தோடொத்திருப்பவர். ஆனாலு மவர் அநேக சிஷ்யர்களுக்கு உபதேசம்செய்துகொண்டிருந்தார். உபதேசமாவது யாதெனில். குருபக்தி விஸ்வாசத்துடன் நூற்றி யெட்டு ராமநாமம் ஜெபித்தால் ஜென்மசாபல்யமாகுமென்றும் உபதேசம்செய்து அவாளவாளிடத்தில் பொருள்வாங்கி சம்சார விருத்தியை நடத்தி வந்தார் அதுஅப்படியிருக்க அந்த சாஸ்திரிகள் ஒருநாள் ஒருசிஷ்யனோடுகூடி வேறொரு கிராமத்திற்குப்போகிற தாக நேரிட்டு வந்தார்கள். அந்தப்படி இருவரும் தனியேவரும் மார்க்கத்தில் சிஷ்யன் கேட்கிறான். ஓ சுவாமி! தேவரீர் அடியே னுக்கு நூற்றெட்டு ராமநாமம் ஜெபம்செய்யும்படிஉபதேசித்தருளி யது. அதையடியேன் தினசரியும் ஆதரித்துவருகிறது. ஆனாலும் எல்லாவற்றிலும் சாரமாயும் பரமரகசியமாயுமுள்ள ஒருமந்திரத்தை அடியேனுக்குபதேசித்தருளவேண்டுமென்று சிஷ்யன் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டு சந்தோஷமடைந்து உபதேசஞ்செய்தார். அதாவது ஓ எனதன்புள்ள சிஷ்யனே கேள். எச்சமயத்திலும் எத் தொழிலிலும் குருசரணம் குருசரணம் எண்ணெண்ணிக்கொண்டு திரிந்தால் யெல்லாம் சுகமாயிருக்குமென்றும் இதினால் மோக்ஷங் கிடைக்குமென்றும் உபதேசஞ்செய்தார். சிஷ்யனதை உண்மை யாக நம்பிக்கொண்டு மறுபடி சிலது தூரம் வந்த சமயம் வழியில் நீர் ஆறிருந்தது. அந்தச்சமயம் ஆற்றில் தண்ணீர் பெருகியிருந்தது. அப்பொழுது அந்தசாஸ்திரிகள் சிஷ்யனைக்கூப்பிட்டு தண்ணீர் எவ்வளவு இருக்குமென்று பாருங்களென்றார். அதைக்கேட்ட சிஷ்யன் குருசரணம் குருசரணமென்றெண்ணிக்கொண்டு ஆற்றில் இறங்கியது. அந்தச்சமயம் ஒருமுதலை வந்து கிடந்தது. அது

முதலையென்று தெரியாமல் முதலைமேல்தன்கால்வைத்துவிட்டான். அதுசமயம் அந்தக்குருபக்தனை எவ்வித அபாயமில்லாமல் மறுகரைகொண்டுவிட்டு மறுபடியும் அந்தமுதலை திரும்பிவந்தது. அதைப்பார்த்த அந்த சாஸ்திரிகள் வெகு ஆச்சரியப்பட்டு நானல்லவா இந்த சிஷ்யனுக்குக் குரு. என் மகிமையினுலல்லவா என்சிஷ்யனை யாதொரு வருத்தமின்றி மறுகரைகொண்டுசேர்த்தது. ஆதலால் நம்முடைய பாதத்திற்கு இவ்வளவு மகத்துவம் இருக்கிறதென்று எண்ணிக்கொண்டு ஆற்றில் காலை வைத்துவிட்டார். அந்தச்சமயம் அந்தமுதலை அவரைப்பிடித்து விழுங்கிவிட்டது. ஆதலால் முன்கூறினபடியுள்ள சிரத்தாபக்தி விஸ்வாசத்துடன் ஒருசற்குருவை நம்பி அவரேபரதெய்வமென்றெண்ணி அவர் திருவடியே சரணாகெதி யென்றுபாசித்து உபாசனை செய்து பழகிவருவதானால் மனம் பரிசுத்தமாய் அருள்கிடைக்கும். அருள் கிடைத்தால் சராசரமுங் குருவாய்த்தோற்றும். சராசரமும் பரமாத்மாவாகத் தோற்றினால் கின்னிடத்திலும் பரமாத்மாவைப் பார்க்கலாம். அப்போது தானும் குருவும் சராசரஜீவர்களும் யேகசொரூபமாய் விளங்கும். இந்தப்படி கடவுளை யேகசொரூபமாய் உபாசித்துப் பழகிவருவதானால் சொரூபானந்தம் விளங்கும், சொரூபானந்த முக்தியடைந்தால் அப்பியாசமும் பிரயத்தனமும் கூடாமல் விதேகானந்த கைவல்ய பதம் தானேயடையும். இதற்குச் சந்தேகமில்லை. இது சத்தியம். ஆதலால்ஒருசிஷ்யன் ஒருகுருவையடுத்தால் அந்தக்குருவுக்கு ஞானானுபவம் இல்லாமற்போனாலும் தன்குரு தனக்குபரதெய்வமென்கிற விஸ்வாசபக்தியிருந்தால் அதுவே பிலாக்கியம். அதினால் மோக்ஷமடையலாம் சந்தேகம்வேண்டாம்.

ஓ மனமே கேள்! உண்மைக்ஞானானுபவ விளக்கத்தின் தாத்பர்யம் யாதெனில் அநித்திய சுழுத்தியானந்தத்திற்குமதீதமாயுள்ள நித்திய பரமானந்தத்தை அனுபவிப்பவர்களாம் அவர்கள்தான் உண்மைக்ஞானிகளென்றறிக. அவ்வனம் எப்படியெனில் கண்மூடிமௌனியாய் தனுகரணாதிகளையும் மறந்து நிர்விகற்பசமாதி

லையடைந்து சும்மாவிருப்பதே ஞானனுபவம். இதுவே உண்மைக் ஞானிகளுடையஇலக்ஷணம். இப்படிக்கொத்த மகத்துக்களை யாருக்கு எப்படித் தெரியுமென்றுகேட்டால் அதற்குச் சொல்லுகிறேன் கேள். அதற்கதிகாரிகளாரென்றால் நான்கு சாதனையுமடைந்து உள்ளன்பும் கையில் பூசாசாதனங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு மகத் சன்னிதானத்தின்கண்போய் அந்த மகானுடைய சர்வாங்கமும் பார்த்தால் காந்தத்தினிடம்சேர்த்த இரும்பைப்போலேயும் மேகத்தைப் பார்த்த மயிலைப்போலேயும் புளகாங்கிதங்கொண்டு ரோமாஞ்சதமும் சஞ்சலசுரமும் ஆனந்தபாஷ்பமும் உண்டாகும் அந்தச்சமயம் அந்த மகானைப்பார்த்ததென்றும் பார்க்கக்கூடுமென்பதற்கும் சந்தேகமில்லை. அதுகூடாமல் அரோகதபோவிரதாதி தானங்களினலும் யெக்கியங்களினலும் தீர்த்தாடனதி பிதிர்தேவாதி பூசனைகளினலும் சந்நியாச விருத்தியினலும் இயமநியமாதி சாதனங்களினலும் மகத்தெரிசனம் கிடைப்பதரிது. மகத்தெரிசனங் கிடையாமற் போனல் ஞானத்தின் கெந்தமானலும் அணுவளவுங் கிடையாது. ஆதலால் மகத்தெரிசனமே எல்லாவற்றிலும் சிறந்ததென்றும். மகத்துக்களும் வேதங்களும் கூறியதாதலால் இதை உண்மையாக நம்பும்பேர்களுக்கு உண்மைக்ஞானம் விளங்குமென்றும், நித்தியானந்தசுகத்தை அனுபவித்துக்கொண் டிருக்கலாமென்றும், இந்நூலின் முக்கியமானபொருள். இதேஅறிவுவிளக்கத்தின் முக்கிய தாத்பர்யம். அறிவுவிளக்கமாவது யாதெனில். நித்தியமின்னது. அநித்தியமின்னது. இதுகளிரண்டையும் விபரமாய்த் தெரியப் படுத்தவும், தெரிந்துக்கொள்ளவும், இனிமேல் மெய்யறிவுவிளக்கமென்பதற்கு அர்த்தம் மித்தியாரூபத்தை மறந்து துரியபதமடைந்து துரியாதீதமாய் இருப்பதாம்.

சுபம். சுபம். சுபம்.

ஸ்ரீ சற்குருவேநம:

புத்தக விளம்பரம்.

	ரூ.	அ.	பை.
அறிவுவிளக்கம்	0	10	0
ஆத்மயோகஸங்க்ரஹம் ...	0	6	0
ஹரிசர்வமுகம் ஸ்ரீசற்குருஸ்வாமிகள் கீர்த்தனம்	0	3	0
இரண்டாம்பாகம்	0	2	0

இனி மெய்யறிவு விளக்கமென்று மிகுஅருமை வாய்ந்த நூல் சீக்கிரம் வெளிவரப்போகிறது.

ஷை புத்தகம் பெற்றுக்கொள்ளுமிடம்,

நாகலிங்கஸ்வாமிகள்,
பஜனைமடம், நாலாங்கட்டளை,
இரவாஞ்சேரிபோஸ்டு, நன்னிலந்தாலூகா,
(பூந்தோட்டம் வழி.)